

תכנון כספי כולל של בנק הפועלים מעמיד לרשותך כלים חדשים ובלעדיים שיעזרו לך בתכנון האשראי שלך:

תיק לתכנון כספי כולל בחיק זה יש מידעעל סוני בחיק זה יש מידעעל סוני האשראי שהבנק מציע לך, וכן דפי עזר לתכנון תקציב המשפח

או העטק, בעזרחם ניתן להגדיר לכמה אשראי זקוקים ומהו סונ האשראי המתאים ביותר.

■ מידע עדכני מעכשיו אפשר לקבל בכל מסוף עדכן בסניפי בנק הפועלים מידע ראשון מסוגו, עד מצב האשראי שלך, על מוערי הפרעון הקרובים של כל אחת מהלוואותיך ועל

במיוחר כדי לסייע לך לבחור אח סוג האשראי המתאים במיוחד

זוהי התפיסה החרשה בבנק הפועלים. תפיסה שרואה את כל צרכיך ומעמידה לרשותך את האשראי הכראי ביותר עבורך -תפיסה המאפשרת לך להרוויח

לוי שתרוויח יותר

תנון כספי כולל חאפשר לך לבחור

ולהרוויה יותר. שאר מקק לעיתים לאנטראי, עלא חמיר ניתן לדעת מהו סוג שואי המתאים לך ביותר. אונליטה, בחירה מומענית שנליטה, בחירה מומענית שה מעלות לך הרבה סף לפעמים מבלי להרגיש.

דגמום אביב" ו"גיאומטרי" - עודפי יצוא

ועוד מבצעי הנחות על תמרוקים ומתנות לחג

לשרות לקוחותינו יהיו בתי הכליבו פתוחים

במוצאי-שבת 26.3.88 עד 10 בערב בימים א-ה' (27.3-31.3) עד 8 בערב

מתחדשים לחג עם דגמי

של מיטב יצרני ישראל ומוצרי היוקרה (Stillichael) MARKS&SPENCER

עולם הלגו ./20%-20% הנחה על כל משחקי *(EGO) ואוודאה איך פועלים פוביוהר* בנק הפועלים

בנה הבועלים

רַנויסן, תשמ"ח 25.3.1988

קשה להבטיח הצלחה של שירחדש...

סימטת החביות תלמה ארמון

לא בגלל שאני מרוקני

בבנן לאומי-רווח יומי

אבל אתה יכול להבטיח את ערך כספך בתכנית חסכון צמודה לדולד או לסל המטבעות ולקבל:

התכנית מקנה לך זכות להפקיד חוך שלושה חודשים סכום נוסף, זהה, בשער דולך או סל המטבעות של היום.

ברוכן והשווה... וחרוויח!

מל הזכריות שמורות ל"מעריב" This Magàzine is a Supplements Maariv International Editor

בחושך, בקור, על כסא חורק אכינה מץ וכני עורי

מרנספר 17' עשום לככ

ער אחרי הצבא הנחן גפן

יצחק בן־וורין

טיול "סופשבוע", 8 ק"מ מנתב"ג נילי פרידלנדר

ר כציר 2000 ישראל עשהאל

שטח פרטי, מוסה פלד נורית ברצקי

שיפורים מאיר טויאל

העולם על־פי דורון מזר מלמה ארמון

לרור הנפש ארית הראל

לאכול כתוק שארל

האביב עושה להן פריחה הורית חנוך

		· ··		: '	7	
-		1	<u> </u>			198-317 10
-		_	-	שטון	בוקי	נורך: דניאלה
			1.		וראל	לורך: אורית: מני יייים
,	AMIS		23 22	רי אנסי	ל. ש	ו אורלי אנש וו אורלי אנש

תודרו עבור הבסים המוקרי"

"אני רוושש, חברי אום"ק יקרים, שיש לי חדשות לא געימות נוספות"

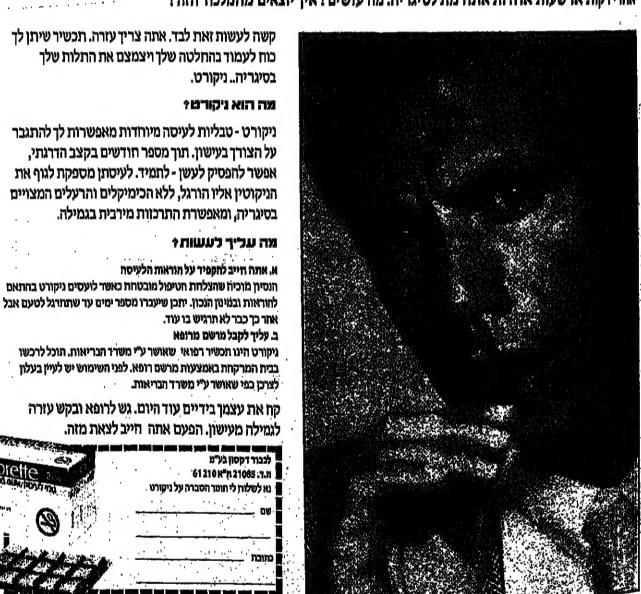

5 មានខង្សាំង

לא יכול "עם העישון" ולא יכול בלעדיו... קח עזרה. ניקורט

אתה כבר לא יכול יותר. הריח, הטעם, תחושת המחנק ואפילו המדרגות מעייפות אותך. בפעם המי יודע כמה אתה נשבע שזאת הסיגריה האחרונה...

אחרי דקות או שעות אחדות אתה מת לסיגריה. מה עושים ? איך יוצאים מהמלכוד הזה ?־

קח את עצמן בידיים עוד היום. גש לרופא ובקש עזרה לגמילה מעישון. הפעם אתה חייב לצאת מזה. 61210 X 7, 21085 .T.N נא לשלות לי חומר הסברה על ניק

nicolette.

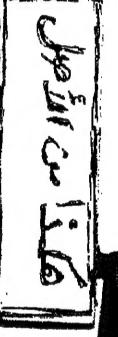
אַלשיר עזר תרופתי לגמילה מעישון

שוויצריה היתה תמיד מפורטמת במוסדותיה להשכלה גבוהה.

BUNISSER & WERENING CORRE

זוהי מסורת שסוויסאיר רואה לעצמה חובה לקיים. כשחברות תעופה אחרות תוהות מדוע אנו כה מקובלים, אנו מפנים אותן למרכז החדרכה של סוויסאיר. כאן אנו מדריכים לא רק את כח האדם שלנו, אלא לעתים קרובות גם את כח האדם של חברות אחרות. טייסים, טכנאים דוילות ודיילים - כולם יוצאים נשכרים מהסטנדרטים הגבוהים שלנו. גם חברות העוסקות בתחומים דבים אחרים שואבות מידע לימודי זה עובדי סוכנויות נסיעות, מפעילי חברות רכבלים וספינות תיור חם רכן כמה מחסטודנטים שלימדנו כיצד לחצטיין בשירות לקורות לכן, אין פלא שסוויסאיר מקבלת ציונים גבוחים מלקוחותית.

swissair [7

יוצאים לקולנוע. כרטיסים, נסיעה, חניה, בייבי־סיטר – וזה מה שמחכה בהרבה מקרים

עושים יום סרט? אם אתם לא הולכים לאיזה "רב"־משהו, אתם כוודאי אנשים אמיצים. כי בית הקולנוע הישראלי המצוי, זה של עידן הכבלים והווידאו והטלוויזיה, הוא בהרכה מקרים מפלצת נחשלת. קור מקפיא, שירותים שלא נפגשו עם נייר טואלט ומושכי אסלה, צחנה אטנבורו הבמאי עטור האוסקרים. לא זאת הבעיה. ולכלוך, כסאות שגורמים לד לשקוע לשכות מהצרות, להשאיר את הילדים לכייבי סיטר ולשקוע עמוק עמוק כחלום. זה לא רק הסרט, סביב בסיוט פיזי במקום בעולם הרמיוני ההליכה לקולנוע נוצר מיתוס: בריחה מן היומיום, כיף שעל המסך. צוור מעריב הלך לחשיכה ולעולם המרתק שגברא עבורנו על המסך... לקולנוע וחזר עם סיפור מהסרטים. ואיך אפשר לצלול אל נבכי הדימיון בכסאות עץ חורקים או באולם דחום ללא איוורורז פעם, כשהיו רק בתי קולגוע, וכרטים כגיסה עלה 55 גרוש, ההגמוניה היתה כלתי מעורערת. מי חלם על

תנאי. הוותיקים עור זוכרים את קולנוע "גן דינה" או צילם: נאר רהב על הכסאות, כגלל העכברים שהתרוצצו חופשי על

נחזור ל"שחף". כפעם האחרונה שביקרנו שם, זה היה כ"עכבר הבארים". לא חשוב הסרט, התנאים החברים. אימה זה משחקו ב"שחף", "לא מסכיב היו הרכה יותר משמעותיים וגרמו לנו להחליט תודה", אמרנו, "כסרט הזה כבר היינו". סופית לגמרי, לא להכנס יותר לקולנוע "שוף" ויהי האמת היא שאת "הזעקה לתופש" עוד לא ראינו וזה לא שאנחנו לא סומכים על סר ריצ'רד

הבעיה היא שהכנארם רוצה לצאת מהכית,

טלוויזיה/וידאו/כבלימז כולם חלכו לראות הכל, בכל

"בית העם" עם מכנסים קצרים מקיץ ורגליים מקופלות

בתל־אכיב ובפריפריות פכר לא יחויר את הגלגל

הכניסה בסדר, הלובי והאולם גם כן. הבעיה מתחילה במושבים, שממבט ראשון נראים יפים ונוחים. אם המושכ שלך מצוי ראשון כשורה, כשום אופן אל תתיישב עד שראית את אחרון המאחרים מגיע. אחרה אתה צפוי לעונש. ככל פעם שמישתו יכנס וירצה להגיע למקומו, גם אתה תצטרך לקום. גם אם מקומן המסומן הוא באמצע השורה, אתה כבעיה. אותה בעיה

גודל המרווח בין השורות אינו עולה על כומישה עשר סנטימטרים. מי שתיכגן את הקולנוע חשב על משהו אחר באותו רגע. אולי על צבע הריפור במקום על נוחות הישיכה. המושבים כישחף לא מתאימים לאנשים גבוהים, כנלל המרווח הצר כין השורוח, איש גבוה לא מצליח לנמור שם את הרגליים שלו, אכל הם גם לא מתאימים לאנשים נמוכים, בגלל אוד ועוכי הקרקע וויו ומנים. את "גורינה" מגרו מומן. "מגדלוה" - תמושב. איש נמוך לא מסוגל לשבת וקוף כסוף ות שם של רביקומות. מוגרבי נשרף, מה שנשאר - המשבן זה מאלץ אותו להשאיר את הרגלים כאויר. וויש כאלה שוח עושה להם בושות). כנוסר לכו והרביקו בקולנוע "שהף" עשרים ותשעה כמאות נרצו

ון אוויר, אי אפשר לנשום. פשוט נורא. אמון גלונוס, מנכ"ל רשת ג.נ., מספר כהרחבה ל השיפורים הנרחבים שנעשו בבתי הקולנוע של משכם היתה מסולקלת. אני ארכר איתם. בקשר לרשת כבלים מסועפת. כבר לא מוכרחים לרוץ

ששנים היא משימה כלתי אפשרית. על כל זה עוד ששר בשום אופן לסבול, היא העוברה שמאמצע ממוצע עולה כשבעה שקלים. אם ניקח בחשכון נם מוס בערך נגמרת מנת האוויר המוקצכת לאולם נסיעה, חניה ובייביסיטר, זה יכול להגיע בקלות ושניו. עוכרים לרזרוות, שגם הן אוזלות במהירות. לשלושים שקל. נשאלת השאלה אם יש תמורה. לפני עירן כתי הקולנוע הקטנים, מרבית האולמות דמו זה לזה. כסאות מעץ, מעברים צפופים, בקבוקי משקה מתנלגלים והרכה עשן סיגריות. בילוי זה לא היה, אכל לא היה משתו אחר. היום יש אלטרנטיבות. קודם כל,

קולנוע "רון", ירושלים, סדרן א': "לא קורה שאנשים מאחרים! מה

וה כור אטומי"ו סדרן ב': "אנחנו לא חייכים לך שום דבר. המקרין

לא הגיע. הוא רק כנארם. הוא הלך, אין לי שום התחייכות. לר

לקופאי תגיד שאין סרט ונגמר הסיפור. וואללה יופי"

ויון מה פתאום, אולי לא הפעילו אותו, אולי חוקי או פירטי. מי שאין לו וידאו, אולי דוא מחובר לשלים אני יודע זאת היתה טעות... בזרנו בכסאות לקולנוע בכרי לראות סרט.

.הבית. להגתם מהתגור או הסריו החשמלי ובעיכר מו המסך הקטן. כולם אמרנוז זה לא נכון. נשארו לא מעט בתי סולנוע, בעיקר בפריפריות, שלא מאמינים יש וידאו. כל הסרטים כבה חועברו לקסטות, באופן

לראות את הארגנת המתכשלת כיחיזור גורליי בתליאביב, צריך לעמור שלוש שעות בתור. בהרצליה אין בעיה. כאים, קונים כרטיסים ונכנסים לאולם. שמונה שקלים שלמים עולה כרטים בורד. על שאלתנו מרוע, ענתה השפאית שוה סרט ארוד. מאה עשרים ואחת דקות כדיוק. אחריכך תאמר על כך מרים הוכמן, מנכ"ל התאחרות בעלי הקולנוע, ששמונה שקלים גובים כשהטרט ארוך – מאה ועשרים דקות. תראו מה דקה אחת נוספת עושה למחיר הכרטים.

בעלי כתי הקולנוע הכינו את כללי משחק

למרות זאת, כנראה ששמונה שקלים הוא סכום של מה בכך, כי המקומות לא היו מטומנים. אבל השיא היו המושבים בקולנע "היכל". ממש כמו לפני ארבעים (המשך בעמוד הבא)

Openio .

מאת אכיכה מץ וכני עורי

Blacaia 8

והמשר מהעמוד הקודם)

שנה. עשויים מעץ, חורק אכל חזק, כזה שחבל עוד לזרוק, להחליף בחרש. חמורת שמונה שקלים הושיכו אותנו בכסאות עץ עלובים, לא מסומנים, באולם ענק (ב־700 מקומות), עם קירות מתקלפים ותיקרה דולפת. כדי לעודר את רוחנו (בעיקר את רוחו של כעל המזנון), הדליקו כאמצע המתת הכי גדול את האורות ועשו הפסקה. סביבנו התחילו להצית סיגריות, בתוך האולם כמוכן (הרי זאת הפסקה. גם כזמן הסרט הוצתו סיגריות, אבל לא היה מי שיכקש לכבות אותן). הרגשנו פריירים מנוצלים, אכל נשארנו עד הסוף. רצינו להיות כטוחים שהוא טוב.

גם בקולנוע "תל־אכיכ" כתל־אביכ המקומות אינם מסומנים. שבעה שקלים לכרטים לא מסומן. את "צרק הפלרה" (שם הסרט), אי אפשר לעצור, כתוב בחוץ, אסשר רק להיגרר אחריו. כנראה שליותר מזה לא ראוי האזרה הנגרכ לקולנוע "חל־אביב". אחרת לא

עד ב2.8 שקל כרטיס

🗣 נכ"לית נמרצת עומדת בראש אוגון וולנטרי, של התאחדות בעלי בתי הקולנוע. מייצנת אותם בכל מנושאים מארגוניים. מהתאחדות לא מתערבת בניחול תפנימי של בתי הקולנוע ולא בבחירת תסרטים. זהו שוק חופשי, תחרותי. מבחינתם של בעלי נתי הקולנוע מתוולקים החיים לשניים: לפני עידן הטלויזיה ואתריה.

"במחלך עשרים השנים האחרונות", אומרת מרים הוכמן, "וזלו מספר שינויים מרחיקי לכח. נסגרו כתי קולנוע, בעיקר בפריפריות. זהו תחליך שתתוחש בכל העולם. מי שלא היו יכולים להתאים את עצמם לעידן הוודש – סגרו".

מוכ"לית מרים הוכמן: "אנחוו לא מתעובים".

פעם היו בארץ 320 בתי קולנוע. היום יש 165 מסכי קולווע. בשנח 35' נסגרו עשרח בתי קולנוע ונחתחו ארבעה חדשים. ב־186 נטורו אחדיעשר ונפתחו ארבעה, ב־177 נשנה עשרה ונמתחו עשרה חדשים. חקומפלקסים החדשים שוננו, חפסו את מקומם של תאולמות הגדולים אולמות קטנים, אינטימיים, מרומרים וווחים, ע אותם אולמות, שעדיין נשארו בנו שרוו, ולא שומצור מצטערת מרים חובמן. "זה נחו לשיקולנו של בעל בית הקולנוע, אנחנו לא מהערבים. חבל שות חמצג", תיא אומות.

את מכת חכבלים חפירטיים היא מכ "מניפוז": "אין לנו שום דבר נגד הפעלה ממוסדה של טלוויות בכבלים מה שאנחנו דון שים זה שישלם כמם וכותת יוצרים, וה מכל. הרשומת שוויו אסורות לטמל בזה, לא עשו דבר אווינו משמוים שמצבור יהמכת ויבין שהוא לוקח על עצמו ליכון בחתעקות עם אלמועים

על מחירי חברעיקים אומרת פוןם חוכמן. שאוכם לפיתות, המחירים אילם אחירים, אבל יש פקות מוים: של הרומאורות. סרע ארוך (מעל או ישראלו עולון עד סגל שעלים . 130 PIPAN.

הכסאות כאולם מן הדור חישן. משענות קצרות וריפוד הסכוני וצנוע. כינתיים נכנסים שני ילדים, ובעקבותיהם עוד שני גברים. השעה אדבע שלושים ושמונה. כתורה פותחת את הדלת, מציצה ומיר שבה על עקכותיה. אחר הגכרים שנכנסו יוצא גם וצא לכרך מה קורה, אנחנו בעקבותיו. להלן תקציר מהדרישיה שהתנהל בינו לכין שלושה סדרנים, שאחר מהם, גבוה וממושקה, כוה שנותן את חטון.

הגבר: "אני קניתי כרטים, אתם חייכים להקרין את

חייבים לך שום דבר, המקרין לא הגיע. הוא דק בנאדם, בנארם מת בותוב, או מהו הבנארם הלד, אין לי שום

היא שהוא לא סגור, אכל הוא כשיסוצים. כדי לא להיכנס להפסרים, נמשכות ההקרנות כ"מקסים" אמיתית כאליוט נס נגד אל קפונה. מאחוריו ומלפניו והדלת לאולם הקולנוע פתוחה למרות שהסרט כבר אם נרחיב את היריעה, גם ירושלים עריין נחשכת

את הביקורת. אנחנו יורדים לאולם "לתפוס מקום". טראומה ראשונה ככניסה לאולם: כסאות ריקים כלא אף נפש חיה. עד שהאולם יתמלא, חשבנו, נברוק את השרותים. ספירת המלאי הסתיימה במהירות: אצל הגברים בעמידה זה בסדר, בישיכה אין מושב אסלה, יש חלון ואין זכוכית או תריס, הכל מתנהל חשוף לקור ולעיניים כוחגות של דיירי הבנין הסמוך. כשירותים אין סבון, אין מגבות נייר ואין מתקן ליבוש היריים. שיטת הניעור עוברת.

סורן אורו "לא סורה שאנשים מאוריסז מה זה כור

ברור איך אנשים מסכימים לשבת נשורה ראשונה או שניה תמורת כרטיס במחיר מלא.

כשעוברים על רשימת בתי הקלונוע בעיתון, לא כתוב שקולנוע "מקסים" סגור לרגל שיפוצים. האמת כרגיל. את הקהל מושיכים רק ביציע. סדרן פנסיונר עם פנס ענק יושב בשורה הראשונה, צופה בטקרנות אוכלים פופיקורן וגרעינים. את הקליפות לא זורקים לפת – אין פת. בחוץ הצבע מתקלף, הרצפה מטונפת בעיצומו. הסדרן בקולנוע "מקסים" שקע בעלילה ושכת לסגור את הרלת. המקומות כמוכן לא היו מסומנים. הרי אין אולם, יש רק יציע.

לפריפריה מכחינה קולנועית. העידן החדש מתל־אביב נעצר אי שם כשער הגיא. לא הגיע עריין למרכית כתי הקולנוע בירושלים. המבנים ישנים, אולמות גרולים ולא מודרנים, מושבים מיושנים, כתרשימוש מוונחים, מזנונים המזכירים קנטינות בבסיסים. כאלה שמחכות לאוטו עם הוופלות (ראה: הגשש החיוור) ועור כהגה תופעות, שהופכות את הביקור בבתי קולנוע אלה לתענוג מפוקפק ביותר. אבל הירושלמים הם עם חזק. מי שעמר כמצור במלחמת השחרור, מי שהתרגל לראות כדורגל כמה שקרוי "מגרש ימק"א", לא ישבר בקלות מבתי־הקולנוע הירושלמים. כל פינוקי תל־אביב בבתי־ הקולנוע החדשים והישנים המסופחים, כמו כרטיסים ממוחשבים ומסומנים, מושבים מרוטרים עם משענות גבוהות שכיף לנמנם בהם אם הסרט משעמם, סרט שרץ מהתחלה ועד הסוף כלא המסקה. מזנון עשיר וסימפטי, אינם קיימים כעיר הבירה.

ם זכרון ילרות מתוק על טרון, מצ'יסטה ווינטו, בתרנו את היעד להצגה יומית בקולנוע "רון" בירושלים, ברחוב הלל פינת רוזב רבי עקיבא. "חשור" מציג שם, שבוע שמיני. שר, פיטר ייטס ותרכה מתח גבוה. המחיר אחיד ליומיות ולהצגות ערכ – שמונה שקלים, המחיר הגבוה ביותר בירושלים. שעת החקרנה: ארכע וחצי. דרך החור אנחנו מסבלים את הכרטיטים (לא ממוחשבים ולא מסומנים, מיועדים כמקור להצגה שניה).

השעה ארבע ועשרים אחר הצהרים. הסדרן קורע

הגבר: "מה קורה, ככר עשרים לחמש" הסדון הממושקף: "מה הבעיה"ז הגבר: "כתוכ שהסרט מתחיל בארכע וחצי".

הסררן הממושקר עולה למונים גבוהים: "אנחנו לא

הסינמסקום, נבנה ב"שרון" מסך ענק ("הגדול בארץ") שעולה לכיוון הגג בלחיצת כפתור ואו הקולנוע הופך כתרף עין לתיאטרון. כאשר עבר הקולנוע העולמי (באופן זמני) לצלם סרטים בשבעים מילימטר במקום בשלושים וחמישה, החליף יעקב מרחב את מכונת ההקרנה ב"קבינה"

"מה קרה כה, איכה האנשים"?

*אשר כנו את קולמע "שרון" בנתניה ב-1950,

איך שראה איך בן עשר, ילד שראה איך

אביו מקים את מפעל חייו. היום מנחל יעקב את

הקולעע ואביו חקשיש, בן 85, מבקר מידי פעם

נקולנוע ומתרגש ממיעוט וזצופים. "מה קרה

סיפורו של קולנוע "שרון" בנתניה הוא

סשרם העצוב של בתי העולנוע הוותיקים ברחבי

חצין שהוקמן ונפתחו בחדווה וברינה ונסגרים אט

אל בקול ענות חלושה. יעקב מרחב, איש קולנוע

אמיתי, תי ווושם קולנוע כבר ארבעים שנה. חוא

משר את המיסטורית של קולנוע "שרון", ואנחנו

מקבלים שמץ של מושג כיצד מועל אולם הקולנוע

"שרון" הוקם כקולנוע ותיאטרון ענק,

תוביל 1360 מקומות ישיבה, עם כמה ענקיה כמו

ג'קניפח", עם עשרות חדרי איפור למאח

לחקוים ויותר ועם מקום לתומורת גדולה מתחת

לשה. אפילו את מודעות תפרסום מדפיסים כאן

משנת דמק עתיקת, תניצבת באחד החדרים

לצי שמנה עשרה שנה החליפו את כשאות העץ

ֶ שׁתְּוֹשְׁים בכקאות מרובדים, (חירו יום חג בנתניה).

במשך חשוים חקמידה משפחה מרחב ללכת עם

חוף ולציוד את הקולנוע שלה במכשירי

חוקונה והקול והמשוכללים ביותר שהיו אותה

עה בושואל. כשעברו לצלם סרטים בשיטת

בשוורו הקלעים:

נורכוני השלם.

מה" וווא שואל את בנו, "אימה האנשיםו"

(חדר המקרין בשפח מקצועית), וכשהחקדם העולם לחקרנת סרטים עם פס קול סטריאופוני בשיטה מגנטית (ולא אופטית) רכשו כאן את הציור המתאים. "זה היח מאמץ כלכלי אדיר בשבילנו" נזכר

יעקב, "מכונות, חמישה אמפליפיירים חדשים ותמישה ומקולים וציניים בחזית ועוד עשרים רמקולים תדשים לאורכו ולרוחבו של האולם ותיציע הגדולים. אבל זה היה שווה כי הטיפור חזרו חיה לשבת כמו באולם קונצרטים". למני כשש שנים החל עידן חדש בהיסטורית הקול בקולנוע: ה"דולבי סטריאו". פטוט אנגלי שכבש את העולם והצריך, שוב, החלפת ציוד: "בדולכי הזה חשקענו המון כסף, המון. זה כבר המחפך השלישי או הרביעי שעברנו ב'שרון'. שוכ אמפליפיירים חדשים וגדולים יותר, רמקולים ד חדשים יותר גדולים. כל המערכת עלתה משהן 🗜 במו שלושים, שלושים ותמישה אלף דולר ואני ממשיך לשלם עד היום את התשלומים עבור ' המערכת הזו. התחרות שלי עם עצמי לא עומדת. אני תמיד רוצה להשיג את תטום, ווה אומר שאתה שם כסף כדי לקבל איכות. כי תמונות כמו שלנו כבר לא נשארו בבתי סולנוע בארץ. פרט אולי לקולנוע 'תל'אביב'. אחר כך בא עניין תכרטיסים חממוחשבים. כרטיסים רגילים לעם ישראל זה

היה דבר... אה. נייד פשוט. "כעוכוס העידן החדש, כרטיסי המחשב זרו מאוד חעוב – אמרתי לעצמי: חביבי, אתה לא יבול ללכת אחורה, אתח מוכרח לחתקדם. אחת לא צריך, אתה כן צריך – הכנתי שרק בפסיכולוגיה זה עובר. זה לא יעזור. אתה לוקח נייר כזה ושם לו ביד: או־הו! כולם מתרגשים: ברטים מתשב. מת שאני קברתי מאחורי הקבינה, . זה אף אחד לא ראה, אך אחד לא יודע, זה ברור, זה מובן. פנראה שבשואו הזה חשובה הראוותנה. זרו חלק מתפסיכולוגיה בארץ. לדעתי זה לא אומר

את ענין מספר תצופים שיורד והולך כבר תוברנו. בקולנוע "שרון" קיבלנו הוכחות. ירידה של שמונים אחוזים במספר הצופים. בימים חיפים החם, חיו מוכרים כרטיסים למוצאי שבת כבר ביום תמישי ורותור היה מניע עד הכביש. הצגוה יומיות היו הומות בילדים והורים במשר כל השבוע. היום זו כבר נוסטלניה עצובה: "כשיש לי מאתיים צופים ביום ביומיות ושש מאות בשתי תצנות בערב, זה ממוצע של ארבעת אלפים וחמש מאות איש בשבוע, זה יופי, ואני מבסוט האלאס".

"חופילה היתח מהר, גבוה ולכור עמוק. חמכה הראשונה היחה עם בניטה הטלנויויה

- חיסול טוטאל: הווידאו. המכה חטופית ממש באה בצורת תחוות הטלוויזיה הפירטיות. זה משהו שלא כתוב כשום מקום. נתניה מרושתת. תהוכחה הגדולה היא הסרטים תהודיים שהיו ב"שרון" לחיט, והיום לא באים הצופים. לאן הם נעלמוז חם מקבלים את חסרטים בכבלים. "ז'אן דה בלורט" שאני עוד לא הצגמי, שמעתי שכבר חציגו בנחניה לפני חודש בכבלים. שני סדרנים שלי ראו את חסרט משודר בתחנה פירטית. אבל אני אביא בכל זאת את הסרט, כי אני חושב שאין תחרות ולא יכולה להיות תחרות בין תמונה וקול ועוצמה כזו גדולה כמו אצלי בקולנוע, למה שרואים בביח".

או איך אתה בכל זאת מתקיים ומקיים את

זקולנועז "או, חוים קשים. אמרת את המילה הנכונה: מתקיים. חיים קשים. אתה יודע מה זה לתחוק את קולנוע 'שרון'ז עובדים כאן 18 עובדים זעוד חמישה עובדי מינהלה. רק המשכורות של 18 העובדים נטו זה אחד עשר אלף שקל בתודש ותוסיף עוד המישיםאתווים מס הכנסה, וחשמל, נקירור. אלמיים דולר מיסים בחודש אני משלם לעיריה על השטח של הקולנוע. בסך הכל זה כשלושים אלף שקלים בחודש הוצאות. וכמה

עולה כרטיס קולנועז ששה שקלים! אתה יודע למשל שאני משלם למפיצים על פי ההכנסות: שהם שותפים ומקבלים כששים אחווים מההכנסוז ממכירת כרטיסיםו בחל-אביב משלמים עוד יותר. מה אתה חושבו אכל כולנו בצרה. גם תמסיצים בצרה משום שפעם קנו זכויות להפצת סרט בחמשת אלפים דולר והיום הם קונים בארבעים אלף דולר וגם בחמישים אלף. רק על חזכות לתפיץ. ואיפה ההעחקים, הפירסום, משלוחים וחמשרדו מי כן מצליח למלא אולמותו אלה תקוממלקטים הוודשים: 'רב תן', 'רב גן' והשאר. שם התפוסה עלתה מעשרים למאה

אחווים כמעט". או למה קולנוע "שרון" לא הופך לקומפלקס

"כי סיפור כוח צריך לעלוח מליון, מליון ותצי דולר. זה לא סיפור זול. זה לא סיפור פשוט. אבל פוטוציאל תצופים בוחניה לא מצדיק חשקעה כזו. אתה יכול לעלות על בנקט כזה נדול בהשקעה שוה ממש מעלה אותר למחשבת: בשביל מחו וחצרה הכי נדולה שאנשים לא מסוגלים לחעריך את מה שאתה עושה בשבילם".

יש לך מחשבות לשגור את הקולנוען "בוודאי. אכל בקולנוע חזרו וש לי הובה סוטימוטים. חובה מאד. אבל עוד כשוה יקום סומפלקס חדש של בתי קולנוע בנחניה. של וניאטראות ישראל, בקניוו שיקום בנתניה. ואז אני אוכל לעשות רק דבר ארוד: לסגור או להציע יותר כסף או יותר אחווים למפיצים אכל..."

. אווו רואת את הפוויו "כן. אם אני בשנתיים האחרונות לא החלטתי את ההחלטה האתרונה, אני מדבר במשנות הקולנוע, לבנות כאן שומפלקט של במה בתו קולנוע ולעשות אותם הטובים ביותר, או

ושש. אין סימן לתחילת סרט. שני הילדים מגלים סימני עצכנות, שואלים את חסדרן היושב למעלה בקצה גרם המררגות "מה קרה"ז את התשובה לא שמענו. הילדים חוזרים לאולם, "מתחילים"ו שאלנו. הילרים: "הסדרן לא אמר שום דבר". ארבע שלושים

Line

קולנוע "שרון" בנחניה: "הופילה היתה לבור עמק.

התחייבות. לך לקופאי תגיר שאין סרט תגמר הסשה

"אתה לא רציני אין קופאי, אין כלום".

הגבר הצעיר שומע בעצתו וחוזר כעבור שניב

הסרדו: "בוא הנה כוא, נלך לראות". מאי שני זו

המקרין. הסרט מתחיל. וכולנו (ששת הצופים וגד

כמדרגות כדי לא להפסיד את הפרסומות פוף פו

בעשרה לחמש מתחיל הסרם. ברגע מסויים שמש מ

התגוחה. ירושלים, תחילת מארס, חודף קר, נקה

רוחות - אבל איפה החימום ואיפה אנתנו (לפי

כחורשיים קפאנו בקולנוע "מיטשל" כ"ללא פתח

במהרה החוצה לפבות את האולם לששת הצופים שכו

אגריפס, מן המוסדות הוותיקים והמפורסמים כעי.

שנידל דורות של צופי קולנוע ירושלמים. כות

הכרטים: רק שישה שקלים וחצי. הקופאי סופר 🗷

העודף כאילו ספר שטרות ב"פורס נוקס". הא קח

"מעריכ". אין הרכה עכורה "מסומן" אנהנו שאלה

(המשך בעמוד המש

הסרט נגמר, אנחנו (ששת הצופים) שופים:

משם התעקשנו להמשיך לשלנוע שוד נחת

מצב ה"אין חימום" בירושלים נמשך.

כאו להצגה ראשונה.

שחרגליים קופאות. העיסוי לא עזר, גם לא שיני

וואללה יופי".

קולנוע "מרכז" – אומץ בצהרי יום

די להיכנס לקולנוע "מרכו", באחת וחצי בצהריים, באמצע השכוע, בתחנה המרכזית בתל־אביב, צריך לא מעט אומץ. לא כולם וכוסים סטרייט. פיצלנו את הכותות. חצד האמיץ (תגברי) קנה כרטים בקופה (אחרי שלושת סיבובי אומץ וכדיקת השטרו) ונכנס פנימרו. הצד חלא־אמיע (הנשי) שמר בחוץ, בקולנוע "מרכז", חידוע "מתמיד" ו"תמר", מקרינים נון־סטום, כל היום, סרטי חשם נועוים. מודעת ענק מבטיחה סרטים בלא המסקה מעשר בנוסר עד עשר בלילה, שש

(כמה רומנטי), ממשיך על נשרון כלב אגם ומסתיים בתוך התווה, בין פרות וסוסים חלועסים עשב, אגב גילוי אדישות מדרוימה למתרחש מול עיניהם ומתחת לרגליהם. האנחות המתבקשות הוקלטו באולפן ומלוות במוסיקה קלילה.

והוא עונה "זה בסרר". נכנסים לשירותים. אסלה אחה

בלי מושב, נקי, יש נייר טואלט. אי־אפשר לנעל אז

חוק מרי, קשה מאור, אולי כלתי אפשרי לפתוח

מבפנים. חמישה מקומות בעמידה (אצל הגברים), שני

ברזי מים. אין סבון, יש מתקן לייבוש ידיים. המשבים

באולם כמו ב"רון". כמאה צופים וצופות, רובם

לאחר ההפסקה מתחיל מצעד בלתי פוסק של

חולפות עוד שלוש רקות, נכנס סדרן אחר,

האם מה שטוב לסררן לא טוב לגוז אגלן שם

את סיורנו באולמות הקולנוע בירושלים סיישו

כמו בתיאטרון: מכירת הכרטיסים נעשית לצורה תרכותית ומכוכרת – לא חור בקיר, אלא מסם סנור ודוכן כמו בספריה. שמונה שקלים עבור הכרטים

סרט ישראלי). כששאלנו את הקומאית מדוע המקומה

אינם מסומנים ענחה: "מסני שכל אחר יושכ איפה

שהוא רוצה". אכן, תשוכה כהלכתה, אלא שהרברי

האלה חיו יפים הפעם. רק שני שלישים מהאולו

התמלאו. לא כך היה כשהקרינו שם את יואן וה

פלורט" ואת פרט ההמשך "מאנון". האולם היה או סלא

עד אפס מקום, הכרטיסים לא חיו מסופנים, והעדר

נרחק בכניסה. קצת רחף וכצורה תרבותית כיאת

למקום) וקצת רץ לתפוס מקום וזו תופעה שאינה

מככרת את הצופים, את הקולנוע ואת התאמרון. אלה

בעלי הקולנוע חוסיפו למושבים חקבועים כאלם עד

כשלושים כסאות ניידים שחורים, משרדיים ורנילים

בלא משענות לידיים, שהונחו אחר כפוד נמעם

המשטרה יון עתו מכני האש אישרון אישה הבשיחה

שלנו, הצומיםו האווירה כאולם תרכותית ושלפה

ישבו שם כמת עשרות צופים. גם חשירותים למימון

מגבות הנייר אמנם נגמרו, אך המתקו לייבוש ידיים עבר כהלכה. באכסרוה למטה יש תערוכה בילומים

מומלצים כחום. למרות הקור:

בניינוער. הסרט מתחיל בשבע ושמונה דקות.

חמוכר במזנון, יחודי מכוגר חובש כיפת, מציע בתפריע גם נקניקיות חמות. ריח חנקניקיוה חודר לאולם פנימה, ורק חסר ריהו של הכרוב הכבוש והבירת כדי להשלים את האווירה תגרמנית כלב תל־אביכ. חביצועים שחספקנו לראות בסרט לא מי יודע מת, וכבר חזינו

דלת היציאה החוצה כאילו שלא קר מסעיק. (הרגלים קפואות עוד מקולנוע "רון"). הרלת נסגרת (כולם ושמונה נכנס סררן אחר, חובש כרט כחול (או שתור), וכיריו צרור מפתחות המזכירים שרת ככית הספו היסורי וגם הוא חוצה לאיטו את האולם, ניגש לאותה רלת יציאה, פותח אותה, משאיר אותה פתוחה, יוצא החוצה, עושה מה שעושה, חוזר, מנסה לסגור את הרלת ונאבק קשה עם המנעולים (כולם שומעים). נעל סוף סוף נהאם מותר בכלל לנעול דלתוח שלנוע בשעת הקרנהז) ותוור לדלת הכניסה. כעבור דקה נכנס סררן שלישי ומתחיל לשוחח עם אשה חיושבת לידינו. האם הוא כעלהז האם היא חברתוז על מה הם משוחחים: על שאלות אלה ואחרות אין תשובה, אך לאתר שיתה קצרה יוצא הסררן מהאולם. מתיישב בסמוך לדלת. כעבור כמה שניות נכנס הכח (ז) קורא לו והשניים יוצאים מן האולם. רלת הכניסה הפעילה כיותר שנראתה אי־פעם באולם שלנוע בפתחת שוב וסררן אחר נכנס, סוגר אותה מכפנים ונשאר לעמוד לידה. זה סימן שהסרט עומד עוד מעט להסתיים, ואכן כך. ביציאה (דרך הכניסה), גראה הסדרן שקורע את הביקורת מתחמם בעזרת תנוד חשמלי המונח על הרצפה לרגליו. ואנחנו הצופים, פה איתנוז האם כאשר לסדרן קר כרגליים, לנו לא קר הסרט שראינו כ"ערן" – "אבא רד ממני". (לשמחתנו) בקולנוע שבתיאטרון ירושלים, שם מציגים את "תקווה ותהילה", סרטו של ג'ון בורמן, וכתיאוחו

ביותר לשוח 1987". "אתכת המילגש – טרט מחמם, מרחק, סרט נועד ביותר", כך כתוב בפלקט. מחיר חכרטיס: ששה שקלים. לסדרו בכניסה יש דרך מיוחדת לקרוע את

חביקורת. מחשש, כנואה, למגע כלשהו עם מצופים. הוא לא לועה את הכרטים (כמקוכל) ליד, אלא רק מסובב אותו, מחזיק בביקורת ומושך. מתנים לונטרה ותבוקורת נתלשה ונשארת

אוחוו רצים שתו קומות, מתושמים ומחנשמים, ונכנסים לאולם חחשון. חדלת נשארת אמשר להבחיו שהאולם מלא מאוד יחסית לשעת סיישטח זו של צחרים לידמ יושב אדם מבוגר. לפנינו - אשון עם כובע צמר לבן עראשון (היחידה באולם). בחור דתי ממחה לחיבוק ולחיעלם בחשיכת. באוחה עת מפחר צצאה בן כויעולות מחשולם: כמעט כל עם ישראל מיוצג באן בכמד.

תצופים שקשים, אולי שקטים מדי, אין שיעולים, אין תזוחת על אתם יודעים מה. על המקר - סרע דובר נרשות ואפשר להבין שתביבור הצוע לאיזו חווה אישם כנומניה? כנואה לעבור, אבל הוא מצא תעסוקת מעניעה חובה ינחן, הוא מבורין לאחת נשם בקסי בחולת בעונותות אך בינחיים חוא מסומק במשגלים עם גרמנינה אחרנת חעובדות זם הן לחות זה ממחיל באתר

מחוץ לקולנוע חחיים שוקקים צע בעורת כמה תרגילי חסחה סבוב ראשון, קוד ברטיק ושעל פוימה

חיל מניע לא לושח ענין: וווש ישר לקומה. רוכש ברטים וובנם, בינתיים יוצאים חלק ררכו מן חחוץ מנימה ולהומר. יש המורה בקולמע במים: ואת האים על מיחם של חיוצאים

חיכינו לבקסי ויצאנו מתאולם. כדרך – טיור בשירותים קריה חרחים משם במורד המדרגות, החוצה, לאוויר מצח והנעים של ההחנה

באתטנסיבוות אופיונית לתחנה המרכזית, בצמוד לבניין ווקולנוע יש חנות קסטות, גם וידאו. סרטו חווידאו המוצעים למכירה דומים לחפליא לסרטים תמוקרנים בקולנוע בפנים. על גבי חקקעות מודבקות חוויות עם תמונות לעידוד חמבירות הצילומים אונם משאירים דבר לדימיון. בחוד נבוה, עם זקן ותיק ניימס כונד, מחקרב לקומה ממבש ראשון מוכיר הבחור את השכן רק מבים בחמונות בחוץ. בחמנת אדישות עובר לחנות הקסטות, בוהן את הסחורת, ממשיר עד למינת הרחוב כאילו סחם, מסתבל ימינת, אחר כר שמאלח, מרכיב משקמי שמש וחוזר לסבוב נוסף. הפעם עוכר חולף מחד עלייד הקופח, ו... לא וכנס. אחרי שחזר על החרגיל שלוש פעמים, הופ:

מרוצומים, מצעד אושי מנוון עושה כל חקת את

אתה יושב? הרלת מבפנים רק לסגור חזק, ואם אתה עושה את זה אווירה הירושלמית המשפחתית/חברתית נשמרת גם כאולם הקולנוע. דקות אחרות סררנים (בני משפחה אחתז) דרך דלת הכנימה לעבר היציאה וחוזר חלילה. שמונה שלושים וחמש: אתר הטררנים חוצה את כל האולם לרחכו ופותח את שומעים) והסדרן חוזר לדלת הכניסה כצערים (למרות שהסרט רק בן 102 דקות ולא 120 רשת ולא and the first characters of the second of the property of the property of the property of the second Alternative opening לאוא ההקרנה נראה האולם נקי ומצחצה כאילו לא מבית המסבחיים (הלך התיאכון) ולמעלה עומרים לרשות הצוסים, גם כמוצאי שכת, מינידצות סמים מונון ומסערה, הנה כי כן, אפשר גם אחרת אין הל הסרטים אתם שואלים: "קשור" ו"תקווה ותחילה" י אישל"צ פונר: הגליל (ב 052-455160 ש ראשל"צ פונר האשית - רעננר: הגליל (ב ּן בית המזגן ּוּ אביבה מץ ובני עורי בארישבע ■ י בי רעפנות יין

מחמוד אחמד. המוכחר של

פתמה (מצילום הנדול): "אני

מאטעד שבויותי מביתי ב־18: אם הייתי שאר, חיי היו אתרים. היתה לי אדמה, היות

לי בית יפה אפילו המלך לא

וויה מבקיט כמוני". אחמד

טיגיד (בצילום משמאל, עם

משנחתו): "מה שאני עושה

וה אמות, או טוב לי".

magain 14

ידן ארוווק מג'ביי. פחמה, לשעבר מחנה צבא ירדני. לא רוזוק מג'ביי. פיץ

פחמה, לשעבר מחנה צבא ירדני, לא ו'וזוק מג'נין. קיץ
71. משה דיין ז"ל ורחבעם זאבי (גנדי) מגיעים
להשתתף בחאפלה הגדולה לציון הצלחת הטרנספר
הראשון. התוכנית, יש"ע שמה (ראשי־תיבות "יחירת
שיקום עזתים") היתה גרנדיוזית: להעביר להרים
השוממים של יהודה ושומרון מאות אלפים מפליטי
הרצועה. היום, מול העזובה, הדכאון והבדידות של 20
המשפחות ששרדו מ"הרעיון הגדול" מסכם רוברן: "אין
סיכוי לטרנספר. ואצלנו זה עוד היה שונה. כאנו
מרצוננו, גלינו בתוך מולדתנו, קיבלנו סיוע רב, ובכל

מאת עמוס לבב צילם ראובן קסטרו

רנספר"ז שואל מחמוד אתמר ומהייך. "בטח שאני יודע מה זה. זה לא יצליח", הוא פוסק בעברית צתה. והוא יודע. בסרט הזה הוא ככר היה. אפילו מילא בו תפקיד ראשי. גם את סצינת הפתיחה המרגשת הוא זוכר היטב: את המסוק שנחת שם, נפחמה שבפאתי שומרון בואך ג'נין, את משה דיין ז"ל ורחבעס זאבי נגנדי) שירדו ממנו כרי להשחתף נהאפלה הגדולה שנערכה בשלהי קיץ 1971 לציון הצלחת הטרנספר הראשון.

"כולם היו שמחים", נזכר מחמור אחמר, המוכתר של עשרים המשפחות ששררו מאותו טרנספר. ויוסוף סולימן – היום כן 29, או נער כן 12 – מוסיף כחיוך ציני: "הם רצו שכאן, כפחמה, תהיה עיר גרולה של 200 אלך אנשים", ומצביע על ההרים הירוקים־הקרחים שמסביב. על פניו נשאר אותו חיוך. "עיר גרולה הם חשבו שתהיה פה. ראיתי את התוכניות. עיר גדולה של פליטים מעזה".

יוסוף יודע מה הוא אומר. בדיקת דבריו במימשל חושפת תוכנית גרנריווית שריין היה משושביניה, להעכיר להרים השוממים של

יהודה ושומרון מאות אלפים מפליטי הרצועה כדי לשמור שם, ברצועה, על מספר תושבים קבוע – רבע מליון איש. אפילו שם מקורי ניתן לתוכנית – יש"ע. לא, לא מה שאתם תושבים. אלה הם ראשי תיבות של "יחירת שיקום עותים". ואפילו יחירה מיוחרת הוקמה במימשל לצורך זה.

אותרו שני מקומות, האחר ביהדה (ליד רמאללה)
והאחר בשומרון (במחנה הצכא הירדני הנטוש פחמה),
וניבנו שתי עיירות מתוכננות מ־א' וער ת', עם שכילים
סלולים, ומים, וחשמל, ובית־ספר וגן־ילדים ואפילו
מגרש משחקים לילדים, כמה מאות משפחות ממחנות
הפליטים ברצועת עזה קובצו ופותו בכסף (25 לירות
לנפש), והועכרו במבצע בזק לערים החרשות.
הטרנספר הראשון.

באותו יום קייצי הכל גראה טוב ויפה. מרחבים של ממש נפתחו כפני העותים שיצאו ממחנות הפליטים הצפופים, עם מקומות עבודה רבים ומגוונים בעפולה, חיפה נאיזור המפרץ ששיוועו לכוח־ארם, ואם למישהו מהם נותר עור ומן להסתכל מסביב, וראי הכחין שהאוויר במקום החרש צלול ונקי, והטבע יפהפה מה שנקרא איכות חיים.

בלהט הטרנספר לא הכחינו אנשי המימשל המשך בעמוד הבא)

15 gjaeaio

(המשך מהעמוד הקודם) הישראליים בכמה מיגבלות: הדירות היו קטנות מאוד והמשפחות גדולות, לכתים לא היו חצרות פנימיות, כאלה שהעותים הורגלו בהן אפילו במחנות הפליטים הצפופים, והאוכלוסייה המקומית לא אהבה את התרשים מקרוב כאו ומלכתחילה הכיטה בעין עקומה כמאה המשפחות שהיו אמורות להוות גרעין לעיר גדולה, וערשה, מודרנית. ה'מקומיים" הכיטו ב'חדשים" כאותו מכט חשרני שיוער ער אז רק למתנחלים היהורים. מה גם שלעותים היה מלווה צמור, אחר שהם זוכרים כשם 'איציק', שטיפל בכל בעיות ההסתגלות שלהם והיווה חולייה מגשרת ביגם לכין רשויות המימשל הישראלי.

מה גורמים חברו יחר כדי ללדת כסופו של רבר את רעיון "הטרנספר הרומני" (כן, כך הוא אני נכנסתי למחנה אלמגזי, וחיכיתי". נקרא אז בפי רכים). כאותם ימים סגרו מעזה שניסו לעבור את הנהר ולחפש מזלם בממלכה ההאשמית: אריאל שרון "עשה סדר" ברצועת עזה, פרץ את בני משפחתו וידידיו, פליטי הטרנספר המאורגן כבישים במחנות והרס בתיהן של משפחות רבות הראשון, הוא רואה מן הכביש הראשי את ביתו, ועיניו שגכלו כאותם ככישים; והיו, כמובן, גם אנשים שהמימשל חפד ביסרם או שהיה צורך להסתירם מפני שנפל עליהם חשר שהם משתפי פעולה.

לכן הוחל בכניית עיר חפליטים החרשה. כראש הפרוייקט עמד קצין־מטח במימשל הצבאי, יצחק שרמי שהוא מקווה שפעם יהיה שלום ואנחנו נוכל לשוב, ז"ל, שנהרג מאוחר יותר בתאונת דרכים באוד מכבישי אתי המשיך בדרכו למחנו הפליטים בעוה".

> היום, למראה העזוכת, הרכאון והכרירות של 20 המשפתות ששרדו מ"הרעיון הגדול", יכול מתמור אחמר לסכם ולומר: "אין סיכוי לטרנספר. ואצלנו זה עוד היה שונה. כאנו מרצוננו, גלינו כתוך מולדתנו, קיבלנו סיוע רב, ובכל זאת – רוב המשפחות עובו".

> כן, הן חזרו לעזה, למחנות הפליטים הצפופים. עזכו נוף, מרחכים, איכות חיים ועכורה כשפע ושכו

מחמור אחמר: "בפעם הראשונה, ב־48', מרצוני קמתי והלכתי מכיתי. בפעם השנייה כיקשו ממני לקום ולעבור, אז עברתי".

לגיהנום העותי. כאן כמקום הוה, חכוק כהרי השומרון, מוקף פסטורליה, אתה מגיע שוב לאותה מסקנה חבוטה שהאדם הוא תכנית נוף מולדתו. אין מה לעשות.

אחמד מסכים, ואם בסיכומים ומסקנות עסקינן, הוא כבר עושה את חשכון הנפש הפרטי שלו כלא לחוש שמכחינה מסויימת הוא מביא כאן את סיכומיו של עם שלם. 'אני כן 68 בערך', הוא מספר. "נולדתי בכפר עקיר. היום זה כפר של תימנים שאתם קוראים עוברים", הוא מספר. "אפילו לא הרגשנו המלחמה. ואו לו עסרון. כילד הייתי מכסוט. גמרתי שמונה כיתות באו הישראלים, ועשו חקירות במחנה, כרקו ורשמו, בכפר, ואחר כך יצאתי לעבודה בפרדסים. הכל היה אבל היו דווקא בסרר. ברוך השם, עד היום לא נכנסתי

מה שכז נהדרו אכיו הוריש לו אדמות, ומחמוד אחמר כנה עליהן כית גדול. הוא התחתן עם שתי נשים - על התוואי, ותוך זמן לא רב מצא עצמו יוסוף בן ה־12 וראה כרכה בעמלו בפררסים. אחרייכן עבר כמחנה בסביבה חרשה וזרה, כשכונה מסוורת שהיהודים בנו בריטי בכפר כילו. "אפילו לקחו אותי לעבוד במשרד בשבילו. "היח קשה", הוא משתמש במלה שלא החכרה אפילו כאן, כמקום הזה, תקעתי שורשים. 17 שנה אני כי דיברתי עברית טוב", הוא מספר. "חסקירים שם חיו כשתיאר את חייו במתנה המליטים ברצועה. "החברים מי כאן זה לא זמן לתקוע שורשים"ז

כולו אסף מטלטליו ותושביו שמו פעמיהם לעזה, עד עובד כמפעיל משאבת בטון של חברת 'אבן וסיד' הוא עוד צעיר. יעבור זעם. "היינו בטוחים שוה לחודש חודשיים ואו בג'נין". נוכל לחזור לכתינו", אומר מהמוד אומר. כשהוא יושב גם מחמור דורו החל לעבוד. נסע פרי יום לג'נין אחת לאחת, כצורה מסודרת, כמו כא לפגישה מיכו כבית שבנו לו היהודים בפחמה, צופה מן החר על כביש ומשם למוסך "אגר" בחיפה. עבר אצל קבלן פרטי "היה למשפחה שלי בית, היתה ארמה, ועכשיו תראה שכם־ג'נין, הוא מורה כי לא פילל שמטעו לעוה שסיפק שירותים ל"אגר". ההוא עיכב לו משכורות, לא מה ישו חשמל אין, ביוב אין, ובל לא לוסום אחש ב־1946 יגיע, ב־1988, לורי השומרון. ומסע ארבעים התנהג יפה, או מחמוד אחמר עוב ו"פיצוייםו מה משלמים מסים וכלום לא מקבלים. בהתולה בשביא

היום שבו נהפך לפליט. 'הלכנו ברגל לכפר פמוך, לקשיים. 'שם היה יוםי', הוא אומר. 'אנשים טובים. עובו אותנו לבר. החוסים של החשמל נקרע הא אסקלן - היום אתם קוראים לו אשקלון - עם פרד הצטערתי כששמעתי על הבעיות שלחם. ככח וה תיקבו, הביוב התקלקל, ובל הססקו לקרות מודה אי רתום לעולה עליה היו כל הפצינו. ומשם לעור כפר, בעולם שלנו. מי שהולך עשם – טוב לו. ומי שתלך יש לארבעים ילרים מנילים שתנם. איז פה עוידי ב ולעור בפר ובכל מסום חצמרטו אלינו תושבי הכסרים ישר - אלוחים עושה לו צרות", הוא מסכם וצוחק

כי כניסוח שונה. אבל הוא מרגיש כמו איוב, כן, אפילו מוכל

וזר. מחמור אחמר, פליט שפעמיים כבר נעק מביתו, אינו יכול לתאר את תחושתו של אדם

אכל שורשיו של יוסוף, כן אחי הוא זוכר את היום שבו נשמעו היריות. הכפר הבית שלי, בלי החברים. הלכתי לעבוד. עד תיום אני להעמיק כאדמות פחמה. גם תחושת עוול משעמת בי

"בטח לא בסדר", הוא אומר, ומונה את העולות

כמוהו. 'היום אני חולה, כלי עכודה, וגם ילרים לא נחן לי אלוהים. ועתירו איזה עתירו איפה העחידו עור מעט אני הרי גומר, נוסע מהעולם הזה. אין עתיד. אני חי את היום. מי יודע מה יהיח מהרז כבר תיכה שנים אני חי רק את היום, ולא חושב על המוצר. בשכיל מה זה רק עושה יותר שתור".

שנעקר משורשיו. "כפעם הראשונה - מרצוני קמתי והלכתי", הוא מנסה להסגיר. "כפעם השנייה ביקשו ממני לקום ולעבור, או עברתי, ובתוך מולרתי הרי נדרתי. ועכשיו אני כבר קשור לפחמה כן.

פתאום פיצויים"ז) והלך לעבוד במיפעל "פרי זה" אותנו לכאן וחשבו תהיה פה עיר - היה חשמה וניוני השנים של מחמר אחמר עדיין נמשך. השנים של מחמר אחמר עדיין נמשך. בבוקר השכם התחלנו ללכת", הוא משחזר את בחרה. כן, הוא שמע שהמיפעל נקלע לא מכבר אחר כך, כשהם התייאשו מהרעיון וראו קלא וצלייה (המשך בעמור 35)

אלוף (מיל.) רחבעם זאבי (גנדי) אינו זוכר את "מרוייקט מחמת". למרות שתיה אז אלוף פיקוד המרכז. הוא זוכר את המחנה הירדני פחמת, אפילן יודע שיש בסביבה שרידים של כנסיה צלבנית עתיקה, אך אינו זוכר את יחידת יש"ע. הוא כן זוכר את מנהלה, מר שדמי. לדעחו הרעיון עצמו – זה שביצועו ותוצאותיו מתוארים בכתבה

- תינן רעיון גרוע. "יו"ש מספיק צמפת גם ככח", הוא מסביר. "הייתי מעביר את פליטי עזה למקומות מתות צמומים. אינני מתפלא שלא קיבלו שם יפה את העזתים. בשום מקום לא אוהבים אותם".

> ער שנוצרה שיירה ארוכה־ארוכה. הגענו לעזה ונכנסנו למחנות בריטיים נטושים. כל אחר תפס אוהל, וחיכינו.

וויום מחמוד אחמד כבר לא מחכה. במבט לאחור היררנים את גשרי הירון בפני אלפי פלישים הוא מתחרט חרשה איומה על שהחלים לברוח מבפרו ולעזוב את ביתו. מרי פעם, כשתוא נוסע לעזה לבקר כלות. לא, מימיו לא העו להתקרב לבית ולדפוק בדלת. אחיו רווקא עשה זאת פעם. "מה קרה"? – הוא שואל ומשיב – "כלום לא קרה. פתה את הדלת תימני נחמד, אחי סיפר לו שזה הבית שלנו, התימני אמר

באותה צערת פליטים של 90 קילומטרים, מספר מחמוד, כולם היו בטוחים שתיגמר הבעייה. "כיצר? שיהיה סרר ונחזור לכפר הולדתנו", הוא מפרס. "היום, ואללה, אני מצטער שברחתי. לא חשבתי מספיק. הייתי צעיר. אם הייתי נשאר, כל החיים שלי היו אחרים. היתה לי ארמה, והיח לי בית יפה, והייתי מבסוט. אפילו המלך לא היה מבסוט כמוני, כי לו יש עור אחריות על עם, ולי לא. אני – רק מכסוט הייתי. הבל, תבל על כל השנים האלה".

מחמוד אחמר מודה שהיום – אברה תקוותו. רוב חייו היה פליט, וגם בימים סוערים אלה אין הוא רואה תקווה שיוכה למות עם תעורת זהות שעליה לא התום מושל צבאי, אכל גם כן אחיו, יומוף סלימן, שכל חייו לפניו, איכר תקווה ומדבר כאיש זקן. יוסוף, בניגוד לדורו, נולד פליט. הוא יושב לו שם בהרי השומרוז, מוסף בארבעה ילדים יפים, מכוניתו חונה ליד הכית הפרטי שלידו הוא מקים עתה סככה גדולה, וגם פרנסתו מצוייה, והוא מתגעגע למחנה הפליטים שבו גדל עד שנעקר לפחמה, בהיותר בן 12.

"נולרתי שם", הוא אומר, משיב בכך לכל התהיות. אפילו לילדותו כין הסימטאות הוא מתגעגע, ולבית־הספר שבמחנה הפליטים, ולמצרים שהיו "שליטים נוחים מאור". וכשם שיריות שנשמעו ב־1948 שיבשו את שיגרת חייו של דודו והפכוהו לפליט, כד ווכר יוסוף את היריות ששמע ב־1967. "אנחנו היינו לבית־סוהר", הוא אומר. וזה נשמע מפיו כהישג אדיד.

ואו שרון התחיל "לעשות ככישים", וביתם היה ופחה נשארה שם. ואני הייתי פה, כלי

אחמר סעיר:

"זרקת אבן, זרקת?

בצילום המרכזי: אומר סעיד, יוצר המרצפות; ימין למעלח: מרים סלים נאסר, עיוורת וערירית, מקרת רוסעד של פתמה, ימין מטרו: נימר טאחר אחמד, העיוור יליד פתמתו למעלהו ילדי פחמה בנו השעשועים שבדרך־כלל נעול.

17 HI38310

קימטת החביות

קלקיליה. פתאום גם היא עוד ישוב ערבי רוגז ומרדני. שיגרת חיים מוזרה בין שלוש שעות של מסחר ביום, חביות בטון שחוסמות את הסימטאות וחנויות מלאות אבק וריקות מסחורה. אוויר רווי שעמום ומתח, חשדנות שמתערבת במשטמה גלויה. "אני רוצה שהירדנים יחזרו לכאן. זה יהיה המצב הטוב ביותר בשבילנו", אומר עדנאן מחנות הספרים. הבן שלו אומר: "אני רוצה מדינה פלשתינית בגבולות 67', עם אש"ף בממשלה"

> מאת תלמה אדמון צילם: ראובן קסטרו

– ברחוב בקליקליה, ומשמאל – בביחו, כין שניים מבניו): "אני מבין, אם תיו תומפים את הבן שלי כשתוא זורק אבנים, והיו לוקחים אותו, או מרביצים לו. או אם חיו מביאים הביתה זימון לחקירה במימשל. מישהו היה יכול לסרכו אני בעצמי הייתי מביא אומו לשם.

אינם זקוקים למכשירי כתיבה, כי בתי־הספר סגורים. שתי נערות בעצרות מול חלון הראווה, גוחנות אל שער צבעוני של ירחון שכבר ראו פעמים דבות. אחריכן הן ממשיכות במורד הרחוב.

אז הגיע מן הכית אחר מכניו הקטנים של ערנאן המעצר שלו בעתלית וכסרעה, משם חזר לפני כמה ימים. ז., למען האמח, לא סיפר הרבה. עד שנסגר

בין כינואר הגג את יום הולדתו ההמישה עשר. בעתלית. ערנאן, אנא שלו, כא לכקר אותו לכבור (המשך בעמוד. 21)

מתרת גרסה התקשורת שביום המישי, פורים, הפרדסים. הפרדסנים הערבים ישכו משוכלי רגליים בערבית. עדנאן לא מרבר על הריקנות, אכל היא
היה שקט יחסי כשטחים. היינו בקלקיליה בבר וארישים ליד ארגזי תפוזים מועטים. בקלקיליה עצרנו קדולא נרשם שם כל אירוע חריג. עברנו ליד את המכונית בסימטת יוגים, מול דלת הזכוכית המנופצת של ערנאן נאטר נאול.

בשמונה בכוקר ערנאן לא היה ככית. החנויות משם היתה תלאביב. קרנוואל משונה פשט על בקלקיליה פתחות במשך שלוש שעות מרי בוקר, בין מומחים שאלים מוסתיה שמלאו ילרים הנוקים בתחפושות. שמחה שמונה לאחת-עשרה. ערנאן מקפיר לשבת בחנות הספרים שלו מרגע הפתיחה עד רגע הסגירה. הישיבה והודיע שהאורוזים כאו הידד בשאר בועות, שכא ינדוד השפופה שלו בחבות הקטנה היא מעשה אינרטי, פנימה קונה, וערנאן עלה אל חכית. הוא נכהל כשמצא עומת קסם, קרוב לראש־העין, עמד האוהל תוצאת חרוות העבודה מלפני שביט. ב זיי, לענייני לענייני של אושי יש"ע. הרוח פרשה את רגליו ושמטה גבאי, אז עיתונאי ב"דבר" והיום כתב "מעריב" לענייני ובינו לתנות הספרים של נואל, ברחוב הראשי תוצאת חדוות העבודה מלפני שנים. ב־67', כששפי את בנו ז. יושב עם העיתונאית ומספר לה על ימי מית האינות שלם גדול הכרין בכניסה לחצר ערבים נכנס לחנות הספרים של בואת בואת בית הספר שלו וזיה התלמיד הראשון בכיתתו. בעיניו האינות המערה של המשום בכיתתו. בעיניו המשר שער השומרון". בתל־אביב של קלקיליה, הוא מצא שם מדפים עמוסי ספרות

למשפחת גבאי, היום יש בחנות ערימות של מחברות, עטים: ימי אדם לא נראה. איך האוחל הזה, עקשני היום יש בחנות ערימות של מחברות, עסיט, האירוע בשער אמר לחיילו "באתי לבקר את הכן שלי. מילק ש מפטר של סביב הבוקרו מי יושב שם כל צבעונים, נייר הום לעטיפת ספרים ונייר קרם היום מלאו לו 15 שנים". לא יכול להיות, אמר החייל, מי מפטר סביב הבדי הדוה. מכתויו שנם חוא אין כאן ילדים. "יש", אמר ערנאן, "יש גם יותר צבעוני לקישוסי חג. בשינו, שני היוה אין כאן ילרים. "יש", אמר ערנאן, "יש גם יותר ומתויות ולפו בגלג׳זליה על פני ילדות שחצו בשורה כמה ספרי קוראן, ובחלון הראוות שגם חוא אין כאן ילרים. "יש", אמר ערנאן, "יש גם יותר ובי והמשר בעמור בי הונים עם ילקשים על הנכ. איש לא עצר בפתחי מנופץ מוצגים ירחוני נשים מאובקים, כולל "בורדה"

הה שקט יחסי בשטחים. היינו בקלקיליה בבר תחוצה המרכוית בכפר סבא, חצי שעה לפני משצנה שם מה שקוראים מכונית תופת. אבל מה מנה בין בריתורה לריזנגוף, ואיש לא נמלט משו הקצר הצבעוני החצוף של הנערים.

מצונה. שלט גדול הכריז בכניסה לחצר ל אית בישר השומרון". בתליאביב של קלקיליה, הוא מצא שנו בו שבי לשפחת נואל מתחבאת עלשיו הרבה תוכמה מאוצרי העצב. ששונים לוער את הכרוות המתחבנות ארצות ערב. כך החל קשר הידירות בין משפחת נואל בין בינואר חנג את יום הולדתו התמיע לשצפים פוטנציאליים. שתי מכוניות עמרו מחוץ שנא הף אדם לא נראה. איך האוחל הזה, עקשני

स्रोत्रह्योत १८

חובשי את טמל. האיכות של תנובה

המבטיח לך איכות, טריות וטעם ללא תחרות.

סימטת החביות

(המשך מעמוד 19)

צעורים. כאתי לראות גם את שבי הבגים של השכנים שלי, כני נו רוו". החייל, אומר עדנאן, לא האמין לי. אורכן, כשהילדים יצאו כשורה, הבאתי לו אותם, שלאה עדנאה דחייל אמרו ואללה, לא ידעתי, שיהיו

התקוממות הגיעה לקלקיליה באיחור של יותר משבועיים. הישוב היה ידוע כמקום רגוע, יחסית. חמולת נאזל, הגדולה בעיר, 🦊 השליטה ברחובות קו מתון. מן התמולה היונה, המולת דאוריה, כא משליך בקכוק התבערה על משפחת מחם, השכנה מאלפי מנשה. אבל מלבד אוש אירוע טראגי, קלקיליה לא הוחרדה במעשים קצוניים היום היא עוד ישוב ערבי רוגז ומרדני , שעשביו מתאמצים לקיים סוג מסויים של שיגרת

געצר כאמצע דצמבר, אתרי יום ההתפרעריות 🧎 מאשון בעיר. הוא שותרר כעבור וערשיים וחצי משבח משפט שמצא אותו זכאי. בינתיים הספיק להיברם מפתיל הביילון שקשר את פרקי ידיו ביממות באשונות למעצר. הוא למד גם להחזיק מעמר כלילה ת, בתוץ, כשיורד גשם והוא לבוש רק בפיג'מה.

איך אתם רוצים להשיג ככה את השלומו" שואל מתל דמעות מופיעות בעיניו ונמטות בכוח שליטה לשת. הוא מוכר כמעט כלחש. "הבת הצעירה שלי, מ שבע, התעורה בלילה כר אחד, וראתה חיילים , שבים עם רובים מעל המיטה של אחיה. זה היה משת הם ניפצו את דלת הכניסה וצעקר ז, ישן. הם צון אווו מהמשה. הרבה ימים צוורי זה הוא סימר לי במימשל בסוליכוים הוא התעורר, והתפלא ותנת את עצמו שם, מוקף בחיילים. הבת שלי אווות עכשיו כל לילה מתוך סיוט ובוכה. היא לא פליקה לראות את התמונה הזאת של החיילים משפים את אתיה. היא תוכור את התמונה הואת גם משיה גדולה, ואני, שרוצה רק שלום, לא אוכל ולשות שום דבר נגד זה".

נואל נראת עייף. עייפות עמוסה שמניחה כדל ליגע כשית הפה. איך את רואת את הרברים, היא ת ושואל, איך זה נראה לך. הוא אינו מאלה חונים להבות בנאומים של משוכנעים מלידה. כל סקות שלו נובעות מרצון משוט לחיות ברגיעה, לא אינטלקטואל, לא היא לא אינטלקטואל, לא אבל כחידתו כמוכתר חמולת נזאל בקלקיליה שנית על הכבוד שניתן לשיקול וציעת שלו, גם מצר

מושל, וגם מצר התושבים. אני מבין, אם היו תופסים את הכן שלי כשהוא

העירקיים. ההזדהות העמוקה שלו עם משפחה אחת,

איש אחד ערבי, נובעת גם מהבנה אמיתית של

המגטליות. השפה, ירע העם שלו, לא כאו

מהאוניברסיטה. הוא חש היום שהוא מאחרוני

הערביסטים השורשיים. "אם כל משפחה כישראל

היתה מאמצת משפחה מהגדה", הוא אומר, "היינו

התגוררה ביפו מעולם, הבית היה כקלקיליה, אכל

לאכיו היתה תנות כעיר הנמל. היו לו הרבה קשרים עם

יהודים, והוא אפילו דיבר אידיש. עיקר הפרנסה בא

מאלף דוגם פרדסים שהיו למשפחה ליד מה שאחרייכן

ענדאו נאסר נולד ב־1943, ביפו. המשפחה לא

יכולים להחזיק בשטחים בשקט".

קניות אקזוטיים. עוד קטיעה לדו־קיום פוטנציאלי. זהמקומיים, דומה, לא קונים. כשהחנויות פתותות הם געים ברחוכ כמחפשים דבר מה, כלי למצוא. יש שיעמום כאוויר, ומתח רוחש ללא מוצא, ביקור לא צפוי, כמו שלנו, מלקט מיד המולה של סקרנים. המכטים שמקיפים אותנו הם ערבוביה של חשרנות. עניין, קירבה חשאית ומשטמה גלויה. אשה במטפחת־ראש לבנה צחורה חולפת ובזרועותיה תינוק. לשניה קצרה היא מחייכת אלי בחום, ובעוברה על פני היא לוחשת: "שלום". כעבור רגע אני רואה רק את כשז. הוחזק במעצר. העיתונאי, יליד בגדד וחניך גבה הממהר משם. מעברת כפר חסירים, למד עם הערבים בבתי-הספר חומות החביות מקשות על עקרות הבית. אשה

שפי גבאי (בצילום): 'האמנתי שנוכל

לחיות עם הערבים

לתקופה בלתי

ככרת גוף מתקרכת אל מחסום חביות, סמוך לחנות של עַרנאן. מידיה נגררים שני טלי ירקית, והיא קוראת בקול למישהו הנמצא מעבר לחביות. היא מנסה לראותו בחריצים שבין החביות. לכסוף מופיע במרום המחסום פרצוף של ילד. הוא מושיט יד אל האשה למטה, היא מרימה אל על אחר הסלים. לא, זה לא ילך. כף היר הקטנה רחוקה מאור מירית הסל. הילרון חוצה את החביות ומשתלשל במורד המחסום, בצד הפונה לרחוב הראשי. האשה מנסה לעלות לסראתו ולא מצליחה. הילד מגיע אליה, לוקח סל אחד, מניה אותו על מררגה אקראית שנוצרה בשגגה על פני שיככת החניות השניה, וכך הוא מצליח להעביר סל אחר לעבר סימטת מגורי המשפחה אתריכך הוא תוור על כל התהליך עם הסל השני. אחרי מעשה מפנה אימו חיוך של גאווה אל הרחוב, ובצער קל, כמעם כמו. רוקרת, היא פונה לעשות את המרחק הסיבובי הגרול עד הבית. פעם נוספת גברה עורמת הקיום על המצאות

ערימות פרי ססגוניות ושמלות רקומות מתנופפות

בפתחי החנויות. הישראלים כבר לא באים הנה למסעי

עשר אכלנו ארוחת בוקר מגוונת, ריחנית. עדנאן נאסר נאזל התכוון להראות לנו שלא רעכים בקלקיליה. שקשה, לא נעים, אכל החיים ממשיכים, כולל מסורת האירות. אשת ערנאן, אינתסר, אפתה פיתות כטאבון שכחצר המרוצפת, וריהן מילא אותנו אופטימיות. טכלנו פיתה חמה כשמן זית וועתר, ואחריכך בלבנה טכולה כשמן ובגנינת צאן שמליחותה ערינה, וטעמנו גם מן הויתים והירקות הסריים. ערנאן אמרו לבריאות, לבריאות, ורוב הארותה עברה בשתיקה. המארח והאורחים הכינו שלא בהשפטת הרעב הריגעי של בוכר פורים עספנו.

אינתסר – שנולדה ברמת־אביב, כפי שהיא נהנית לומר, ולמעשה בשיין־מונים - הכינה את הארוחה במטנח שבקומה השניה ולא הופיעה כתרך האורחים. פגשתי אותה ביחירות. "אני מחזיקה את הילרים שלי בבית ככה", אמרה האשה הגדולה, שפניה צעירים מאוד. היא הרימה אגרוף קפוץ, והסכירה כצחוק, שגם את בעלה היא מחויקה בתוך כף היד. "המשפחה שלי לא מסתוככת ברדוב ומחפשת צרות. הילרים שלי כל היום ככית".

מה הם עושים כל היום בבית? משחקים. משחקי חירות, מחבואים בין התררים. חבריו של י. באים לבקר אותו. יושכים ומדברים, מעשנים. שומעים את רוכל הירקות עובר כחוץ וצועק: "פנו'ורה, פנדורה", צוחקים לצעשת האוכססיוויות שלו.

עדנאן, שאלנו, איך אתה רוצה שהדברים יתפתחוז מה אתה רוצה שישרהז לפני שהסמיק האיש לענות נופף כנו יו מקצה

החרר. הוא חייך נילחב: "אכא, שאני אענהו" לא, לא, אתה שכ בשקט", אמר ערנאן בחינה ומבוכה: אילו יכול, היה מרחיק את ילדיו מוירת

המיפגש עם כלי החקשורה. י. סימן לי באצבע שאתורכן יובר, הוא צריך לדכר ערנאן: "אני רוצה שחירונים יחורו לכאן, זה יהיה

המצב הטוב ביותר בשבילנו. בתקופת הירדנים היו

צמת להיות כפר סבא. היום יש לאיש 12 רונם פררס, אותה חנות, שהוא ממשיך לקרוא לה "חנות ספרים", וסטודיו לצרכי צילום שהופעל בידי י. עד שנחסמה סימטת יונים כחביות מלאות בסון. תפטנט הזה, שבא למנוע ריצה פתאומית של נערים עם אבנים כיריים לעבר הכביש, יושם בעור פתחי סימטאות מגורים המסתעפות מן הרחוב הראשי בעיר. החסימה מוחלטת. שלוש־ארבע שורות של חביות, מונחות כבדות זו על גבי זו, הבטון קפא בנזילה מתוכן. עוד מעקש לחיי היום־יום. "שטו דיאנה" של י. סגור עכשיו מאחרי תרים ברזל סגול־לילכי. החנות

השבאב גאים בתרים המרותך של החנות ממול

נמצאת כבניין הראשון בטימטה. היא היתה גלויה לעיו ונותה לגישה מן הרחוב הראשי בסרם ננטעו החביוה. עכשיו איש אינו מעוניין בפילם ער כרי ההליכה הארוכה במעלה הסימטה המקבילה וחזרה דרך כל סימטת יונים. עכשיו יש עור פחוח כסף בבית נאול. ייש לי תשעה ילרים, אשה, אמא שגרה איתנו, בת אחת שצריך לשלוח לה כסף לאוניברסיטה בעמאן", ככה מונה ערנאן, "החיים זולכים ונעשים קשים".

עדואן: "השנים שאחרי מלחמת ששת הימים היו שנים שובות. עד 73'-74'. אחרי־כן התחיל להיות רע. היום רוב האנשים כאן רוצים את הידדנים".

ארים, והיו לוקחים אותו, או מרביצים לו. או אם - ל"פוטו ריאנה". "את התנות הזאת סגר בעל החנות מיצים וביתה וימון לחקירה במימשל. מישהו היה - בעצמו. ווא ריתר את התרים והלך. יום אחר אמרי לא

לואל יש תשעה ילדים. הכבור, י. בן 22, מציין לישות שנם הא ישב במתנות מעצר ישראליים. אולרי אני מרניש שאני נידלתי את סדם. תבה תבאה הם מצניעים, "אפשר להבדיל. כאן אולרי "אני מרניש שאני נידלתי את דים ואלה תכל שלמימשל אין היום ומן למנן, עברה הרתכת של הצבא, וכאן עברה הרתבת של התכר אונים מאמרים חמוניים, ולוקחים גם את החפים מינה לו מבחים מי כאמת מסית ומי ניגוד. ככחי

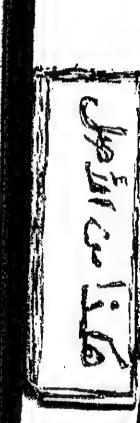
משכן אני בעצמי הייתי מביא אותו לשם. אבל ייצריך מוכותו, וחלך"...

נבא תחים יוד עם נאול בתורף הארוך האחרון השקע האוריונסאלי הוכור מלפני שנים. אין עור

אכל יש כאן ריתוך שעשה הצבא, אנחנו אומרים יבו", זכן עונים, "אכל בעל החנות הזה ריתך

שלנו". טווח המכט של המחלך ברחוב הראשי היצר ישור וב עובים סורם במשיעו. מי שלא ידע עד או (נחסם, ומה שהעיו קולפת, לא נעים הצבע המחליד. יי לינעים מעודה בפשיעו. מי שלא ידע עד או (בחסם, ובוי שייינו אינו אסתטי: מן החמונה נעלם לינעים מעודה חבלבית אור יחנים אוו עוד

21 8132310

איווקו גאה להציג את"כת זטת" סדרת המשאיות החדשה המתווספת לצי משאיות איווקו והבאה להגדיל את יתרונה של איווקו בשוק המשאיות שבין 5 ל־11 סון. "כח זטה" מיועד לעזור לך במאבק היומיומי להשנת הובלה רווחית תוך דגשים על מעמס גבוה, אחזקה

הודות למנועים חדשניים בעלי סיגובי מנוע נמוכים, משאיות "זטה" נמנות על כלי הרכב החסכוניים

הכל למען היציבות והבטיחות אביזרי תיציבות ונוחות של "כת וסה" עוצבו ויוצרו על מנת להעניק לנהג נוחות ויציבות מירביים: מיחלים פראבוליים, מערכת מצמד משוכללת, תיבת הילוכים מוצקה ומדרייקת ומערכת בלפים יעילה

ככל שהמנועים והמיחלים קלים יותר, כך עולה המטען המקסימלי, "כת זסת" מביא ראיה חותכת לכך. שיטת "השילדה הרביתחליטית" מצינה את מירב העמידות והגמישות. ליכת זטה ימצא תמיד מרכב שיענה בצורה מושלמת על צרכיך. הנובה המינימלי של משטח ההעמסה מאפשר טעינה ופריקה קלים,

כלי רכב נוח - מוראל גבוה

העיצוב החיצוני של "כת וטת" מרשים ביותר, פנסים חרישים, אורות איתות צדדיים, פגושים מחוזקים ומדרנות המוגעות החלקה המעניקות גישה נוחה לתא הנהג שתוכנן כולו מחדש. מרנע שהתישבת על מושב הנהג ההירראולי תופתע מנוחות תא הנהג ומהראות הפנורמית הקצרינת. בעת הנהינה תתרשם מלוח המחוונים המושלם, ממערכת חימום ואוורור חדישים ומרמת רעש ' מינימלית, אשר יחד יעניקו לך חווית נהינה מהממת. . הוסף לכך את השרות של המשביר המרכזי אשר יחד מעניקים לך קניה מושלמת לשנים.

> בוא לראות את "כח זטת" בתערוכת השינוע והתובלה. גני המערוכה מליאביב 1988/31/3/15-28.

יבוא ושיווק המשביר המרכזי רנ"א: דרך השלום 12 טל: 13133-33

חיפה: שיווק, מוסך ומרכז חלפים נשר, רח' בר יהודה טל: 223144

סימטת

(המשך מעמוד 21)

פלשתינים בממשלה, התחתגו איתם. עם הדרכון הידני אפשר להסתובב בעולם. לפלשתיגים אין ותון. לפני 67' – כשהרווותי דינר אחד – הייתי יכול לצול איתו, לבנות כית, להתחתן. היום 18 דינרים לא משיקים לכלום. אני יכול להגיד לד שרוב האנשים כמ חצים או הירדנים. יש לנו קרובי משפחה בערב וסעורית, נאברראבי, ככווית. כל המסעות שלהם ושלנו עוברים דרך ירדן. אין לנו אפשרות לחתוך את החסים עם ירדן".

אתריכן, כשאביו לא שמע, אמר י., ונשמע מדעלם אינה כרוז: "אני רוצה מדינה פלשתינית ממלות וצ', עם אש"ף בממשלה. כל מה שאש"ף תצה, גם אני רוצה".

ויהיה שגריר של המדינה שלכם כירושלים: ואנתנו נשלת אליכם שגריך ישראליז "ואללה לא יודע", חייך י. לפרק הזה עדיין לא

י. נגדר עם הצעירים, יגיד אחרייכן שפי גבאי. זה קוה לרגים. אש"ף משלים ברוצוב אווירה מאיימת. למה לאום לתפקד בקהילה שלו כלי לנקוט עמדה נותה מי שהיו הרוב הדומם עד לתחילת אתקומתה, דור ההורים, מצטערים היום על מויניות מהל. הלחצים של השלטון הישראלי משליכים את פלדים לגרועות אש"פ. הרבה הודים חרדים מפני

שנאן 'תנו לנו לנהל את החיים שלנו בעיר. את חואה את הרחוב עכשיו, היום אין כאן חיילים, הכל לעש כל אוד עמוק בענייניד.

שעבר שמנדער בודר עם שלושה חיילים הם נידאים צפים בחלל מנותק. מגיני הפלאסטיק, מבעדם ניראים פניהם, מרחיקים אותם מן החצב הוה. פיז של אחד מהם רכוק למכשיר האמנדקי מרחף לאורך הרחוב עד שהוא בעלם.

"המצב בשטחים החמיר כשלוש השנים מירונות", אומר שפי גבאי. "אני מסחובב בשסחים מוקי תפקדי מאו 67', והתנהנות המימשל בשלוש מנים האתרונות הקצינה. הטענה המרכזית של מהקומים היום מומנית כלפי היחם המוקצן של מישל. אני מוברה להורות שהתקופה הטובה ביותר לעניי השמחים היתה בומן שאריק שרון היה שר תמון, בכלל, כתקופות של דיין, פרס, וייצמן, שרון תתם כשרי בטוען, כל הבקשות שלי נענו. עכשיו מחנו המנים אני וצשב ששרי הכטחון הזם התכוונו לחויק בשמחים, והם פתרו בעיות. היום אנחנו מצלים ככל אפשרות של הידברות".

VECO

IVECO

עולם של תובלה

עדנאן: "לפני 76' -שהרווחתי דינר אחד – הייתי. יכול לאכול איתו, לבנות בית, להתחתן. היום 10 דינרים לא מספיקים לכלום"

נבור לקח על עצפו לפתוד בעיות ביודוקרטיות (שפחת נאול הוא זוכר מקרה של גבר מהחמולה אי נפערים יותר בעשר שנים עם אשתו וילדיו עד שנה לשנ ולהצפוך לבשפונון בקלקיליה. נכאי פנה לפון חוד עשה יבים הותר לאיש לשוב ולהתגורר

דיום זה לא כבה", אומר גבאי. "במשפחת נאול אשתא שלא מבא כארץ עכודה בתחום שלה הוא מינה לפאון כלים כמסערות בתל אביב, ונפע לשות בחייל העבודה בתניול נגמרה, והנא רוצה שות עלק נסלקילה. יש לו אשה ותצושה ולדים

זגוגיות מנופצות בקלקיליה. משאירים הכל ככה, "שכולם יבואו לראות".

עדנאן: "איד אתם רוצים

להשיג ככה את

השלום! הבת

שלי התעוררה

עם רובים מעל

(הבכור כן שמונה) שמתגוררים בקלקיליה והוא רוצה לחיות איתם. פניתי למימשל, פגיתי ליועץ ראש הממשלה לשטחים. למתאם המעולות בשטחים. נעניתי בשלילה, עכשיו החרימו את תעודת הזהות שלו. אמרו לו: ישבת שש שנים כחו"ל: קח את האשה והילרים וסע איתם. האיש מתגורך בביתו שבקלקיליה שבועיים ונאלץ לצאת לירדן למשך השכועיים הבאים. כל מעבר גבול עולה לו 2000 שקל, ומובן שבין נסיעה

לנסיעה הוא לא מתפרנס. "אמרו לי: צריך לכהוק ברף המחשב שלו, אם הוא נקי. כדקו. מצאו, וכישרו לי שהדף הכטתוני שלו נקי. אז מה יצא לו מזהו עכשיו קיבל האיש מכחב ממשרד. ראש הממשלה, עם העתק אליו 'בקשתר נברקה בלישכה מתאם הפעולה בשטחים, התברר כי עליך להגיש בקשה לאיחור משפחה, כפי שנאמר אף לאשתך. בקשתך תוצג לריון הוועדה אשר תחליט על

החזרת תעורת הזהות ולאחר שתכחן את בימוקיך. "איך זה יכול להיותו" נועק גבאי, "האיש נולד וגדל כאן, המרדסים שלו פה. אשתו צריכה לכקש להתאחר איתוח הדי זה ייקח עור שלוש שניםו מעבר לעובדה שהדבר כואב לי באופן אישי מפני שאני מכיר את האיש, אני רואה פה מריניות לא נכונה. אני אומר את זה כועם. אם כאמת רצינו לחיות איתם, להחויק

בשטחים, אסור להגיך 'לא' אוטומטי לכל דבר". העיתונאי הזה האמין באמת ובתמים שישראי מתכוונת להחזיק בשטחים לנצח. "האמנתי שנוכל לחיות עם הערבים לתקופה בלתי־מוגבלת". הוא שמח להגיע אל המקומות שחלם עליהם: מיכמש, ענתוח ועדובה של בר־ כוכבא. "סיפורי הערים האלה חמיר עודרו את דמיוני. הייתי נילהב מהאיזור. התלהבתי מדברי דיין שאמר שענתות חורה אלינו. יומיים לאתר ששוודרה בתיר (כיתר של בריכוכבא), מיהרתי לעשות סיפוד מצולם על המקום לדבר השנוע'. שיחורתי את

קרבות ברכוכבא שבשבילי היה גיבור לאומי. תאובה שלו לנופי ארץ־ישראל כוללת את - הישוכים הערכיים ואת האדם הערכי. כשקרא לפני עשרים שנה לאימוץ משפתות ערביות כשטחים, סכר שילכו אוריו בעניין הוה היום הוא אומר: חבל שלא רכשנו את אמונט, יתסיו עם משפחת נאול זורמים, מחדהשים כל השנים. יש ביקורים הדריים, הנשים מחבבות זו את זו, יש אימון חרדי. גבאי מוכיח מעל לכל ספק שהקירבה מסלקת את הפחרים. חוא נוסע היום בקלקיליה כמו שתא גוסע בוצלון בדרבו לפגוש

חבר החבר של גבאי בסלקיליה אהר את ישראל בתקופה תראשונה שלאת בלקומת ששת הימום. אלה זייו שנים מוכחת, אומר ערנאן. "ער 74773, אחריהם התחיל לניות דעי, יותר ויותר ספרים וכנסן לנישימה

האסורה ביבוא מארצות ערב. החנות שלו התרוקנה. בתחילה עוד נפע בשליחות הממשלה הירדנית לעמאן, כדי להביא משם משכורות לפקירים המקומיים. לפני כמה שנים פסק גם מוה. הוא התעייף. על פניו ניכרות שנים כברות מכפי גילו,

ם סיגריה עצכנית כיד הוא לוקח אותנו לכית תושב אחר בקלקיליה. לאורך הררך הוא מצכיע על פנסי הרחוב המנופצים. מעלילות ה"ג'יש", הצבא, הוא אומר, דואה את הספק בעינינו וסופג אותו בשקט. "בלילות החיילים מרעישים לנו ברמקולים. רופקים עם אלות על פוזים ושרים, סתם כדי להפריע". הצבא הישראלי היה כאן למקור כל הרע, וסיפור מעלליו משמש פורקן לחושבים שהיומיום שלהם רל באירועים משמעותיים ועשיך בכעם מדוכא.

הבית שלתוכו מוליכים אותנו כמו בסיור תייר ז חושף תוצאה של פוגרום ואנראלי. שלוש קומות ש' הרס אכורי, מעליב, שטוף שינאה. בית משפחת ג'יבריל. בקומת הקרקע עומרת מכוגית פיג'ו תכולה, דגם 204. חלונותיה מנוסצים לרסיסים זעירים. בשומה השניה מושלכות כורסאות קרועות ריפוד, וכמטבח מוטל ארון ענק על פניו. סיר מהביל משלח ריח מחניק מעל כירה בפרוזרור. הקומה העליונה נוערה לשבור למישהו את הלכ. יחירת דיור לווג צעיר גבנתה שם. חדר אמבטיה ענקי, מהודר, מרוצף ומקורה בקרמיקה מפוארת. מכשיר ככד נחת על אריחי הקרמיקה, ניפץ את הכיור לשברים קטנים, עד שרק הברו נותר תלוי מעל הריצפה. על מיטת הכלולות רובץ ארון בגרים. שבור. דק המיטה שלמה, מכוסה בשטיח שטיפח רומנטי, מעל האורבן עומד ראער ג'יבריל, חתן יפה

שעיניו לוהטות שינאה. מי עשה את זה, שאלתי בכל זאת. "איל ג'יש", אמרו האנשים. "בלילה של

שכולם יכואו לראות"

ההתפרעות הגרולה בקלקיליה, פרצו לבית. אנחנו השמועות אומרות שגם השאבינה, צעירי המקום המומרהמות, יכולים לכצע הרס כזה. דובר צה"ל לא יודע על האירוע: "המקרה אינו ירוע לצה"ל. המשפחה

"לא הגישה תלונה כמינהל האורחי". למשפחת ג'יבריל מפעל כלוקים מקומי. איש בהם לא פינה את הוריטות, לא טאטא את הריצפה, לא "ניסה להתקין את הארונות מחרש. ערימות הרהיטים המנוחצים נראות כמו תילי האגנים שאויהם עורמים במכואות ישוכים אוורים. חיאוש שלחם זווא הפננה. אנחנו משאירים את הכל בבור, אמרו, ישיראו.

תלמה אדמון

23 មានខេត្តព្រ

* דגם 3000 החרישו כולל מתקר דיבור ללא הרמת שפופרת, כולל דמי חיבור והתקנה. התשלום – בחזומן או באמצעות תשלומים בניזה טדיף לאיכול ש

יהונתן גפן

(לא עָשִּׁיתִי אֶת זֶה)

לַמְרוֹת הַכֹּל – בָּחַבְתִּי וּבֶשְׁעָה הַיִּחִידָה שֶׁקּבָּלְנוּ לְשִּנָה, (לא עשיתי אָת זָה) הדרקתי גר על הקסדה, וְרַקּ בַּשִּׁירִים חְצָמְצָם קָּרָאתי אָת ״הַתַּפְסָן בִּשְׁדֵה הְהוֹם הָהָוָיוֹת הַנְּפְּעֶרֶת הַשָּׁפּוֹן״, כְּתַבְתוּי שִׁירֵי בין ג׳וּלִי כְּרִיסְטִי אַהָּבָה לְנָשִׁים שָהַכּּרְתִּי לְבֵין זוּג גַּרְבַיִם בַטְרַנְזִיסְטוֹר אוֹ בַקּוֹלְנוֹעָ. שֶׁל חַיְלִים.

הַאָם הוּא מְשׁוֹרֵר,

אָבָל מַמְּשׁ אִשָּׁה,

בַּרִיטִיתִ בְּתְּחַלֵּת

דַרְכָּהּ, כָּוֹאת,

עד אַחָרֵי הַצְּּכָא

לא קימה לי.

וְהָיִיתִי יָכוּל,

סַמֶּלֶת־סַעַד שְרָה

קיתה חמולה שחורה,

פַעָם אָפִלּוּ הָצִּיעָה

מִישֶׁהִי שֶׁאֵינָה גָּרֶב

הַם שׁוֹאֲלִים.

פַעַם כְּשָׁהַוְעַקנוּ בְּאָמְצֵע הַלֵיִלְה לְמִסְדָּר בָּתַע, כוֹלֵל חָגוֹר מְלָא וָצָּבְעֵי־הַסְּוָאָה, יָצָאתִי כְּשֶׁהָנר בוֹצַר לִי צַל הַקּסְרָה, כָּל הַפְּלֻגָּה צְחַקָּה אָבָל רַק אַנִי נִשְׁאַרְתִי חֹדֵשׁ בַּבֶּסִיס. מֵאָז מְאֹד הִשְׁתַדְּלְהִי לא לְהָאִיר וְלֹא לְהַכְעִים.

> בַּבָּה אָת הַנָּר, גַּחְלִיל, מַצַּכְשִׁיו אַתָּה דַחְלִילִּוּ

מַכַּאָתִי בּּרְבַּיִם בַּחֹשֶׁרְ, ַתַּבְּיתַי לַמְלַחָמָה, כָּבָשְׁתִי בִּסְעָרָה ּגַּבְעָה שָׁהָיְהָת חֲשׁוּבָה לְבַטְחוֹן הַמְּדִינָה. זָה הָיָה כִּמְעַט כְּמוֹ לַעֲשׁוֹת אֶת זָה.

לַגָּבֶעוֹת הָיוּ שֵׁמוֹת שָׁל נְשִׁים: גַּיָלָה, הָגָר, אִילְנָה, וָרֶד. ָמִי שֶׁעֶּלָה עֲלֵיהָן וְנִשְׁאַר, ּבֶר לֹא יַצְלֶה יוֹתָר עַל אַף אַחֶּרֶת.

> אָבַּדְתִּי חֲבֶרִים רַבִּים, וגם אֶת ג׳וּלִי, נְטְלִי וְסוּוָאוְ, שֶׁשְּׁכְבוּ לֶּהֶן שֶׁם, פַנִיהָן מְכַפוֹת נַרְבּיִם, עד אַנורי נוצְּכָא. לגור באותה שותה עם המנ"ד ולא עשיתי את זה.

(מתוך ירוק בבית הסוחרי, שמר חדש, רומן בשירים, היוצא בימים

מְשׁוּק הַבִּּשְׁבְּשׁים שֵׁל חֵיל הַשָּׁלוֹם, היא אומָרַת לְרְּ מַה לְּרְאוֹת בַּסְרָחִים וּבָאַשְׁפּוֹת, יש גבורים בְּאָצוֹת הַיְם, יָלְדִים שֶׁקָּמִים מַקּדָם, מִתְחַנְּנִים לְאַהֶּבָה." עד אַחֲרֵי הַצְּבָא הָיִיתִי עוֹשֶׂה אָת וָה לַגַּרְבָּיִם, וְבֵן גַּם חָבֵרי הַסַיָּלִים הַחוֹדְרִים, לְגַּרְבַּיִם אוֹ לְשִׁמִיכָה הַצְּבָאִית הָעוֹקְצָנִית אֲשֶׁר בָּלְעָה כָּל לַיִּלָה אֶת נוֹוֵל אַהָּבָחָם, כְּמוֹ חַיָּה רְעָה. נאָנִי בַּגַרְבַּיִם. שָׁלש שָׁנִים גַּרְבַּיִם. הַם נְכְנְסוּ לְהָרֵיוֹן וְכָצֵת הָעוֹלָם מֶלֵא בְגַרְבּוֹנִים קְשָנִים, אָפּוֹרִים וְטוֹבֵי לֵב, בִשְׁפַּחָתַּי הַיְחִידָה.

FOR EATH,

a hote there

ייא של ליאונרד העגום:

קפיצה לבור הַתַּחְמֹשֶׁת, וְלִי מַמְּשׁ לֹא הָיָה וְכָאוֹ מֵתְחִילָה הַשִּׁירָה אָכְפַּת לְהַּתְפּוֹצֵץ, (עַד אַחָרֵי הַצְּּבָא) אָבֶל לא אָמָה. ״וְמַרְצֶׁה אָפָּהּ לֹבְרֹם, אַמָה עָנַר בְּשָׁהִיא אָמְדְּ

והיא יכולה בף לכטם בי נגעה בגופה הפשלם בַּמַחְשַׁרְתָּךַ." שֶׁלְשׁ שֶׁנִים לֹא יָשְׁנְתִּי, לְחַיָּלִים צְעִירִים לא אָכְפֶּת לְצָאת לַקּרָב אוֹ למנת, הם כל כה עיפים, והם רצים קדיקה בְעֵינִים עַצוּמוֹת, בוֹכְשִׁים נְבְעוֹת משחררים חרשות, עושים כל דְכֶר מְתֹעָכּ שָׁמּוֹקְרִים עֲלֵיהָם לַעֲשׁוֹת, רק שיתנו להם לישון אַטָרַי הַאָּרָב או אחרי המות

אלה בהוצאת "ספריה מעריב")...

25 HIDENIO

לא בגלל ישאני מדיקני

מאיר שטרית יהיה כנראה האיש שיקח את כל הקופה – וימונה גזבר הסוכנות. האיש ששם את יבנה על המפה, לא מפחד להגיד גם עכשיו, בעמרת ההמתנה, ש"אין קשר בין הישראלי המצוי והסוכנות". שועט קדימה מווילה תלת־מיפלסית, עם כמעט־תואר שני ומיקרופון ביד. הנכס האלקטורלי של הליכוד חושב שוויצמן היה צריך להנהיג את המפלגה ויודע: "אני הולך על הגבול".

מאת יצחק בן־חורין צילם: כני גלזר

אז פרש מראשות עירית יכנה בפברואר 87, מהפש לעצמו מאיר שטרית ג'וב. אבל או פרש מראשות עירית יכנה בפברואר 13 אחרשים בלי תפקיר ביצועי, זה המון זמן למי שההרגל לשלוט בעניינים לבנות פרוייקטים ולקבל צל שים על הררך בה העלה את העיירה שכוחת האל שלו על המפה נכון שהוא חיב וחבר וערת הכספים של הכנסת, וגם יו'ר המועצה לתכנון חברתי במשרך ראש הממשלה, אבל עוכרה היא שיש לו מספיק זמן להשלים בימים אלה תואר שני במרע המרינה כאוניברסיטת בר־אילן ולהקריש שעות למחשב

שטרית: "יש לי ותק של 13 שנה כראש עיר. אני ראש העיר הוותיק כיותר כחרות. הפכתי את יכנה לעיר וכרגע שהשלמתי את המשימה – נתתי הזרמנות לסגני. אני חש

בשטה מתרוצצות גם שמועות מסוג אחר. כאילו נאלץ מאיר שטרית לעזוב כגלל אי סדרים במערכת המסומית. שטרית מגיב לשאלה, שלא כדרכו, כצורה כוטה: "בולשיט". לוסח אוויר ומסביר: "עם הרכילות אני לא יכול להתמודה. לך תוכיח שאין לך אתות. עזבתי מערכת כספית מינהלית לרוגמא. הכל שפיר. מה קרה? אחר מעוברי שיקום השכונות כשל ואני פניתי למשטרה ופיטרתי אותו. זה מה שהיה. החלטתי שאני פורש כשיבנה תהיה עיר. מוער הפרישה נכע גם מהרצון שלי לתת הורמנות הוגנת לסגני, שהלר איתי לאורך כל הדרך, להתארגן ולהוכית עצמו שנתיים בתפקיר, כדי שיהיה לו יתרון על

יכול להיות שמשה ארנס, האיש החוק היום בחרות, סירו לו ג'וב. את זה יהיה אפשר לדעת בתוך כמה ימים. מאיר שמרית שחולם להיות שר החינור בממשלת ישראל הוא, נכון לעכשיו, מועמר לתפקיר גובר הסוכנות. יתכן ש־15 שנה לאתר שכבתור אלמוני הוא

שטרית, בן 39, וחליפה כהה, חולצת פסים, עניכהו מחגורר בווילה רבימפלסית. מצויירת בכל חירושי האלמטרוניקה והנותות, (מחשב, מיקרדגל, מריח כלים) – בה הוא מרכה לארה עורכים ועיתונאים ככירים – רחוק מאותו מהמכן צעיר יוצא הפחונים שק

שטרית: "אני גאה בווילה שלי. שכנעתי 2000 משפחות לבנות וילות ביבנה, או מדוע שאני לא אבנה? הייתי אחר הראשונים שקנו מגרש. כל תושב יבנה יכול היה לבנות וילח במחיר הדירה שלו. השילום של איכות חיים וחינוך טוב הביא את המהפיכה. כ-1968 היינו באוניברסיטה שני סטורנטים ראשונים מיכנה. מרצתי מחסומים. האנשים בעיירות התיתוח היו סגורים בעצמם. הייתי הבן הצעיר מתוך משעה כנים וכעקבותי כאו עשרות בני אחים שלמדו באוניברסיטה. אחד מהם משלים ליפודי רשואה ואחר טיים קרב, היה לי אתנד לחוביה לעצמי שאני מסוגל. לעצמי ולאחרים מגיל 12 עברתי כפרדסים לממן אה הלימווים שלי, הורי היו כמעט אנאלפביתים. או פעם לא יכלו לסייע לי. קיכלתי מדם אחבה וערכים. הם רצו שגורלי יחיח שונה משלום. אבי תרם לי את המוטיבציה להצליח"

יתכן שמאיר, שטרית יחיה הסמררי הראשון שיחדור לצמרת האשבנוית של הסוכנות

"אני לא מתכייש כמוצאי ולא עושה מזה רגל". את רמת הידע של מאיר שטרית כאנגלית ואת ההשכלה שלו אין צורך להעמיר במבחן. בטון משועשע הוא אומר: 'למולי אני דובר אנגלית טובה ובעל השכלה ואף אחד לא יוכל לומר עלי שנבחרתי בגלל שנולדתי במרוקו. אם יש ביטוי אמיתי להתגבשות ישראל אחת – זו יכולתי, יוצא ישראל השניה, שגדל בפחון, להשתלב בסוכנות. זה ביטוי לאינטגרציה". עניין מה יקרה לו שם. הטיסות האינסופיות. הנחיתה לסוויטות של מלונות פאר, השליטה , בתקציב של 400 מיליון דולר, המילים הגבוהות על גורל העם היהודי – יכולות לשכש את מנגנוני התגנה של כל מהפכן. שטרית אומר – והדברים נרשמים: 'לא קיפלתי את הרגלים שלי. גם ביבנה לא קיבלתי כל דכר כתורה מסיני. לא פעם ביקרתי את הסוכנות ובחריפות. אני מוכן ללכת לסוכנות כי נוצרה הזדמנות ליצוך שינויים מרחיקי לכת. לשינויים אני פרטנר. הרימוי של הסוכנות הוא שלילי ביותר". שטרית אומר את מה שיש לו לומר. מעניין מה חושב חבר הנאמנים של הסוכנות על המשפט הבא: "אין קשר בין הישראלי המצוי לכין הסוכנות. לפעמים הוא לא יודע מה זה. הקשר בין יהודי העולם לבין ישראל הוא בכסף כלכר. מרכרים על עליה כשאף אחר לא חושב נאמת לעלות. צריך להפסיק את המשחק הזה. אני לא מבין מה ההיגיון להביא עולים כשעל כל עולה שני ישראלים יורדים. צריך לשנות כיווני פעולה את התנאים על הסף. אמרו לנו ללכת הביתה. הלכנו ולנסות ליצור בארץ איכות חיים מיוחרת שיכולה לחרות. יצחק שמיר שהיה אז יו"ר מחלקת הארגון, נתן

וישראלים לא יעובו".

(המשר מהעמוד הקודם)

שמחה דיניק והמנכ"ל גדעון ויתקון. שטרית, פורק

דרך לאונינרסיטה, ולקצונה כצה"ל (בדרגת סרן), אומר

"אם יש ביטוי אמיתי להתגבשות ישראל אחת – זו יכולתי, יוצא ישראל השניה, שגרל בפחון, להשתלב בסוכנות. זה ביטוי

"מערכת החינוך הישראלית – קטסטרופה. אי

אפשר כארבע שעות ביום, לא לתנך ואפילו לא ללמד.

מי שמשלם את המחיר הזה היא בעיקר האוכלוסיה

החלשה. הסוכנות צריכה להרחיב את החינוך הבלתי

פורמלי. לפי גישתי זה נכון לעשות גם מתוך ראיה

בטחונית - חינוך צריך לכא לפני כטחון. היתרון

האיכותי שלנו שאנחנו שוקחים אותו באופן מתמיד

מאו קום המדינה, את התהליך הזה צריך להפסיק".

את הכסף יקחו, בין השאר, על ירי צמצום מערך השליחים של ישראל בחו"ל. שטרית אומר "לצמצם" בהרכה". זוא לא אומר "לכטל". ומה יהיה על היהודים שירצו לעלות? "יהורים כארצות המפוחחות יורעים את הדרך לשגרירות ישראל והם מסוגלים להגיש ילד: שאת המרכז אפשר ללכד סביב שיד עם בקשה בכתכ. הסוכנות צריכה לעסוק במבצעי חילוץ הטקסטים המוכרים של שתי גדות והמקצב האדוב הוא של יהורים שאינם יכולים לצאת – מבצע משה, יהודי המארש. אם הוא ישיר שם את מה שהוא חושב באמת, רוסיה, סוריה. אם יגיע גל של עלית גרולה – זה שלא לפי התמליל הירוע, הוא יגלה ער מהרה שהקול תפקירה של המוכנות. להמשיך לקיים מעוכת ענקית שלו לא כל כך ערב לאווניים של חברי המרכז. ח"ב מתוך שיגרה – אני לא דואה את התועלת שבדבר. 'שטרית ישיר סולו והם ישאירו אותו בחוץ. משיתות עם מגרל קפלן הבנתי שוצוות הזה הולך. בינו לכינו ממזם מאיר שטוית את שירן של היותר יצטרך שטרית להתייצב מול החברים ולומי לשינויים ולות אני תרונור מוני לשינויים ולות אני פרטנר טונ".

שטרית יסתדך טוב עם קפלן ועם דיניץ. אחרי את השיר הוה לא ישמעו במרכו הנא. "אף אחר הכל, מעולם לא היה איריאולוג פנאטי של הרות. לא מהפוליטיקאים לא אומר את מה שוצא חושב באמת. גויל על חורת ז'בוסינסקי רצה לשנות את יכנה במערכת ההתבשאייות של פוליטוקאים, נכנסים הרכה שהיתה כתחילת שנות השבעים, עיירת נירחת. "לא שיטלים של מה כדאי לי ואיר זה ישפיע על מעמרי היותי חבר פפלגת העבורהי, מכחיש שטרית עוד בבחירות הקיובות. התבטאות לשם התקשורת ויצירת

Hipenio 28

בכסף בלבד. מדברים על עליה כשאף אחר לא חושב באמת לעלות. אני לא מבין מה ההגיון להביא עולים כשעל כל עולה שני ישראלים

דימוי בעיני ציבור הכוחרים במרכז המפלגה. בהם ולהתייחם אליהם. יותר ויותר רואים את האוד דולק בערבים בסניפי התבועה. 2100 חברים חוורים מהכפור. מתחילים לקבל דיווחים ממקור ראשון, מוצפים כחומר כתוב על גבי נייר כרומו. מתורים

לאקרנים. אומרים שמי שרוצה להיות מועמד רציני כליכוד לכנסת הבאה, צריך להיות חבר במולקולה המתקצה מפלגה ליכרלית, או להתיישר לימין במרכז תיות. מועד הבחירות הפנימיות הרמוקרטיות בתרות לקביעה רשימת המועמדים לכנסת הכאה מתקרב נכון שהבעיות כשטחים הן מיידיות, אבל אתם ראיתם כומן תאחרון איזה מתאבר פוליטי שהמדינה חשובה לו יותר מהנטחת מקומו בכנסת הבאה "אני מודה כונע נה. אני עושה את המשחק חזה. לא ככל הדברים אני מעו

להגיד את מה שאני חושב", רומו שטרית. אחרי שורקו את אריה נאור, אחרי שופנט אח משה עמירב. אפילו עזר ויצמן יורט. ויצמן שנה בחשיפת עמדותיו לפני הזמן. שטרית סבור שויצמן היה צריך להגיע לעמרת המבהיג ולהוביל את התנועה והמדינה לשלום. כמו שמנתם כגין עשה, אילו היה כגין הגרול מציע להתויר את סיני כמצע של הבחירות ל-1977, אפשר שלא היו בוחרים בו למועמד הליכה לראשות הממשלה, מציע שטריה אפשרות, שלא נוכל לברוק אמיתותה לעולם.

איר שטרית לא פרייך של אך אתר. אותו לא ימהרו לורוק כגלל מה שתוא מייצג: עובות היותו מה שקרוי נכם אלקמורלי, אוד מציני הרור החדש כפוליכיקה הישראלית ראש עיריה מצליח עם קבלות, חבר כנסת כריומסי, עיות מזרח, מרכר אל לכ כולם. את שטרית לא יזרקו כי הוא לא בער תחורת כל השטחים כמו ציין' ולא בעד מרינה פלשתינית כמו משה עמירכ. את העמדות של קשרת תוכלו לקרוא בין השורות. מי שיקרא טוב רינטה לנפער כנה נגדו כבוא השעה (את חשבון הנפש יעש במרכו הבא, כמובן, ימצא עצמו מתכוכר מול כוש הניטוח השטרתי עם ליווית התן המוברת שלו, לכל

לא כשלום). אלא שבינתים מאיר שטרית החלים לדבר מה קרה לפני כמה שבועות ומאו כירוע נורש הרכו אבנים ובקבוקי תכערה בשטחים חה הי מפתיע שח" (המשר בעמור לב)

שמועה. "כשרצינו לרוץ ביבנה, קבוצת צעירים, הצבתי שני תנאים: שנרוץ בשם מפלגה שתקבל את התנאים שלי לביצוע שינויים. מפלגת העבודה דחתה

> לגרום לכך שיהורים מכל העולם ירצו לגור כאן לי לעשות מה שאני מבין". לחרות היה אז בקושי מגרט. שטרית רץ בראש הליכוד והשיג חמישה מתוך 11 מגדטים. אחרי 13 שנה בראשות העיירה בת 5000 נפש, אותה הפך לעיר בת יותר משתי רבבות תושבים, התפטר שטרית. עכשיו הוא מוכן להתפטר גם מהכנסת ולהתמסר לעכורה בסוכנות, "בתנאי שהבחירה של חבר הנאמנים תהיה בהקרם. אם חבר הנאמנים יתכנם לקבל החלטה על מינוי גוכר בחורש יוני, פירושו שלא אספיק להיכנס להתמודרות לכנסת הבאה".

למאיר שטרית חשוב לדעת אם הוא יכול לפרוש מהמירוץ המתיש אל ליכם של חברי המרכז. באחרונה הוא עשה ערב בסגיף גשר (60 משתתפים מהם עשרה חברי מרכז). צאו וחשבו כמה ערבים צריך ח"כ לכזכו על פגישות עם אגשים זרים ולהבטיח הבטחות שאי אפשר לקיימן, כדי לתזק, אולי, את מעמרו בקרב 2100 חברים. כמרכז הקודם הוא נכחר במקום השלישי בשביעיה השניה. אם לא יכחר כגוכר הסוכנות, הוא רואה עצמו מועמר לתפקיד שר (עם עדיפות למשרר החיגוך) ולשם כך יהיה עליו להתמודר כשביעיה

שטרית יודע שכולם מבטיחים לכולם, אבל למרכז הזה נכנסים, כמו לסיר של צ'ולנס, מבלי לדעת איך יוצא התבשיל. הזכרון מהמרכז האתרון, גורמת הזעה מוגברת לח"כים ולשרים. כאיר שטרית למר שאת מרכז תנועת החרות אפשר ללכר מאחורי שירה בציכור, הוא עשה את זה, כדרכה, באלגנטיות והצליח להשתלט על מרכז שסוע ומפולג, שהיה על סף פיצון. אכל ח"כ שטרית אינר שוכח את מה שיורע כל

אריק אייינשטיין "יושב על הגרו". רגל פה, רגל שם. איזה משפט פטריוטי, והבל יהוור על מקומי וגם אם

הקשר בין יהודי העולם לבין ישראל הוא פורה של דגמים תיקניים והוקאם. מתקמלים - על בלגלים וללא גלגלים עמידים בכל מא אויר (גם לשימוש תוץ מדרין כושר. ענקן כושר מרחיב ואמין במחיר: החל מ- 350 שיח ולל כל האביורים הנלווי הטרכז מפחיד אותם. בימים אלה מתחילים להוכד - הימלוס שב-11118 - הימלוס שב-11118 טאי מעד צורון - תאביל תלוחש... ולאן נחלוג תחוץ - מכלי לוציעיש נה לאניע צו בעוות המשפחת. סוננין עומס פלנטרי. פד בנץ אלקטרוני. אחריהם, מלקקים להם. "סינררום המרכז" חוד כל השכלולים של אופני הכושו המתקדמים והמודרניים. עומו משתנון, כונון כיוזן וכסה. גלגל תנומה גדול לחפעול חלק.

שילוב של עבודת רגליים וידיים. עומס מתוכון לרגליים ולכל יד בנפרד. בסא מתנואן, עיבוב נאה. חמחיר: 460 ש"ח

לפעילות דצופה ווזלקה

קטלר - החזרה לכושר מכשירי כושר וספורט ביתיים

סוכנות בלעדית בישראל א או או או באנות אכדיה הרצליה טל: 542149, 545444, 542149 ב-552

המחיר: 295 שרח

אופני כושך אלגוטיות לכל בני הבית

עיצוב מרחיב, מר אק, כיוונון עומס, ניבה כסא וכידון, נחוות בהפעלה,

אלרם - משרד ראשי - שד׳ רוטשילד 133 ת״א (ליד כיכר הבימה) טל. 203341 אלרם

פתוח בימים א'-ה' 8.30-18.00 ו' 8.30-13.00

מיסודם של חחברת לישראל ואשטרום

60. שמונה קילומטר מנתב"ג ל שמונה קילומטרים מנתב"ג איקה עתיקה של כנסיה ביזנטית עם, ערמו פעם לאורך הכביש. יש שדות מורחים בשמש, כמו דוגמאות של עלים ופרחים. מתל אביב – עולים על נתיבי אילון,

נחלומות ובציורים של ואן־גוך. לוקחים סל של מיקניק, עם באר אתבינות ובקבוק יין, נוסעים קצת מלים קצה, ובעיקר מסתלבטים בש־ ת נשמש, בין המון נקודות אדובנות,

מעל ראשי הנבעות הנבוכות ומנלים שות מים עתיקים ואפילו רצפת מון־

איד מניעים:

מוזיעין. שבעה קילומטד דרומה לראש

אר בשדה הפתוח לפנינו, שיישאר גם שבכניסה לשדה התעופה, וכצומת, ליז השדה הזה פורח באביב ליד מחצבת כפר טרומן מימין ובית עריף משמאל.

לכיוון נתב"ג. מכביש ירושלים יורדים במחלף לנתב"ג, עוברים את המחסום תחנת הדלק, ממשיכים לנסוע ימינה ישר, בכביש הצר עם הברושים (לא לכ׳ יוון פתח תקוה), ועוברים ליד המושכים אחרי נסיעה של ארבעה ק"מ מגיעים לצומת. ישר זה למושב בית נחמיה וא׳

עה ק"מ לכיוון ראש העין. רה – "שלולית ברקת". בשלולית, כתוך

נוטעים לאט עד שרואים מימין (מזרח) שלט גדול – "מחצבת מודיעין". פווים ימינה, לכיוון המחצבה ועוצרים מאה מטר לפני שער המחצבה. חונים לאורך הכביש. בצד ימין (דרום) יש שלט של רשות שמורת הטבע ושמורת טבע זעי־

מחצבה עתיקה רואים מיד כל מיני יצו־ רים זעירים, שחיים רק בשלוליות.

משמאל לכביש, רואים שתי גבעות וא־ ליהם הולכים בשדה. הולכים לאט כר׳

בע שעה, עד שמגיעים לראש הנכעה

מאת נילי פרידלנדר

צילמה שי גינות בשיתוף רשות שמורות הטבע

החק מההמון הסוער

ם קואם לפקום ויננייט על שם תמי מים תרבו, כי זה חבי קרוב לתרצליה, בי בשלאיתו בין חדרה לרמה אביב. ש החצה להתרחק מהחמון הסוער.

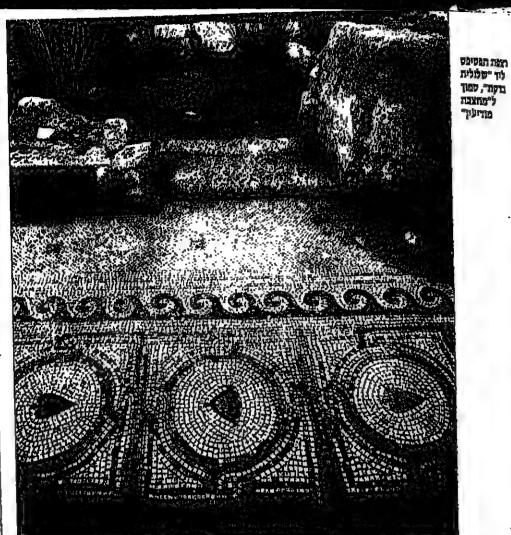
ישום ותוה לותנוים פנפין לופוע לבבים המהייך עד למוד מע ישוה דום וחניה. לפנות שמא" משודדות ולופוע לביוון הים, עד

החברה רשאית להפסיק המבצע ללא הנדעה מוקופה

לחמשיך בנסיעה לכיוון ראש העין, ולם 'נות ימינח לפני הכניסה לראש העין לח׳ רפתקאות במגדל צרק. הטירה ההרוטה על הגבעה, שדרך עפר קצרה מבילה אליה מהכבישו

השדה גדול ויש מקום לכולם. והעיקו - לא ללבלך ולא לקלקל את מה שוש"

העין, בכיוון בן שמן, וכך מניעים אליו. צל"ש לראש חמועצה האיזורית מודי נחנו פונים שמאלה, ונוסעים צפונה, בין

עין על טילוק הנרוטאות והאשפה שני הגבעות הירוקות והמחצבות, עוד ארב־

ילו הישםי הוא שמורה ניול מולג. | אול כל החמונים שבאים הנה בש־ אם מתעצלים, אפשר לתזור מאיזשהו מקום בדדך. עיול איטי, קל, בטיתוחי ונחמד. אפשרות: שמישהו יקפיץ אח

שבצומת לכיוון דרום, שמאלה. אל הנשר לפוות מכביש ותנירדדוום בצומה החוף חירוק דרומת. לחצות את נחל מולג תמעדבו של השמורה . ללכה במצוקי

: תתול והחמרה מעל הים. • לחקת סגול בחיר שדה פורח של בן הצבייקינונונו בין קיי בוץ יקום לבריבה ותתומי שמורה פולג: בצד המזרחי של הכביש המחיד תולכים בשכול לבריכת וזרגים. בגיעים לקצה הקרומי של הבריכה ואחרים עוד שלושים מטור בתוך חולשת האק ליפטום. לחקת קנול בחיר של בן חצב יקינועני, מרח אלגנעי, נדיר ומנגן... מול השדה הסמל מכינים עכשיו מגרש חנות למטוילים לשנה הבאה

בורוצבייקינונוני בין קיבוץ יקום

שקרובה לגדר המחצבה. עליה יש פסי־ פס עתיק עם עלה לב ופרח לוטוס. מסי ביב לנכעה – מערות קבורה ושני בורות מים עחיקים שנראים בבירור וקל לא ליפול אליהם. יורדים מהגבעה והולכים לעבר השדות האדומים שמאחוריהם רואים מחצבות ועצים. בונית, בשבילים מערביים יותר. למשוך את ההליכה הקצרה לכיוון הפרחים, ואז נכנסים לשדות של קחוונים ומרגניות) פישתה ורודה וסחלבים. כאן השדה שטוח וקל יותר ללכת בשבילים בחזרה אל הרכב. כמה זמן אפשר לבלות כאן: לפחות שעי תיים ואפילו יותר. הורים לילדים קטי נים, שאוהכים מערות וטירות, יוכלו

3<u>1, 81323iD</u>

Jestice : La

לבן ואדום בסולם סופשבוע

דור היין תחדש של סוגשבוע" מציג עצמו לקור אים בניסיון עדוואי שגם הוא במד הידוש אצלנו: הערכה שעחות ועקבית של היינות המצויים גשוק הישראלי – בראש וראשונה הינות מתוצרתנו, ובמנהלך הזכון – גם ישת תוצות חוץ המצויים למכירה

לחנ הזה זימנו לטולמנים את טובי המעצבים בעולם שיעצבו עבורך את שולמן הסדר. הנה הם פיפין המארתים ניף ותמרה טולמן בתברת קספילוני ושלא שכח להכיא את הסכרם); השף של פיליניט ציפת (לבישול, להנשה בבקשה); פרעה, שנם לויש חלק בחנינה; אמיליו ברנמין מעצב מערכות האכל של עדואד: גב' אקווילונה שתניעה בחברת שני שומרי ראש: ב'ק ל. לרסן, קורבתיה (אבי התפיסב הסוורים בריתוטן; בליני ולידו מייקל נרייבס – מהבולסים בתמעת הפוסט מודרניום; סובר את תושיבה מיקה דה לוקי הנודע, כאן בשיתה ערה עם משה אות הכבוד. נעדרים מהתמונה פאולו מריוני, אלה חם ועוד רבים אחרים שאיחת להגיע לצילום... אך עבחתיהם

מוצנות בטולמנים.

המרהיבות של PAOLO MARIONI

השף של דעטעונוים

צרפת. מניש לכם סדות כלים

חסיני אש לבישול ולהנשה וסכוים יפחפיים של

המסורתיות שתשיני בטולמנים לכרפס, למחר,

ולהנשה תוצרת איסליה ושבריה. הסררה כולנו כלי זכוכית בשילוב נצרים קלועים, נחושת או מתכה

לחתומת ולשאר סמלי תחג.

של כלים לתנור

הגפילטע פיש או למנות הראשיות.

N'W 182

.PRIMA VERA

יתברן בהן.

צנצעת האביב של .V.V.

איטליה, שָׁכל וְשָׁוּלֹתן תּג

מדת; 47 שרח

.09.00 19.00 מ

צלחות, ספלים, קומקומים ועוד הכל בלכן.

- נחל הקרמיקאים בעולם, מעוטרת בציריד

צבעוניים, מהמושימים שואיתו

בנכור הסדר הגישי לאונחיין קעב פילטר בקומקום המיוחד של פילטר בקומקום המיוחד של SOSS OLIA- עיצוב בלעדי

JOYN OFFICINA ALLESSI

PA 110

19 B.U. EL A.

פסת המייצנול אוו מבחר הצלחות

קו חוש של סולטנים החוו לנים הראליסטי. אוסף הכולצלווות מטה צונינות, קטוות או א שימן 123 ב

כמותמדכות תלוש ביתועים תלוש ביתועים של 10,03 1001 בית

כל סניפי טולמנ׳ס פתוחים רצוף

לבאי סולמנים תיא: שחת הניה אישי בין השעה

.14.00 ביום ז' עד 10.40 נכיום ז' עד 10.40

ת'א, ככר המדינה 22.

ית, הסורג 2, הרסותי. חיפה, מוריה 12, המסל.

0 67

בשנה תיעשה על ידי צוות של סמפה אנשים, ושיקלולה הוא שיקבע א דירוג היין בסולם "סופשבוע". משימה והחערכה יערכו בצורה ושת, כלומר – בעת הטעימה לא "יש תברי הצותו מי הוא היקב

תוות שלושה טועמים: אבנד און, שר האוראי על מגון ומשקאות במלון שלטון" תלאביב וכיתו סמוכ"ל מלון 'וואכדיה'; שול לואינוד, מהנדט מונום אינולוג, ממקימי המכון מלואלי ליין ומי שעמד בראשו כ־26 איש השעום כונה.

שו השעיפות יחיה הצורת אורה כולון הלעוך ת"א שהעמיד לרשותו חדר מוחד למטרה זו. תוצאות תהערכה לקנש ויקבש בעתיד יסומנו בסימנים

 $\begin{array}{c} \text{Total Leaves} & \Omega & \Omega & \Omega & \Omega & -\alpha \text{ with } . \\ \text{Total Leaves} & \Omega & \Omega & \Omega & \Omega & -\alpha \text{ with } . \\ \text{Total Leaves} & \Omega & \Omega & \Omega & -\alpha \text{ with } . \\ \text{Total Leaves} & \Omega & \Omega & -\alpha \text{ with } . \\ \text{Total Leaves} & \Omega & -\alpha \text{ consistent } . \\ \text{Total Leaves} & \Omega & -\alpha \text{ consistent } . \end{array}$

מו בנעום: יין פנום שנדווה על-ידי מרחיבים עם דוגמאות של ציורי ים להגשת זו האסון

מוס מצאו לנחוץ להעניק, לעתים, ותם כיניים, כשתמסקנוז היא כי יין אוי ראי – דרך משל – ליתוד משני מבים, אבל אינו ראוי לשלושה. בשה נה יועוק לו סיבצון נוסף - + -ותחו חביה שני גביעים פלום עצם מבים פלום

קינו בשיטה הפופולרית והמקובלת ש של דירון חשתי הנוצבה במדורים ותם בעולם, ואנו מקווים שגם קומים ידש את משמעות הדירוג, ושיחש ליין כן ארבעה כוכבים באופן שותוב לאת כבוד אחרת מאשר לויון לשוי כוכבים – שנה כברדו במקומו. ממח, להודמויות ולמאכלים

זלא כנחוג בתחרויות יין לאומיות מל כחוג נחתרויות זין לאומיות מל כחוג נחתרויות זין לאומיות מחתם. היקבים מחתם, בוחרם את היינות מחתם של מחתם של מחתם של מחתם לתחות השל מחתם לתחות ביונותנו לתח מקום ביונותנו לתח מקום מודע על המצוי בשווקי מיינות השומדים למבירה על מחתות השומדים למבירה על מחתות השומרולים ומוגשים מחתות השומרולים ומוגשים מחתות השומרולים ומוגשים מחתות השומרולים ומוגשים מחתות המחתם ביונות מחתם ביונות ביונות ביונות מחתם ביונות ביו (שויםלון ומטערות

שעודם שאיבות היין אינה נקבעת ת ההלין נידול תעובים ווצוד היין מנו אלא משפעת לא במעס זם

צוות הטועמים של "סומשבוע", מימין לשמאל: אבנר און, ישראל עשרואל, שרל לואינוד (צילום: אירית זילברמן).

והרי התוצאות

22	1. כדמל אמרלד דיולינג פרמיידיקרו, ווציייבש 1986
₽₽(+)	2. מונפורט אמרלד ריולינג חצייבש 1987
2222	נ. גולן אמרלד־ריולינו חצי־יבש 1987
222	4. אליעז אמרלד־ריזלינג ווצי־יבש 1986
888	. ברון מאסטרו אמרלד־ריזלינו יבש 1987
222	. כרמל אמרלד ריולינג הצי־יבש 1987
222	ז. ברון אמרלד ריולינו חצייבש 1987
-	3. מונפורט גליל ספיישל רורב חצייבש 1986
- 100 B	9. אשקלון אמרלד ריולינג חצוייבש 1985

תמשקנות מותצאות הטעימה וההערכה:..: א. חל שיפור כללי באיבות חיינות מבציר 1957. תשיפור זובע בנראה מחקפרה בללית רבה יותר מבעבר על איכות העובים ותהליך מעשה היין, ובעיקר נשתפרה איכות החומצה שביין.

ברישום שנון הבצלר

ב. יין משפר ל ... מאסערן ברוך .. מוגדו ובש ואין הדבר כן: הוא יין הצי יבש ד. מצויים בשוק יינות מאיבות שונון החת אותה חווית ואותה שנת בביר. ותוסר העקביות חזה הוא בעוברי היקבים. דוגמה לכך: בקביק נוסף של אמרלד היוליני של כרמל שחגיע להו לאחר הקעומון ואיכוח מחותה מוק שובחה – בדרך מקרה - להשתתף בחעוכה ת. אשר לעתור הייעות עוד בשנים קודמות. תה כדי מעקב אתר התמתחות

אובייקטיבי־עיוור, ובעת ההערכה לא ידעו המשתתפים את שם יצרן היין. ב. טענת חבקבוק חמקולקל. טענה שתוזרת ונשנית מפי נציגי יקבים שוכשלו בתחרויות טעימה. כלומר:

المهارية والمنظر بعراء ويهمهم والمناسب المستعمد

- 1 - 1		
2.2	ול אמרלד דיזלינג פרמיידיקרו, הציייבש 1986	ו. כדם
<u> 2 2 (</u>		2. מונו
2.2.5	The state of the s	
Z Z . Z	The state of the s	
223	A STATE OF THE PARTY OF THE PAR	
	A STATE OF THE PARTY OF THE PAR	
229	the state of the s	
77%	ורט גליל ספיישל רורב חצי־יבש 1986	
	קלון אמרלד ריולינג חצייכש 1983	9, אש
11 5 5	化连续性 化硫酸氢甲烷酸 医骶骨髓 化二烷基二烷 化二烷二烷	

ב. העובים שביינות ום החדשים מבציר 1967, והנחשלים - מבצירים אמת, על תוויה אליעו רשום 1861, אבל אני שובה בי היין רעון וצעיר מכדי שיחיה מבצור 1986. לדעור הוא מבציר 1987, ווש לשער כי חלה שעות

ח. אשר לעתוד היינות: עוד בשנים קודמות. חדר כדי מעקב אחר התמומחה
איכות יינות מאותה שנה בציר. לוכחת: לדעה שצקומת שיוויי איכות היין
כמעט זחת בכל יקב: הארץ, להוציא יקב המרהעולו. כמו כן נכחותי שוימה
השפלה יוצאים לשוק לפני, הג הפקון כשאיכותם אופטימאלית, אך הולכת
ופודותה לקראה ראש השות. על יימות המתנומולו. למומת ואת, עובר החלין
הפוך: יותם: הוקא משכיחים בבקבוק: איכותם עולה לקראה ראש השות.
ותפעף ביום לכין הבריחם נקל.

The state of the s

המיוצרים בארץ על־ידי יקבים שונים. ישראל עשהאל

מדרך שיווקו לצרכן, שימורו (או אישימורו) במחסן המשווק ואורך וטיב

חיי המדף שלו. את חוכב היין לא

מעניין מה יכול היקב ליצר. מה שותה

הייון בבית ומה לוגם המוכ"ל בחגיגותיו

הפרטיות. את חובב היין מעניין מה

מצוי בהישג ידו שלו כאשר הוא בא

לבחור לעצמו ולאורחיו יין לארוחה או

יש מקום לנחש שיימצאו גם יקבים

שלא יקבלו מדור זה בברכה – והסיבות

ברורות. הטענות האפשריות כנגד

ההערכה ופירסומה יכולות להיות

א. חוסר אובייקטיביות של המשתתפים

אמת – המשתתפים קשורים כולם, כך

או אחרת, לעולם היין הישראלי, וכולם מוכרים על ידי כל היקבים. נדגיש שוב

שהטעימה וההערכה ייעשו באופן

לדעתם היה על המעריכים לפתוח

בקכוק נוסף, מפני שהראשון לא היה מוצלח ותוכנו לא ייצג נכונה את היין

המשובח (בדרך כלל) שלהם. ובכן, מנסיוני, במקרים רבים מאוד בקבוק מקולקל אתד מייצג משלוח פגום שלם ו/או תהליך מילוי בלתי־מוצלח של סדרת בקבוקים. ההוכחה מגיעה,

בדרך כלל, כאשר אני פותח בקבוק שני ווור – והפנם חוזר – והפנם חוזר

אכן, שיטת ההערכה שלנו היא רק אחת

מני־רבות, וואריאציה של שיטת

ההערכה של המכון הישראלי לייו

המכוונת לפופולריזציה של תוצאות

ההערכה. המערער על דרכנו ושיטתנו

ומציע דרך חילופית – הערותיו ישקלו

בכוכד־ראש, ואם נמצאן נכונות -

נכון הוא שבמקומות שונים בארץ נשמר

היין באופן שונה לחלוטין. חנות מכולת

קטנה עם מדפי יינות "בצד של השמש"

לא תופיק לקונים לבן או אדום

שיישמרו באותה צורה כמו במדפים

שובנו במיוחד לכך במעדנייה המכבדות

את עצמה ואת קוניה, ומסעדה

שתאכטן את בקבוקי היין ליד התנור

הלוחט לא תגיש לאורחיה אותו משקה

שיבוא לפי לקוחות מלון שבנה מרתף ביוחד לדבר. בכוונתנו להתחשב גם

באלה ולהסיק מסקנות גם ממקומות

האיחסון והמימכר השונים של היינות.

טעימת ההערכה הראשונה של חמדור

נערכה ביום א' 6.3.68 במלון "הילטון"

ת"א, והתרכזה ביינות אמרלד ריולינג

ג. שיטות ההערכה.

נתתשב בהן.

ד. מקום רכישת היין.

הטענות הבאות:

בהערכה.

35 មានដងល

פריסדו של טונקים מרגשתאותי

אלוף (מיל.) מוסדו פלד

מנכ"ל רפאל

כן 61. יליך עין גנים. בוגר גימוסית

'אחד העם" בפ"ח. בן 13 הצטרף

להגנה. בן 16 עבר לנחלל. במלחמת

ככיבוש אילת וקרבות משמר העמק

ת"א בכלכלת והסטוריה. תיה מפקד

חטיבה, מפקד אוגרה, מפקד גייסות

ב:1980, עמד בואש קבוצת מכנוקה

ומערכות ואח"כ פלסטיקה וגומי

בפוד, בנו הבבור נהונ. אם לארבעות

שלי, אכל כמונו של רבך, כשאתה עוסק כמה שנקרא

סב לשבעה. גר בנהלל

הגנולים", לא נטלתי בה חלק

רשריוו ומפקד פו"ם, משתחור

ומשמר הירדן. בוגר אוניברסיטת

השוונות השתוחי בין השאר

בסימי אני הקלאי, אכל הבסים כבר רחוק . והרכה ארועים קרו מאו עסקתי רק כחקלאות. היום אני חקלאי של סופיישבוע. בשבילי, הריולקסיישן הכי טוב זה לעבוד כמה שעות בחקלאות. לקלטר, לקטוף, לגוום, לחרוש. זה מחזיר אותך להיות כה שאתה, אף אתר לא מגיש לך ניירות לחתיפה. אתה עושה דברים בעצמר, העוצמה, השררה וכובר האחריות בתפקידי פיקוד וניהול כאילו מעלים אוחך לספירות יותר גפוהות והרגליים קצת גיתקות מהבסים. בשאחה יושב על טרקמאר ותורש, אתה לא מנהל ולא מפקר. הרגליים היורות לארמה, 🖖

יש לנו מאה דונם, מרכיתם שלחין וקצח מטעים, פרדט אשכוליות ומשע פקאנים. את מטע האבוסרו כרתתי השנה המשק מאור אססטנסיבי, עם מעט עכודת ידיים: העיכודים העישריים נעשים ע"י המושב: בסופי שבוע אני עושה את העבורות היותר קטנות. מועלים אף פעם לא לקחתי. אם יש לי חובי - זה בעיקר בשנים האחרונות.

למרות שנולדתי וגדלתי כחקלאות, אני לא מושב שחייתי מסוגל לחסתפק בה. למולי, הצלחתי להרכיב וויים של שלמות והנאה משני העולמות. אולי אשתי, דינה, שילמה את המחיר. אני נהנה משלוות כהלל אחרי הרעש של החוץ. השעות הכי פוריות בניהול הן כשאני מקלטר את חמטעים לא בזמן שישכתי במשרר הגעתי למסקנה שצריך לשנות את תורת התותהנות הכוקים ורעיונות הכי טובים כאים לי כשאני עוסק כחקלאות, כאילו צריך ריחוק מסויים

מוצושא כדי לבוצן אותו כברורן בזכות החינוך שקיבלתו והמסלול שעברתי הצרכים חציכוריים עומרים כראש סולם העדיקדיות

maeain 36

שכמו כ"מלחמת הגנרלים" – גם סה כל אתר נאבק עבור נחלתו האישית ולא לטוכת העניין. אני יודע שבאותו רגע יש הסיפוק ש"אתה אמרת". אבל בסוף . היום יש לך תרגשה שלא רק ליכלכת אלא גם התלכלכת הצי תמיד ווכר מה ששמעתי בנעיותי מני ציולינגן שציטט את אביו ואמר – כשאתה לוגש הלוף לכן, כין אם אתה אופה או רופא, ומתחבק או נאבק עם מנקה ארובות – לא תצא יותר לכן. כמאבקים האלה אין תועלת, רק לכלוך.

העוברה שכל השנים בשארתי בעל משק איםשה לי לפעול יותר שוב גם בשטחים אתרים, אולי מפני שהחקלאות מעצבת גם את סולם הערכים והתפיסות שלר, ונוחנת ציכיון מסויים להתנהנותר. כניהול צבאי או אזרחי יש המון אכזכות, תסכולים מאנשים ופעולות, הרנשת שחיקה לחוש את הארכה זה למלא את המצברים, להכנים הכל לפרופורציות יותר נכונות.

צריך להיות זאב או דוכרמה

"אולו אקים חווה לגירול סוסים לא מיניאטורים, גם לא סוסי פוני כשבילי, סוס צריך להיות בגובה

ארם ועץ צריך להיות עד, לא בעלימום יפני שכיפפו אותו, וכלב

"צרבי הלאום", אתה עושה דברים הרבה יותן מעניינים, וזה שכרך. כשהייתי גנהל, היתה "כקיומת" גם היום יש מאכקום ואינגי משתתף פחם, מפני

אתה עם עצמר, בעצמר, ואו רברים מסתורים איל רקיטים, משהו שאתה מייצר כמו ידיד, כלי עוות

מה מביך אותרו יש בי חערובת של שחצנות וענווה. מצד אחד, אני גאוותן גדול, מצד שני, לפעמים זה מביך אותי. <u>פה מעדער את בטחונרו כשאני לא יודע איפה הצפון. כשבילי זה נורא.</u>

מה דותף אותרו <u>הצורך להשאיר עקבות.</u>

מומרוש אותרו <u>פריסה של טונקים. נוף יפה, אשה יפה, וריחה יפה.</u> <u>מה מעליב אותך? כשמזלזלים בי.</u>

> ים מקומם אותך? צביעות וחולשה. ' מו מוציא אותך מהכלים: <u>כשלא עושים מה שאני רוצה.</u>

מה משעמם אותרו <u>בולשיט. קשקושי נפש של יפי נפש.</u>

<u>מה אחה מתעבו כיעור, לכלוך, חוסר יעילות, אי סדר וביורוקרטיה.</u>

שִׁי היית הצה להחטיף סטירת לחיז *סטירה לא, אבל יש המון כאלה שהייתי רוצה לחת*

אה אדם חזק! במה: אני חושב שאני אדם בעל עקרונות שמנקה לדעת. אני עקשו ויודע ובי להשיג משהו צריך לעכוד קשה, שום דבר בחיי לא בא לי בקלות. שה אתה נאחו בקרבות קשים שלקחתי בהם חלק, כחייל וכמפקד. התקפת הגגד של

שודה שלי ביום כיפור, למשל. שהייתי בין "בני המושבים" שנענו לקריאת בג. והלכו, <u>שות ה-50, לחיות ולחדריד במושב עולים. פעם החזה התרחב מגאווה על שאני ישראלי.</u>

אם אישיות אתרו מעריך במיוחדו <u>בו־גוריון ויוליוס קיסר.</u> שהיו ניבודי ילדותרה <u>חברי ארגון השומר, אברהם שפירא, הנקיי וקפיטן הטרט (ניבור ספר</u>

מות נהנה לתקן רהיטים, למסגר תמונה,

א אתמשלצות. בדדך כלל בסוף השבוע.

אני יוגא מהבית מולדם מאוד ותוור

היות בערב, ואו היום סגור. קצת משפחת

יום הכופורים, התקופה שאחריה, התקבר לתקשיות – אלו תקופות שרושו התקבר לתקשיות – אלו תקופות שרושו הואת מאמצים רבים, בתקופה הואת גם כני

ימכור לעכורה יותר מתמיד. אחרי משתעל לעטוק כדברים קלים אני אוהב לא סנקי אחבה מסובכים ולא קיטשה משלח ומערבונים. יש בהם הרבה משלח ומערבונים. יש בהם הרבה

יין להאלה. אין אין מטרילי, הדום ספרים קלים, בליטי אין ליין לוכזר מי כתב אותו ומה בחייוק האון סשתורי לשוא אותם באנגלית, כדי און שלו אין שלא את אילשלה, חספה

ליינות בים ליינון קצת מוסיקה, קצת של וקנת מלוריות. חון בטלוריות - וח תג

מו זכרון חילרות החזק שלך: <u>אבי מרכיב עצים במשחלה ואני, אולי בן שלוש, הוכך</u> אריו והוא אומר – מוישלה, כשחהיח גדול, תעסוק בדברים של הציבור, לא בדברים יק, ואז העסוק כדברים יותר מעניינים וחשובים.

שה השתנית במשך השניבו בתחילת דרכי עשיתי דברים בעצמי. היום אני מנווט עשייה לאחרים. עם השנים מחרגלים שהכל נעשה כרצוננו, וזה משנח את האופי וההתנהגות. תולם הושראלי שלרו שישראל תהיה מדינה של 6 מליון יהודים יצרניים המקיימים

"אני מאור נהנה לתקה ההשים, מסגר תמונה, לתקן חשמק או

של אוגוסטין על ציקול, אן ביאוגרפיות אחרות

אינסטלציה, בד"כ בסוף השבוע"

מנהלים. מרכית הקריאה שלי היא מקצעית ועכשיו

מעהלים. מרכות הקריאה קלי היא מקצועה ועכשי מקצועי הוא מנהל תעשותי האי בירן ללמוך הרבה כלכלה כסמים ייצור חלבון, שיווק אני אחב לאכל שנ (מאלי ום, למקל) ולשמוע מוסיקה פורה, אני עובר עם מוסיקה קלאסית הרמע לא מביז גדול אכי זה מהצע, נהתו הרצה מוכה את הגבעתרוך אני מוכן לשמוע בכל הודמנות יותי עם צורות הכבור אנים למינוע בכל הודמנות יותי עם צורות הכבור אנים אכי הדבים מתנת מכת שמגע צי בשארי כוסיקת עכוב בחלים אל משחול בלאות מווקל אני בעם של ותמשם שתל אחרים וחודה מווקל אני בעם של ותמשם שתל אחרים וחודה הניות הכבור מאור אולים של אחרים וחודה

הגרול שבין השאיפות והחלומות על ישראל מוסרית, צורקת, יפה – לכין המציאות. כשאני מכיט אחורנית, אני רואה שמה שאני בעצם יודע זה חיילות. אין לי ולא יהיה לי יותר שימוש בזה. הפרק המקצועי שלי הסתיים, וזה עצוכ. עד מלחמת לכנון לקחתי חלק פעיל בכל המלחמות. זוו הרגשה נוראה כשלא קוראים לך, ואם היתה זו מלחמה אחרת, וראי הייתי מייסר את עצמי הרבה יותר. גרמה לי שמה שקורה עכשיו בשטחים קשה עור יותר, ולא פעם אני תופס את עצמי מברך שאני לא צריך לעשות זאת ויש לי את כל הסימפטיה לאלה שצריכים. אני חושב שצריך לטפל במצב שנוצר ביד קשה, אבל עם לב פתוח וראש פתוח. צריך להתחיל להתקדם לכיוון של שלום. אני לא מאושר מהמחיר שנצטרך לשלם, אבל שלום עריף. ברוך לי שבמצב הנוכחי בשטחים אי־אפשר לתקן את תחלואי החברה הישראלית, כי משם נובעים חלק

בומן האחרון קשה לי לקרוא עתונים כגלל הפער

כשאני מביט אחורנית, אני רואה שמה שאני בעצם יורע זה חיילות. אין לי ולא יהיה לי יותר שימוש בזה. הפרק המקצועי שלי הסתיים, וזה עצוב. ער מלחמת לבנון לקחתי חלק פעיל בכל המלחמות. וזו הרגשה נוראה כשלא קוראים לך, ואם היתה זו מלחמה אחרת, ודאי הייתי מייסר את עצמי הרבה יותר"

מהחהלואים שלנו.

בסומי שבוע הכית מלא חכרים, ילדים ונכרים, איתם אני מנסה כנראה לתזור לתקופת האבהות שקצח הוחמצה מרבית החברים הטוכים הם שותפים לרדך חברים מילדות אנשים שלחמתי איתם, אבל יש גם הרכה חברים חרשים. בססלול זויים כמו שלי, כשאתה עווב קבוצת אנשים אחת ועובר לעבור עם קבוצה חרשה – לוקח ומן, מאמצים, סבלנות ותשומת לכ ליצור קשרים והכרויות תרשות. אכל כלי זה אינך יעיל, כי אנשים הם העושים את העבורה.

חברות אמיתית ממשיכה גם כשמסתיימים קשרי העכורה, אני לא יכול לומר שכל חברי אמיצים או חכמים, אכל נפשי נוקעת מפחרנים ומצבועים, את שואלת על חברים אינסימיים. אג' לא יורע מה זה מבראו אינסימית זה דק עם רעייתי ברברים האלה אני מופנם, לא חושף את עצמי, יותר פרי גאוותן מכרי לבקש מחבר סיוע מסוג כלשות. אולי זה מטיל סימו שאקה על החברות, ואולי פשום לא היתי וקום לוה החיים סינקו אותי ככך שלא הייתי בריך לכקש, אבל כשנוקקתי לעזרה קיבלתי מלוא חופניום, מכלי

ובשהשתורותי מהגבא, כחותי ללכת לתעשייה מסני שוח המקצוע הקרוב ביותר לחקלאותן שניהם מקצועות יצרניים. בסוף היום אתה רואה את התוצרת. : משתו מוחשי שאטשר למרור. לשטול, לספור, בפעם מבאה שאבא לגימלאות. אני חושב שאפים חווה לגידול מוסים. לא, לא סוטים מיניאשרים. גם לא שוני, אני אוהב דכרים אמותיים. כשכילי. סוס צריך להיות בנובה אוים ועץ צריך לחיות עץ, לא בעלימום פני קבימנו אותו, ובלב בייך להיות ואב או דוברמן. לא תקיניאמורות. אני ונשם על גירול סופים עוברים. אכלי מפני שוח תיון תולום תמשותף שלי ושל בני תכמה שתות וחבר הכיסוב שלי

> ואיותו נוחית ברצקי צולום: רונה עורוני

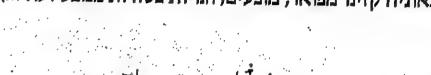
37 SIDEDID

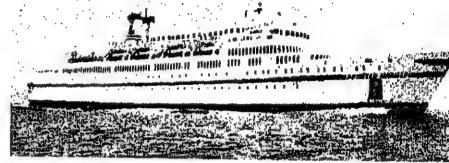
ברהיטי "רון" – ניף צבי

חינם !!! ללא הגרלה !!!

שייט באוניית הפאר פרינססה

(מיום חמישי עד יום ראשון - כולל 3 ארוחות ביום. כולל סיור מאורגן באוטובוס. באוניה קזינו מפואר, מופעים, חנויות פטורות ממכס ועוד...)

לכל הקונה:

מזרון זוגי סילי פוסטרופדי

או מיטת בסיט זוגית סילי פוסטרופדית.

או פינת אוכל מעץ (שולחן הגדלה + 6 כסאות). או מערכת ישיבה לסלון (ספה חלת מושבית, ספה דו מושבית וכורסא).

או ספת נוער כפולה עם מזרוני קפיצים.

או חדר ילדים מושלם.

או חדר שינה מושלם.

או מערכת רהיטי גן מפלסטיק (שולחן אביב + 6 כסאות 5 מצבים עם ריפודים + שימשיה שוודית)

מתנות לכל קונה המביא מודעה זו*

(רדיו טייפים, מצומים, רדיו שעון, מחשבי כיס,

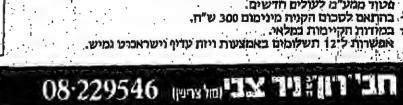
מגהצים, סירי טיגון חשמליים, שואבי אבק ועוד...)

ל־200 הקונים הראשונים מזרונים באספקה בווידיות**

מטור ממע"מ לעולים חדשים. 🛧 בהתאם לסכום הקניה מינימום 300 ש"ח.

ה ★ במודות הקיימות במלאי. אפשרות ל 12 תשלומים באמצעות ויות עדיף וישראכרט גמיש.

בתיבה, כטאות הינה מסתובבים, חדרי שינה וארונות קיר, שולהנות וכסאות לפינות אוכל ולמטבתים, יותידות לסטרוא טלויויה וויראו, סלונים שולחוות סלונים, כיסאות טלוויויה, מומנים וסציות, ריהוט. משרדי, ההיטי מרסטת וגן ושד

המכירה "

במפעל

בניף צבי

20.00-11.00

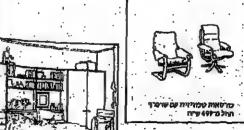
מזרונים ומיטות בסיס מזרון אורטופדי 140±190 וזחל מ־206 שית

מבחר גדול של חדדי ולדים ומער, ספות ומיטות נוער, שולחנות כתיבה, כשאות תלמיד

ועוד..

18.00-9.00 'T-'N EI'

13.00-9.00 7 201

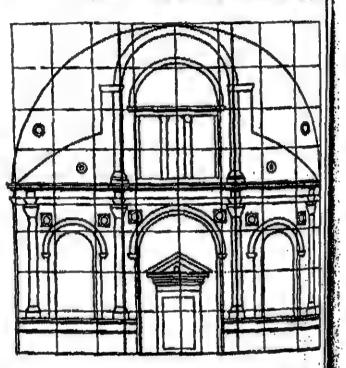

משהר:

פרס החליט לעשות מארב פרלמנטרי לעצמו כדי להכשיל את עצמו אם פתאום הוא יחליט על הקדמת בחירות בניגוד

מלנו פלשתינים ברימיני

רשני, עיר קיט לחוף הים בצפון איטליה. מה יש שם בחורף! מלונות של, וסארמארינו קרובה. סאן־מארינו היא מרינה על פי חלום השמאל פשראלי. ועירה, אבל הנה – נותנים לה להדפים בולים כרצונה. מהיתי שם עכשיו, כיום חורף, היא עוד הגדילה לעשות והיתה כולה מועל עד שאראפשר היה לראות אותה בכלל, לחלוטין, אף לא שני מד לפני האף. כל המדינה נעלמה והיתה קיימת בעת ובעונה אחת. לא ען שחויונות השמאל הישראלי הם מחוץ לגדר הטבע.

ני ניימיני כדי להשתתף בכנס אגורות ידידות איטליה־ישראל. 25 ביהו כאלה קיימות באיטליה, בערים שונות. ידידים. ביניהם אנשים בא מותרים, האהבים אותנו עד רמעות, וביניתם האהבים תוך שיעול ל אל הטתיינות. המשתעלים רבו לאתרונה. הצילומים התופשיים מושים בסים שותגו כארץ גרמו לשעלת קשה בעולם.

מל אלם הבינוסים, מעבר לשוטרים חמושים, עומרים כמה עשרות לדים שמאלנים וצועקים כרמקולים את שינאתם אלינו, מה שמגביר

אצלם את אהבתם לעצמם. הם מחזיקים כרזה עצומה שעליה כתובת: כולנו פלשתינים. כרוה המעלה כי הרהורים ביוגרפיים,

בתוך האולם ממשיכים הריונים, ופתאום מישהו אומר: יש כאן כאולם

פלשתיניות? אני תוהה, שמח על התרחבות קהל אגורות הירידות איטליה־ישראל. וכאמת, אני רואה שלוש בחורות איטלקיות עטויות כפייה, סמל האלימות, עומרות בפינת האולם. מיהרתי שמה והושטתי יד

שאלה שלעולם לא אצליח לענות עליה היא: "למי אתה לא מוכן ללחוץ ירו". מיו אניו

בעוד ידינו זו בזו שאלתי: "את נגר הכינוס הזהז" "כן", היא ענתה לי. החלטתי לספר לה משהו מן האמת. "אני ערבי", אמרתי לה, עיניה נתרככו, ברק ניצת כהן, ונכונות להסכים לכל מה שאני עתיד להגיר. אותו סטריאוסים המטופח לאחרונה בעיתונות הישראלית, כאילו כל ערבי הוא מלאך, קיים כנראה גם ברימיני. (נאמת, איך זה שלא ייתכן בשום אופן שתקראו אי פעם כתכת דיוקן על ערבי איריוט, או על ערבי שהוא סחם חתיכת חרא. איך זה שכל הכתבות על ערבים מלוקקות כליכך שאחרי קריאתן חובה לשתות כוס מים - מעודף מתיקות?)

"אני ערכי", אמרתי לה אם כן, מנצל את הקיטש האופנתי לטוכתי, ומוכיה: "נולדתי בטריפולי בליביה, אבי נולד בירושלים, וסבי גם, וסבי־סבי וכן הלאה עד כמה שוכרונות משפחתנו רשומים". והיא מהנהנת באהרה ובהודהות גוכרים והולכים, ואז הוספתי לה את הפרט האחרון, הדת שלי: "אכל אני גם יהודי".

היא נבהלה, לא ממני בי אם מעצמה. "או, אנחנו לא נגר יהודים", נזעקה, מצוקתה ניכרת היטב על פניה.

משכתי בכתפי, והלכתי. מרגיש קצת רשע. מה אני רוצה ממנה, מסכנה: מה סיבכתי אותה: היא סתם רצתה להיות שמאלנית ולהרגיש חכמה כלי לאמץ את המוח יותר מדי. מה ככר אני דורש מבחורה תמימה מרימיניז היא בטח מאמינה שהפלשתינים הם עם ללא מולרת.

מה כבר אפשר לדעת עלינו מרימיניז מה יודעים אנתנו על רימיניז םליני נולד שם, והשליט שהעלה את העיר לגדולה בימי הרנסאגס – זיגיסמונדו. מאלטסטה – היה טיפוס שנהג לאנוס את בנותיו וגם את הבעלים של בנותיו.

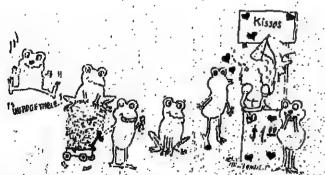
ידעתם: לא. אז מאיפה שהיא תדע עלינה יכול להיות שהיא מאמינה שכל מה שהפלשתינים רוצים זה מדינה. יכול להיות שהיא חושבת שישראל היא אימפריה כליכך גדולה שאנחנו יכולים לחלק מולדות לכל מיני עמים עצבניים. יכול אפילו להיות שהיא חושכת שהיהודים כישראל הם פולשים מאירופה רימיני, נו.

אדונה, הן כתגבות, "קיבלנו מתנה מתברים שחזרו לארץ והשאירו שני נשליתותנו בניורג'רטי. הכום שקיבלנו מתנה מצאה תן בעינינו יותאימרה שעליה – עוד יותר".

מאיקיב, שנה לפני החזרה לשלולית האמיתית (האהובה) שרית ויושבת לב, נירגדם

פיקר שהן העתיקו מן הספל, ומעליו הכתובת:

מאול את הנסיך הנפלא שלי, אבל עשיתי הרבה הדונים למאושרים.

חרשו נא לי, שרית ויטכת, חערה קטנה, כצפררע. אין לכן מושג כמה צפררעים מגיעים לשלולית לא כדי להפוך לנסיכים, אלא רק כדי להשיג טיפה אושר מנסיכה.

7421X2(112'20) 1128

"צמרת אלונים" -מקום יפה - אנשים יפים

מעכשיו גם אתה יבול לגור במקום הכי יפה בכרמל -"צמרת אלונים", בין הטכניון זדניה. ב"צמרת אלונים", שכונת הקוטג"ים המפוארת של יובל גר, תמצא את כל התנאים לחיים יפים יותר: גוף פסטורלי, אוויר הרים צלול, הרכה שקט ותברת אנשים כלבבך - אקדמאיים, תרבותיים ונעימי הליכות.

"צמרת אלונים" -שכונה יפה

ב"צמרה אלונים" הושם דגש מיוחר על פיתוח סביכתי מלא זיוקרתי. בתוכנית: ככישים פנימיים, מגרשי חניה צמודים לכל בית, מרכז מסחרי, שמחי ירק, קוי מלפון זתשמל תחקרקעיים ואנסנות מרכזיות לשמירה על חזות יפה של חשכונה.

"צמרת אלונים" -בית יפה

יוכל גר בונה לך את כית חלומותיך - קומג' יפהפה של 4 חדרים, עם אופציה לחדר נוסף. לבחירתך שני סוגי קומג"ם: קומג' בשמח של כ־114 מ"ר קומג' צמור מרפטה בשמח של כ־126 מ"ר. בקומת הכניסה - הול כניסה, חדר מגורים, ממבח, מרפטת שרוחים, פיות אוכל ושרוחים. בקומה העליונה - חדר שינה הורים + חדר שרותים צקור, 2 חדרי שינה, פיות משפחה וחדר אמכמיה.

למכירה גם דירות 3 וי4 חדרים

ל־5 הרוכשים הראשונים· הסקה דירחית חינם!

משרר מכירות באתר פתוח בשבתות 10.30-16.00.

יובל גר בעים

יוכל נד משרד חבידות ראשי אזר תעשיה אשקלון. מל', 1847-1850, מינה: חיפה: אוגלו סנסון. נשך' טרומפלרור 36, מרכז זיו, חוה שאת מל' 1854 וב' 1874-18 WEIGHT FERREIN

Control of the contro

עכשיו, הוא אומר, אני כשל להצלחה. מפרגן לכל העולם, גר אצל הדורים, בחדר מלא ורוד עם אחותו, קורע את הכבישים במרצדס שלו ואת עור החוף של השכנים בטייפ ענק. אחרי שנים בפאריס וכמעט־הצלחות נוסח אירוויזיון שחמקו בין האצבעות, הוא יפרוט לך על נימי הנפש "כמו שאת", והפעם מהמרים המומחים שהוא גם יצליה להמים אותך באמת. דורון מזר, זמר, מבסוט מעצמו.

מאת תלמה אדמון צילם: בני גלזר

שמגיע לי בומן שהגיע לי. לא הייתי בשל קודם. אני שם לב

שהכל הולך לי יותר קל היום. אני לוקח אחריות מלאה על

הפספוסים של העבר. היום אני בשל לקריירה, עבודה, יחס

והוא גר בדירה של ההורים. המיטה שלו עומדת מול המיטה

של אחותו, מירב. "תראי", מחייך מזר, "החרר שלי נראה כמו

חדר של בחורה". מעל מיטחו תלויה שמשיה יפנית מצוייצת,

מצעיו ורודים, על הקיר - מרף של כקבוקי כשמים. כחלון

ארניות שתפרחותיהן ארמרמות חמורות. הכל של אחותו, נערה

שמתמחה באסתטיקה. "לא איכפת לי כל השטויות האלה, פרטיות וזה". כשהוא דוצה להתייחד עם מישהי בחרר, הוא

הטוום לפרחי הכד הססגוניים. טיים ענק, טיים אריר. מזר

מפוצץ באמצעותו את קירות השכנים כבית הדירות בגבעתיים. הוא קטן קומה ורוה ומכיל כוחות מסוגים שונים, שנידמים

גרולים על מירותיו. הקול החוק שלו, העוצמה שבה הולמים

התופים של הפלייבק, מאחורי השירה שלו, המהירות השורקת שבה הוא נוסע. ווא גע כמרצדם עצום־כוח כין הדירה הפשוטה,

החמה, למסערה של המשפחה, כלכ אזור התעשיה שממזרח

מהודר מצוהרי החורף התליאביביים, מעצירת המרצדם בפתח

המסעדה הנקראת "מעשה ידי אמא". אלתוגה מזרחי, ילידת

גכעתיים ממוצא פולגי, ידעה שהבן שלה יהיה ומר, מיום

שנולר. היה מתנרנה בעריסה בכל פעם ששמע מוסיקה.

אחריכך שלחה את הילר הטוב שלה, היה ונשאר ילר מצומם,

מתחשב, לתיכון חלמה ילין. הוא למר ביטרה, ביגן בבחינת

חבגרות וילה לונים וכאך. כהפסקות היה נוחק סביב הפסנתר

. עם שאר ניצני הכשרונות. אלא שדורון פתח פה ועשה שימוש

אדיר במיתרי הקול. בתמונות הנעורים הוא נרוק על כסא ליר

הלוח, ראשו נשלח לאחור, הסה פעור, גדול, הוא שה. אחר

הצהריים היה מתאמן כסועל רמת גן. קיצוני שמאלי בקבוצת

הנערים. כאותה מידה יכול היה להיות כדורגלן. אבל כנגאה

לא באותה מידה הספורט ירד לדרגת תחביב. בשבת, אחרי.

חמש שעות של מנים רץ מתררייוסר עד צומת "עלית". הוא

להם ככור, אתריכה כאו מירב וחמירן שניהם עוברים במסערה.

אלתוגה נישאה ליצחק צבר ממוצא עיראקין דורון נולדי

(המשך בעמור הבא)

מספר על זה לכולם.

מה יותר מתאים לכחור הזה, תמיד לכוש סצת יותר

הרכוש הכולט של מזר נטוע כאמצע הסלון, בין נוצות

אומר למירב: תעברי לסלון. והיא עוברת.

ל הבמה עומר יוסי ברק, בררויחקיין. הוא עושה שמיר ורבין ושפירא ואלמוזלינו. מעליו חלוי אשר גזרי ניירות כסף צבעוניים. מולו - קהל אזרחים עובדי צה"ל, נהגי מובילים. הם מגחכים מעל לשאריות הארוחה שפילו, מסבים אליו ראש, בתנוחה הבפויה על קהל סוער. כשולי אולם חרר האוכל, בסיס תוכלה

ררומי, יש לכרק צופה נלהב אחר, דרוך, קשוב. דורון מזר, זמר, יושב כפה פתוח, נכון לצחוק. הוא נהגה מנרק כמו ילר. כבר ארבע פעמים ראה אותו על הכמה באירועים משותפים, והוא ממשיך לצחוק מהבדיחות בתענוג משווורר. ראשון למחוא כני,

ההנאה הגלויה שכה הוא מתמסר למופע של אמו אחר. אופיינית לנחור לא מנופח במירה יוצאת רופן. הגינונים הרעננים שלו נוכעים מאישיות חסרת סיבוכים מיותרים. במחיצתו מופרכת באורת חריפעמי ומוחץ, התאוריה הנלווה כאילו העינוי הוא מרכיב נחוץ כאישיותו של אמן. מזר, על סף הבקעת קריירה של ומריאמצעיהררך, יכול לפרגן בקלות לכל

גם לארם. שניהם מטופחים בירי שלמה צח, מפיק. שניהם צעירים, יפים, טעוני אָפָּיל להמונים. אדם כבר עשה את זה. חדר המדרגות המוכיל למשרד של צח מרוה ככתוכות צועקות אהבה ליסיוף הצרוד. בכל קומה, עד לדלת של המפיק, חולף דורון על פני הכתובת: "ארם הסקסי המטריף, היום אראה אותך, אירים מירושלים". מזר לא מסיט את המבט, לא חולת מוה. כיד שלו ווא אוחו שקית תקליטים שריוקנו המחוטב של ארם מבריק עליה. "אני שמח כשביל ארם", הוא אומר. "אני. אוהב לראות הצלחה של אחרים. אף פעם לא קנאתי כאף אחר".

ונאמר שהיו לו סיבות לקנא. הרי ההצלחה חמקה ממנו כמה פעמים, ותמיד לידיו של מישהו אחר. ב־84' חזר אחרי השנים הצרפתיות שלו, עם להיט בטוח בכיס. "אני חוור הביתה". רגע לפני שהשיר יצא לררינן הקלים אותו כני אלכו: כ־85' נסע לאיטליה לקנות חליפה לקרם ארוויזיון. השיר חיה שלו, "ההילולה". צח הציע לו לשיר את "עולה עולה" כמקומו. מור הלך ליהודה טלית, וגיע למקום הששי בתחרות ויוהר כהן נסע לאירופה. ב־86' צת היה בטוח שמור ייצג את ישראל בסקרינביה. "בללייקה" גשמע כמו כרטים בטוח להצלחה. הכרטים נמסר לכסוף לידי הצמר מומי גלעדי ושרי צוריאל: "ער תיומ", אומר מור, "אני לא מבין איך זה קרת".

המשפחה מעורכת ככל פרט בקריירה המתפתחת של דורון. הוא ובכלל לא. רק אני הייתי אשם בתחלור הוה. כנראה שלא הייתי מוכן עוויון לחצלחה. כל חווים שלו סיבלתי תמין מה נכנס למסערה ומספר טריוויות: שארעו כאולפו החקלטוח,... (המשר בעמור הבא)

אני לא יכול להגיר לך למה אני אוהב שיר, כמו שאני לא יכול להגיד למה אני אוהב אשה. אשה כשבילי היא כמו שיר. או שהיא עושה לך משהו,

כל החיים קיבלתי ומיד מה שמגיע לי בומן שהגיע לי. וכל הולך לי יותר קל היום, אני לוקח אחריות מלאה על פספוסי העבר"

שיר. או שהיא עושה לך משהו, או שלא. אי אפשר הניצחון, במקום הזה, שכל הנהגים הישראליים מפחרים להסביר את זה.

"היתה לי תקופה בצרפת, שהבל היה אפשר. היו בחורות ללילה. עכשיו זה כבר לא מעניין אותי. אני רוצה למצוא אשה שתהיה לי לכל החיים. אני רוצה למצוא אשה שאהנה ממנה. ואני לא מתכוון ליופי. יש הרכה כחורות יפוח. אני מתכוח למשהו הפנימי הוה אישיות שתכבוש אותי, שתקרין משהו שיפגע כי זאת אומרת, אף סעם לא אתבת?

"כצרפת חייתי שנה וחצי עם אשה. היא היתה מבוגרת ממני, גרושה עם שני ילדים, לא יתורה. אולי היא אהבה אותי יותר מאשר אני אותה. הקשר בינינו נפסק מפני שהעורים שלי התנגדו לזה, ואני לא חצה לפגוע כאנשים הקרוכים אלי. אולי היא לא היתה יותר חשובה לי מהתורים. אולי זה לא היה הוגן מצידי. הא אוהבת אותי עד היום, אני יודע את זה".

שבוע שעבר הופיע בטקם בחירת מלכת היופי של "לאשה". ראה את כל המרהימות המתוקות האלה, ולא העיז לגשת אל אחת כנוק. לא כנלל מחסור בבטחון עצמי. הצעיר הזה סובב בעולם בתחושה שהעולם אוהב אותו. הג'נטלמגיות עצוה אותו. הוא לא הצבר הפוטה. המהוות שלו ספנו מגל אירופי. המבטים שלו באותו ערב זוהר רצו על פני שורת בגרי הים, עד שנתקל כמבט של מישהי מעל לחמוקיים. הם הסתכלו זה בזה כל הערב והוא לא ניגש אליה, למרות שבאישונים שלה ראה את המשהו המיוחר הזה, שהוא מחפש.

למה לא אמרת לה משהר? "אי אפשר. הבנות ממש עוברות ניתוח לב פתח בערכ הזה. הן סגיעות כל כך, השופות. אי אפשר לתת תשומת לכ לאחת. אבל העניין בטיפול, זה בסדו".

צוחק בערינות. יש לו נחלים בעיניים, שמלווים בתואם את השירה שלו. יכל כך אשת,/ כמה רבה היא בשנתה". הכוח שבקול שלו יצא בעבר בצליל קשיה. תמיד היתה הסמיכות בקול, ונוא מילא היטב את חריצי התקליט, אבל חסרה יכולת הקיפול, ההתעדנות. בתקלים "יש לי ים תיכון", בתרכת המעבר המפיק המוסיקלי מיקי נבריאלוב, מגלה מזר את השיפו הרכים של קולו. נחשפת הבנת הטקסט. הוא יכול לרקוד בשירה שלו, ללטף, לצעוק וגם להתאום ומעבר לקול המונמך שתוא מסיק בשיר כמו "כי אל אשר תלכי אלך", (מילים: דורו ברק) נשמעת הנשימה קיצרת הרוח של סומי חמרוץ של קולה נרמה, שעה רגע יפרוץ וידהר סרימה במלוא העוצמה של השלי. אותה עוצמה שהיתה לתו ההיכר שלו. יומי סיאם, מגיש שירים חרשים וגם תוכנית רומנטית ברשת גי אומר שהוא אוהב את הועקה של מור, את חלבעים שהוא מתרכך, סיאם חושב שמור צעד קרימה בתקלים הווש (הבשר בעמוד 25)

לא אחת את אפשרויות הגיחה לסניפי קריירה התקליט החרש של מזר הוקלט באווירה רומנטית

ים־תיכונית. הלחנים כולם של יוצרים ורים. מלכר לוז אחר של נורית הירש. שירי נגיעות בקצוות של רגש עצוב, געגוע עדין, לא מכוון אל מטרה ברורה. רבר מה מעורפל, געים כמו דמעה מטושטשת, שט על פני התקליט הוה. המומחים אומרים שנשים יאהבו את השירים. "אם רק היית אומרת, מקצה העולם/ הייתי מלקט לך פנינים מהים". שורה מתוך הלהים החזיתי של התקליט, "כמו שאת". כינורות כין בית לפומוו. נשים, אומרים, אוהכות את ההתרפקות חסרת ההתחייבות הואת, הכשחה פיוטית כמו "מחרוזת עינבר מסוף המדכר". העיקר הכוונה, שימרית אור, מי שכתבה למזר מאז ומתמיר, מכוונת היטב ליכולת הרומנטית של מזר. הוא עצמו אוהב את השירים האלה. המאזין מרגיש בכך. מכאן נוכע האמון. פשוט ככל שיהיה המסר המסתלסל משירי התקליט, אתה מאמין למזר השר. "מה אדום השושן הלוהט בשערה/ מה אדום הוא

אתה ככה משתדל לגעת בלב הנשי בשירי התקליש. ייכלי לחם וכלי מים עד ערב/ רק אליך, רק אליך רעב". עד כמה אתה באמת מתכוון לזה, איך אתה מתייחם למה שהוא נשי. כשאתה מתבעגע בשיר, אתה חושב על מישתי מכוימת?

"אני אוהב את המלים של השירים. הם מספרים סיפורי אהבה מארצות סכיב הים התיכון, אני מתכוון אותו. אולי הכרתי אותו בפארים. מתחת לשער להגיד למה אני אותב אשה בשבילי היא כמו

(המשך מתעמוד הקודם)

בחברת התקליטים. חוטף קובה. את איזה קובה, בשום מקום בעיר אין קובה כזאת, משמיע לאמא כל שיר שהוקלט. שומע מה יש לאכא לומר. הוא מראה להורים את עטיפת התקליט, מבקש אישור, הם מהנהנים. הטעם שלהם, הוא אומר, זה טעם ממוצע, הם יורעים מה

"אתה רוצה פירהז" שואלת אלתוגה. היא עמרה מאחורי הקלעים כשהוא שר "כללייקה". היתה כטוחה שהוא יוכה. כולם אמרו שהוא יוכה. "כששמעתי את התוצאות כמעם התעלפתי. כולנו כמעט התעלפנו".

דורון: "לא צריך להגוים, כל הומן מתעלפים

משפחתיות המיוחדת הזאת יש חוקים נדירים. חלוכת תפקירים שצמחה כטבעיות. יש זמר אחר שיעשה תיכף קריירה ענקית, ויש אמא ואכא שעיניהם טוכות ואת ואחות שלומרת גרפיקה, וכולם סובבים אותו בקשב מתמיד. הוא נוסע להופעות כשהם הולכים לישון. בצהריים הוא כא לפעמים לעזור ליד הסופה במסערה. בדרך כלל הוא לא מגיש לשולחנות. רק סופר כסף ומכנים לקופה. לנהוג, כי כולם מגיעים לשם בפראות, אני הייתי שתה שולה את ההורים לסופשבוע במלון בסרום, מאושר כמו דג. אני עוד אבקר שם". הזמר ואמרגנו מזכירים שהם מטלפנים משם לומר כמה יפה הנוף מהחלון.

> ארבע וחצי שנים גר לכר בפארים. 'היו ימים אירופיים. שריברתי עם הקירות". הוא נסע בעקבות אמרגן ששמע אותו במלון "דן", מיד אחרי השחרור מלהקת פיקוד דרום. השהות בצרפת לא העכה אותו לכוכב שם, והקפיאה את הקריירת שלו כאן. הוא הופיע כ"פולי

> > אני מודה. כרגע גם אני משתתף במשחק. לא בכל הרברים אני מעיז להגיד את

ברג'ר", רקרניות חשפו רגליים ארוכות מאחוריו, הנוצות העתירות על ראשיהן, כמעט נגעו בשערו. חנוט כתוך חליפה תפורה על גופו לתפארת ההידור, הוא נראה פאריסאי גמור בתמונות משם. או מגית הים מול שקיעה אדירה". מתוך מכוגית ספורט סילונית. או שר בכות על כאב האהבה מעל מרפסת מתוקה בתוכנית טלוויזיה צרטתית, והמראיינת הכלוגדינית מְתמַתְקת ממכטא הזר החמוד שלו. הוא הקסים את המאריסאיות כמראה האיטלקי הקוקטי שלו והתגעגע הביתה.

"הבית, הבית והמשפחה חסרו לי, לא היתה לי סבלנות לבסס שם קריירה כלעדיהם. עכשין צרפת ואיטליה הם חלק ממני, כמו ישראל. לפעמים אני תולך לכל מה שאני שר. עומר מאחורי זה. אני אפילו לא ברתוב ורואה מישהו מוכר, ואגי לא יודע לאן לשייך יכול להגיד לך למה אני אוהב שיר. כמו שאני לא יכול

בחור עם פוטנציאל

אלות למיקי גבריאלוב, מפיק מוסיקליו מיקי, שמעתי אנשים שתמהו על העובדה שעבדת עם דורון מזר. הוא לא מזוהה עם ותווגים האיכותיים שבחם אתרו מתפקד.

עם דורון מור. עבלתי איתו כמו שאני עובד עם התניתי את העבודה על התקליט באיכות של אריק אייושטיין. מי שמזלול בדורון, טועה. גם לי נונים ואולמן וקיבלתי כל מה שרציתי. אני חושב היו דעות קדומות לגבי אנשים, ושיניתו אותן.. שמבתיות של תפיסת חקתל, למור יש עבשיו תמיד משנתי שדורון הוא בחור עם מוטנציאל. איכויות שחיו לדיוויד ברוות, כשעשת את ותאשה שעשה לברים לא מוגדרים. תיח צירוף מקרים שאיתיי. הוא בחור נאה, יש לו קול הם וחומר בוד, שביום שצוו טילפן אלי בקשר לעבודה עם וכון אי אפשר יחיה לחעמיד אות יותר באיבוה דורון, אמרתי לאשתיו מעניין מת עם דורון מור. דרג כי"

BIJETIO 44

לא שמעתי אותו בזמן האחרון".

מת מצאת במזר במחלך תעבודה: "תוא הביא תומר יפת לתקליט. ניליתי בו

זמר מוסיקלי פאד, נרומד, מוכשר, שלא טופל וכון "כל מה שאני עושה הוא איכותי. ום הקליט - בעבר, לא קיבל מוקוס וכון מחמיק מוסיקלי.

איכות בכל

מיחד המבליט את מרקם העץ באיכות הידועה של "כל גיל".

בכל ניל אתה מקבל יערץ צמוד, שרות אדיב ואספקה מהירה.

רהיטי "כל גיל" מתמחים ברהיטי

ילרים וגוער כ־50 שנה ומיוצרים

כקיבון גבעת בונר. לכן: כשאתה

יש חדש ב"כל גיל". קו עיצובי חדש לחדרי ילדים ונוער:״הקו הלבן״- חדרי ילדים בסגנון חלומי. ריהוט בעיצוב מרהיב ובצבע לבן

היטי כל גיל בעיצובים חדשניים ובאיכות קפדנית לילדים שאינם מתפשרים על יופי ולהורים שאינם מתפשרים על איכות.

וכמובן לבחירתכם

העיצוב הקלאסי המוכר

באורן טבעי של כל-גיל

ירושלים: רהיטי ויסמן דרך בית להם 118. מלי 1929-20. מיבי רה' אבן ישראל 5, מלי 22-224950 אילת: תיווקית שה הדקל 463/5-20 ש חיפה: רהיטי חזורע שמרת, רוו אלובי לוו, מל 1921 ב- הנישו פון. מל 1925 ב- 2020 בארישבע: רווים אירים רוו התלוץ 3. מל 1829 – 057 בארישבע: רווים אירים רוו התלוץ 3. מל 1829 – 057 בארישבע: רווים אירים רווים לארישבע: המים השרון: התור של צפי וחי מוקולוב 30. מל-1906-1912ת המשביר ברחבי האוץ.

• הטוב ביותר • הטוב ביותר • הטוב ביותר • הטוב ביותר • הטוב ביותר

מוצרים לדור החדש.

talco

השנים הראשונות בחייו של החינו?

לכן כל האמחות מעניקות את מיו החום, האהבה ותשומת הלב לתיוקו

חברת צ'יקו האיטלקית מהוו אימפריה בתחום מוצרי התיוקו

בכל העולם. ידועה בסוצרי המעולים, הנוחים והיעילי

קון המוצרים של "צ'יקו" כולי בקבוקים ומוצצים, אמבטיו

ועגלות, קוסמטיקה הנעל

ומבחר עשיר ומייחד שו

המתחדשים בכל יוו

בהתאם להתפתחווו

המדעיות והעכנולוויו

המתקדמות ביותר בעולם

צעצועים מסקרנים ומפחר

לשימוש האם והתינוק.

, להשיג: בבתי המרקחת, ברוות שלב, כל בי בחנווות למוצון תים קות פכר הארץ

הקובעות את התפתחותו של הילד

קניה, מבירה זיעוץ בעחיקוח ודברי אמנות ריהום עחים ● דברי אמנות ● אומפים ★ כרי ננינה וושק ● כני וחושת ● פורצכן • סנורות • שנוונים

דגים במחסן עם ניחוח ים־תיכוני

KILL TILLY

עם, בימי המנדאט וימי שנותיה הראשונות של מדי נודישראל, היה כאן "מחסן 4" של נמל יפו. ודא קיים עד עצם צום הזה - מדרום לתחום הסבוד של ממל. אלא שמחסן הסתורות של פעם פא כיום מסעדת דגים רחבת־ידיים. פיציף הענקי, המוגן כשובר־גלים, נקדמת המתסן של פעם, הוא כיום מופאו המסערה.

שנעון של מרפכת. ממש ההמשך סל הים. כימי סער מתנפצים כאן הגלים נעוצמה, מתפוצצים על שובר" הגלים, פתיוים 'פצצות ורסס' מימיות לכל עבר. מארף ה'מרפפת" הזו "סגודה", להוציא שי שמש החימאים. אז יושבים כמסעדה המורה שמימריה נדיבים וחללה נבוה, וכדי לא לקפוא מקור מביאים לכל שלתן סוערים קערת וצים מלאה גחלים לוחשות, מניחים אותה להדום השולהן וכך מניסים את הקור. בימי שמש וכימות הקיץ המרפסת המקורה זרועה געשרות שולחבות. לסעוד שם תוך שינה בלתי־אמצעית אל הים, זו ממש חוייה. לשכת שם לעת שקיעה, עם מלות פריים ובקבוק יין צונן – מקסים.

כני והאבא שלו באו לכאן כן הים. למסערה היפואית ולסביף התל־אביבי נקטן שלה, המצוי ליד שער נמל

וגל אחת שלהם על היבשה, במסעדה, קול השנייה עדיין על סירות הדייג. ישן מתנדנדת ספינתם שקוראים לה יוסף רבה, והוא עדיין יותר בים מאשר החימצות מרככים כאן באבקת אפייה לוווי של דגים. הוא עשוי מראשים לא הרחק מהמסערה, במעגן של נמל "מול". לידה שלוש תאמאקות ממונעות ה'צי" הוה מספק, בין היתר, את הדגים

> פיתחם הנמל. לפני השער אתה פונה א"א' בהשכלה ים־תיכונית", הוא מעיר ורומה, מקיף את מה שהיה מעם "מחמן על עצמו בחיוד. "4, מתנה את רכבך, עולה על הרציף תכנם למסעדה. תפגוש שם את בני לכן תבשיל עגבניות ועד לפרוסות חציל

שריב, את אמו – היא הבשלנית – מטוגנות עד יוכש. החומוס טוב, להסילונים אלה קוראים כאן שרימפס

בני ושלל יומי שבא מן הים והולך לצלחת עם כוסכרה ומטרוזיליה ולימון גם (צילום: שמואל רחמני)

התנה מראש.

לעתים קרובות את אכיו, שקוראים לו מעשהיבית, ללא חומרים משמרים. את מרק דגים, ללא ריח הרגים וכלי טעמי

ולא בסורה. ההבדל מורגש. מחיר כל זסנפירים של לוסוס עם ראשי סלרי יוסף רבה הוא כן למשפתת דיינים מנה ראשונה 2 שקלים בלבר. אנחנו מחפשים את המאכלים הלוקוס בפרנו – דג לוקוס שבשלב יהודית מטריפולי. ב־1948 עלה ארצה, התיישב בנתניה, החל לדוג לפרנסתו, המיוחרים, הפחות-שיגרחיים. לפיכך ראשון טוגן בדרך קונוונציונאלית נהפך להיות קבלן בניין, חזר אל תרייג. מקבל שולחננו "ביסי" קלאמרי ואחרייכן הועבר למחבת שכו שום, בני, הבן הבכור, היה לדייג עצמאי מיד ממולאים כקציק חסילונים וקלאמרי, חמאה, פפריקה מתוקה, פטרוויליה ליכני תדייב אינך חייב להיכנס אל עם סיימו את בית הספר העממי. "יש לי פטריות, בצל ותבלינים. משהו־משהו. ולימון. על כל העסק הה יוצקים כמות אחרייבן מגיעים החסילונים – נריכה של פרנו, מרליקים, מניחים לדג "קריסטלים" גרולים ששוסעו זמולאו המטוגן לספוג את הטעמים, הריחות בשום, שטרוזיליה ומעט חמאה, הוקרמו והאלכוהול – ומגישים לוחט וריחני

מבחד סלטים לפתיחת הארוחה, בגבינה והולהכו בכראנרי. מעדן: לשולחן.

כוסות מזרחיות. אל התה נילווית בקלאווה וכן ריכה טריפוליטנית עשוייה אחרי־כן מגיעים נתחי לוקוס מקליפות תפוז ופירות יבשים. המחירים: ברושב חריימי. מאתר שהשריפולטינים 25 שקלים למנת חסילונים או קלאמרי. כאן במיעוט, חריפותו של החריימי ודגים – בהתאם לגודל – בין 20 ל־25 מתונה למדי. בני אומר לנו שמי שרוצה שקלים. אכל אלה שנאים לסעור הריימי חריף חריף יכול להומין זאת בחכורה יכולים להומין דגים גרולים שעה־שעחיים לפני הגיעו למסערה, במיוחר, שמשקלם 3 ואף 5 קילו האחר. בשלפון (1813894). מי שרוצה קוסקוס המחיר – כהתאם. המסערה פתוחה דגים טריפולטיני – חייב גם הוא לחומין את המאכל טלמונית - חצי יום לפני הניעו למסערה. ביום שישי בצהריים אמשר לקבל את הקוסקום הוה ללא

"בומים מסתימים ניתן לקכל כאן

צהריים וערב, שבעה ימים כשבוע.

והרכה כוסברה. כראי לנסות שם את

המוגש לשולחן בקומקום מוזהב וסכיבו

הקרטוליות לא ייעלמו גם הקיץ (עיצור מאני דורוביצקי, "מאנ";

צילם: סמי בן־גד)

graeato 50

בכגדי־כותנה וכצבעים. להחליף את התפאורה, לשנות את מצב דרוח. מה הולך, מה חדש, מה כראי לקנות, על **5,027 ●** כמו באביבים שעכרו, כבר במעט מטורת מקומית, מחחילים בצבעי־פסטל רכים – ורור, תכלת, צהוב. לא צכעי־גלירה, יותר לכיוון צכעי־מים. אפרסק ורוד־כתום חיוור מאוד, זה הנוון היחיד, שאפשר לציינו כחדש. לפסטלים הרכים תוחלת חיים קצרה – קיטפו מהם מעם, אם בכלל, רק בשביל להתרענן. יש הרבה בגרים לבנים. צבע בטוח לא רק ליצרנים, גם לקונים, אף פעם לא נמאם. קצת קשה לתחוק, אבל תמיד יפה, ייראה יותר מחניף אחרי שיזוף ראשון. פרק ב' בצבעים, שירוצו כל הקיץ, הם שילובים של

צבעים ראשוניים עליוים – כחול וארום וצהוב, כמו בציורים של ילדים שמשלכים אותם כיחר. חצאית בכחול, חולצה כארום ומקטורן בצהוב. גם ורור וירוק עז הולכים ביחר. צבעים של קרנבל, שאפשר לעשות בהם צירופים שעוד לפני שנחיים נחשבו ככלתי־אפשריים.

אופנה המקומית כבר כאמצע פולחן האביב. חלונות הראווה התמלאו בכגדים צבעוניים ועליוים, שמפתים לצאת מהאפורים של החורף, לקלף את הצמר והפוטרים ולהתעטף

התאקי נגמר. מה שהולך זה גוונים שונים של קשה בחלב, בהירים מאוד עד כהים, לחוד או שניים־שלושה ביחר. קוראים להם "צכעים עירוניים". מצרפים להם שחור וגם כתול כהה. הרבה שחור ולכן, נקי וחזק, שחור וארום. קצת ספרדי, אפילו סקסי. בקטע הקלאסי הולכים כחול ולכן, מעורכים עם קצת ארום, שרק רומוים על אופנת המלחים.

בקו המיכפלת הולכים היצרגים המקומיים על כטוח בכל האורכים. מיני ואורך ברך וגם קרסוליות – אתם תכחרו. את הברכיים חושפים בחצאיות מיני צרות, גם בפעמוניות, חצאיות עם כיווצים וקפלים שמתחילים אחרי ירכית צמורה. אצלנו רואים יותר קרסוליות מבחו"ל, היצרנים המקומיים יודעים שקשה לשכנע את הישראליות לצאת מהנותות של חצאית שמגיעה ער לשרטוליים.

פ מבנסיים להים משוער הם מכנסייברך רחבים, עם כיווצים במתניים, גראים דומים מאוד לחצאית. מכנסים של רוכבי־אופניים, כמו של המחתרים ב"טור דה פראנט", מאריג גמיש או טריקו, צמורים לרגליים, מסתיימים מתחת לכרך. אלה הולכים עם חולצות אריג וכותנה גדולות זרחבות, שיורדות כמעט עד לברכיים.

● המקטרונים של חליפות האכיב, עם כתפיים פחות מרופרות. למקטרונים דכים יש שני טורי כפתורים, כמו במקטרונים גבריים.

פרט חשוב באופנה, משתמשים כהם לא רק לרכוס בגדים אלא גם כקישוט. חופרים בקבוצות, על נגרים,

• פרינים אינפלציה של יצרנים יצרה היצע גדול וצכעוני. לחולצות – סיפור שלם בחזית. החצאיות צרות או בקפלים, בכל אורך.

תגורות, ארנקים.

שילובים יש הרבה פסים עם משכצות, או הדפטים קטנים עם

יותר יפר מאשר בקיץ שעבר, אבל לא מאשר כחורף, לכן קל יותר לתתרגל. מכנסיים וחצאיות: 40-95 ש"ה: חולצות: 150-100 ש"ח; מקטרונים: 150-190 ש"ח.

> מכנסיים צמודים, נמו לרוכני־חאופניים ב"טור רו פראנס" (עיצוג צביקה בר, "טופר": צילם: מנתם עוו).

כחול כהה ולכן, רק רמו

("ברגר"; צילם: איציק שוקל)

לאופנת המלחים

५१ सावश्वांव

תומט אוליבר

להשיג בחנויות ובספרית מעריב

תל־אביב: דרך פ"ת 72א', טל' 439391; 332211 - מל חיפה: בן יהודה 29, טל' 523689; 54-510687 בארישבע: קרן־קיימת 90, טל' 31772; 74850–757

ספרים מבית טוב-ספרית *מעדיב*

כדור הנפש

מטרידים אותי קשרים בין בני־אדם. כולם מכיוים את האגרות של רומיאו ויולית, שאתה נותן את כולך, את כל חייך כקשר – אכל זה הרי לא ככה, והחלבטתי איך זה צריך

הלד של אמאיעל – מאשר ורוד האיש הצעיר שהוא משתנט מן המניין, עתודאי, בטכניון. קשה לו להיות פואיק, נחשף, אולי כוכב. לתת לקבוצה לא נודעת, להלף הציכוד – כדור גדול אחד משלו. אבל אין מה

אין לו שום בעיות להגדיר את עצמו, השילוב בועד לכאורה הזה, בין נפש הסופר לנפש המהנדס. קרם כל, כמו שהוא מסביר, הכל קשור בעולם. הכל מקשה אחת. מוכיב אחד מצטרף למרכיב אחר וכולם ששר לראות את הצד הסיפודי בעניין, את המסר סורים ומשיכה ושאר דברים שנפש הומניסטית מבטן מלירה תולבת כיניהם לאיבור. חזוץ מזה, ואולי עוד ורנה לפני, "יש כי בעצם פיצול אישיות. בהוץ אני נמר עליו, שמח, נהנה מתחיים. אבל הצר הפנימי כל המן ווושב, כותב, נלחם, עצוב".

בן של הרוקטורית להתנהגות אירגונית והפרופסוד למינהל עסקים ושיווק זוכר עצמו מגיל צעיר, "נגיד שש", נקרע כין ח"בפנים" וה'בחוץ' השונים האלה. "הטרידה אותי השאלה מה אני עושה פה, מאיפה באחי, מה הם ההורים שלי - לא איך נולדתי ביולוגית, אלא מהם החיים על שי כדוד הארץ". וזה רק למשל. ווא זוכר את עצמי, פסן כזה, תולך לשדה ממוך לבית ויושב שם שעות, שערד משאלות קיומיות. מי אנחנו, מה אנחנו, ואולי

כמחשבות על העולם, כי אולי המישהו הזה הוא עצמו מתבארים, מהצר האחר, שאמור לשתף במחשבות כאלה". מה ושם היה זורק איזו שאלה כברה לאמא ואבא שתמיד לקחו את הילד ברצינות – דבר שהוא מאוד מערך, כי בעיניו הנמלים בנינה של ילד בן שש השובות בדיוק כמו ישיכת מנהלים של סמנכ"ל בן

המישים – אבל בדרך כלל הוא שמר על ארשת מנים אדלר. אני קורא שני שירים שלו ולא מסוגל יותר. ילרותית הולמת. ילריטוב כוסטון רמת־אכיב. נולר שם, כשהתורים

עשו תארים, חור איתם לכאן, חור איתם לשם, חור איתם לכאן. "לא היה קל להינתק בכל פעם מחברים, מאווירה, גישה, צורת חיים. בומנים מסויימים זה היה אפילו טראומטי. אכל זה עזר לי להיות ארם יותר פתוח כי ראיתי אנשים ועולם אחר, ואני יודע שיש מי שחיים אחרת ורואים דברים אחרת". שם, בגולה הלא־דווייה, הלך הילד לגן ולבית־ספר דתי. קונסרבטיבי. "אני חושב שארם לא יכול לשפוט משתו בלי להכיר אותו במידה מסויימת. לכן אני שמח תוכמה ויופי, אבל לחלק מהאנשים היא נהפכח למין בריחה. יש להם מין מטרת־על כזאת, ולא צריך

להתחבט בבעיות". אני כביכול רתי", הוא אומר, מרוח על השטיח, מהייך ומתכוון לכל מלה. "אני מאמין בהרבה אכל אני לא משרתי. אני מאמין באיושתו כוח, אפשר לקרוא לו אלוהים, שקיים גם כנו – בכל אתר יש טיפה אלוהים קטנה. השאלה היא ער לאן לוקחים את האמונה ומוכנים לקבל דכרים לפי תכתיב של אורים. אני

קובע את הדת שלי, את הכלים שלי", כשררור הילר־כמר־בולם השתולל בשכונה וגם התחיל עם כנות – ככתה ד" כבר היתה לו חברה – מצא דרוך "האתר" דרך לבטא לבטים ופתרים ורגשות במלים. בשירים, ביומן, כציורים. בצילומים. "אני כותב לעצמי כי זה עוזר לפתור בעיות, להתמודו עם באכ", אומר הבתור שהוא בעוד האתרון שנראה כמי שטובל "מבוצץ הייתי ילד נורמלי, אוהב כדורגל, אלה או כואב. אוערייבן יסביר שבדיוק משום כך, כיוון שאין הצרות האמיתיות, "אני מאוד מכין את המשורה רון

"בשביל להרגיש את כאב העולם לא צריך לסבול אישיח. לפעתים אבירו לחבר. בשהכאב אישי, אין זמן לכאב העולם".

והתאבר בגיל 19 וחצי. אני מאור מזרהה איתו. כשביל להרגיש את כאב העולם לא צריך לסבול אישית. לפעמים אפילו להיפך – כשהכאכ אישי, אין זמן לכאב העולם, כי היומיום מלא בו".

א תמיר הרברים הונצחו או מונצחים על נייר. לפעמים הכל נשאר אצלו בראש. "כל הומן אני עושה הכל – מצלם או כותכ בלי מצלמה וכלי נייר". לפעמים זה כא לו באמצע הרצאה או מכחן בטכניון. עד כרי כך לוחצות עליו המחשכות שהלכתי לבית־ספר דתי. אני חושב שיש ברת הרבה שהוא מפסיק את המכחו, כותב מה שיש – שיר, בררך בלל ~ וממשיך עם המספרים והציונים.

ככה, בראש, התכשלו לו גם הכדורים, די הרבה זמן. כדורים - יותר נכון לומר קשרים כין אנשים. צורת הכדורים היא שבאה לו בהברקה פתאומית של רבע שעה מול הנייר, בלי מחיקות או טיוטות. "מטרידים אותי קשרים בין בני־ארם ועד כמה הם חשובים כי אני רואה שאנשים לא שמים לב לקשרים. אני מנסה לראות מה זה קשר בין אנשים. כולם מכירים את האגרות של רומיאו ויוליה, שאתה נותן את כולך, את כל חייך בקשר – אבל זה הרי לא ככה, זהתלבטתי איך זה צריך להיות". רק בן 20 זכבר הוא מכין את זה

הוא אגב, מאמין אופטימי במוסר הנישואין. כמוכן בתנאי שישומרים כדור קמן ומחלימים כרור גדול. אני בהחלט רוצה לתתחתן פעם, אבל זה יהיה הסוף". צחוים נכוך. "לא של הקשרים והכדורים, כמוכן". כמוכן.

"אני מוטרך מאנסים שתועים בררך, שמגלים היו מתשבות פנימיות. לא כליכך שתפתי מישתו לו כאב אישי, הוא יכול לכאוב את סכל העולם, את שהם בדרך הלא-נכונה זככל זאת ממשיכים כה. זה התחלתי את חשכון־הנמש בגיל צעיר, אכל זה עדיף, כי כך אני יכול לשנות דברים", וגם זה מתאים לדרור שמחלכט בצר המעשי של הרברים, באם זאיר ומה ללמור, כל שנה מחרש, כל סמסטר מחרש, כל קורס (המשך כעמוד חבא)

בכלל. במחברת שלו, אחת משתיים עבות עם כריכה

סשה של סרטון בהן הוא כותב את כל חשירים שלו, יש

שיר מתלבט אחד כזה, מסוף ינואר השנה. כן, כל שיר

"מקומי לא כאן!

מופיע התאריך שבו נכתכ.

אדם כו שמונים מתעורר בבוקר, בבית זקנים, פותוז את המקרר, ולעצמו אומר, מקומי לא כאן.

> אדם בן שישים חי לבדו עם אשתו, מביט בתמונות תוכדים מהמרפסת יורק רורצנים תושב לעצמו ואומר, מקומי לא כאו.

אדם בן ארבעים, כמעט גמר לגדל את תילדים חוזר מהעבודה בשעה מאוחרת מסתכל על אשתו ותושב על אחרת וזוא אומר לעצמו

> ואני סטודנט בו עשרים תי בתוך הלימודים קורא בקפרים מלאי מספרום ואני כבר חיום יודע, לעזאזל מקומי לא כאוו"

מקומי לא כאן

בסוף השיר, כתחתית העמוד, בסוגריים. כתוכ: "ואני בטת אחיה עד גיל שמונים..." ואת זה הוא לא קרא לי כשקרא באוזני את השיר...

לא תהיה טעות – לא מרובר פה ביצור נוגה ומתפלסף. "שיר זה אמת של רגע, לא עולם אוניברסלי", כהגררת המשורר. "זה בהחלט מת שאני מרגיש באותו רגע, אכל לא כל הומן". רוב הומן הוא כחור עליז. קצת "אסטרו", מלשון אסטרונאוט, אבל אוהב את החיים. פאבים, דיסקוטקים, מוסיקה - הרבה מוסיקה. הוא כבר למד כמה שנים תיפוף, ועכשיו ברשימה שלו כלי מיתר, כלי נשיפה וכלי מיקלרת. לא בשביל להקים תזמורת, אלא בשביל ללמוד להקשיב למוסיקה טוב יותר, להנות ממנה יותר. בכלל, להנות כחיים זה רבר חשוב אצל דרור. כשבאה הצלמת, הוא אפילו מוכן לשככ מתחת לשולחן בשביל הפוזה, והצחוק,

הצד הפנימי שלי זו ביצה, מנותקת מחיי יומיום. אם הייתי תי את זה בחוץ היו אולי סוגרים אותי אן מתייחסים אלי כאל חריג", הוא מהרהר בקול, רווקא די משועשע מהרעיוו. "כיום הצר הפנימי שאני מורע לו לא מפחיד אותי. אני מסוגל לחיות איתו. כשהוא רוצה לצאת, אי אפשר לעצור אותו. אכל לא הייתי רוצה להיות סופר או משורר כי זה חיה משתלם עלי ואן

אז מה הוא כן רוצת להיות כשיהיה גרול: הוא לא רוצה. חוא כבר. "אני כבר גדול", הוא מדגיש את ה"ככר". "אין שאלה מה אני רוצה להיות כשאהיה גדול. כבר עכשיו אני רוצה לחיות ולהנות מהחיים. אני התחלתי את ה'חיים' כגיל שש או אפט. אני לא עובר על רברים כדי להגיע לגיל שמונים, כשאתה זקן ולבר, ואז לראות שאני יכול לעשות כל מיני רברים. כבר עכשיו אני עושה מה שאני רוצה לעשות כשאהיה

לפעמים הוא יוצא רוך הפה. לפעמים הוא יוצא ררך הראש לפעמים הוא יוצא דרך העור, לפעמים הוא בכלל לא יוצא.

דרור: "לפני שהספר הופיע נורא חשבתי מת זה יעשה

גדול". אתרייכן הוא חושב עוד רגע ומוכן להתחייב ככל זאת על רבר אחר: להיות תמיד יצירתי. "אני תמיד רוצה ליצור, גם כקטן, גם כגדול. מה אצור כדיום אני לא יורע, אבל בטוח שאצור". כטות.

הוא לא רוצה להיות פתם עוד אחר, כמו הרבה אחרים, "שעשו תואר כמשתו וכל החיים ממשיכים בזה, למרות שזה לא מעניין אותם, או כאלה שבגלל כסף עושים משהו שהם לא נהגים ממנו". והוא גם לא יתקן את העולם למרות שיש לו כמה רברים להגיד בנידוד. כי הוא יורע ש"איפה שאני יכול לתקן או לעזור אעשה את זה, כל עור לא אסטה בגלל זה מהדרך הכללית בה אני הולך. למשל -- אתרום לילרים כקמבודית, אבל לא את כל המשכורת וגם לא אסע לקמכודיה להאכיל אותם, כי לא אוכל להתמודר עם זה. לשנות את העולם קשה, מתיש ומועד לכשלון. לכן עדיף לשנות ולעזור בדברים קטנים. אם כל אתר יעשה מעט, זה יהיה כמו הקוף המאה. יחיו שינויים. עוברה שהעולם השתנה

במשך הרורות. משום כך גם לא אלך להיות . פוליטיקאי", ווא מוריע. ווא אגב, עריין לא הצביע לפני שנתיים, כשהתגיים לצבא, הטרידו אותו מאוד המלחמות. "התחלתי לכתוב מאמר על מלחמות, הטוב, הרע והמלחמה' קראתי לזה", הוא מספר. אבל נפסק לו כאמצע. למה? אין תשוכה של ממש, רק גלגול עיניים חינני. אבל זה לא עוצר אותו מלהרצות באוזני בקלילות את הרעיון. "אם יש סיבה למלחמות, זה החינוך לטוב ורע שקיים ככל אגרות הילדים. ככל העולם, כשיש טובים ורעים, אז מותר הכל. אבל כמציאות אין טוכ ורע – יש טוב ורע ומכל אחר בכל אחר וביתר זו שלמות, ואני חושב שחשוב להבין את זת.

"אין יהודי טוב או ערבי רע או להפך. אני לא אקום ואלך מפה אם מישהו יבוא ויגיר לי שפעם וה היה הכית שלו, כי כאן חיי. אין צדק בעולם, וצריך לרעת שיש מציאות. וכמציאות הזו מישהו צריך להישאר כלי כית ואז אני מעריף שהוא יחפש בית, לא אני. אבל צריך להבין שאין טוב ורע, בכל אחר יש

הדת שלי, את הכלים שליי

בכל אחד יש פיכת אלוהים קטנה. השאלה היא עד לאן לוקחים את האתונה ותוכנים לקבל דברים לפי חכחיב של אחרים. אני קובע את

בגלל שאני רוצה לתיות כוב, לפתור את הבעיה. אני לא רוצה לרדוף אחריהם ולהרביץ לחם. הבעייה שלהם היא גם שלי כי היא מפריעה לי, ולכן צני צריך להתמודר איתה. וכדי לפתור את הבעייה, צריך להבין בל חייל בצבא צריך בעצם לתחלים שאלה 'הרעים', ואז הרבה יותר קל לו לעשוח רברים שבחיים רגילים לא היה עושה. אחרי שטיפת מוח אפשר לעשות הכל. נה החינוך של טוב ורע. איך אני ממגל להרג נוקן כי למרתי שהוא רע". סיכום סופי: "עוד לא פנשתי אדם שהוא רק טוב או רק רע. זו שטיפת מוח לא טובה". וגם

את זה הוא כבר רואה ומבין בביל עשרים. אתה הבביני התפתלות קלה. "מה זה חבם? היה לי ויכוז על חוכמה עם חבר. אצלו זה נמדר בסקאלה לפי הצכמה שלו. אבל לדעתי יש חוכמה שמתבטאת במישדים כם זימרה וציור וכו', ולפעמים האיש בכלל לא נראה חבם. אצלי, אני לא יודע אם התוכמה שלי נמצאת כנועה הפנימית, או בחוץ. אני לא יודע מה חשוב יותר. האם

אני חכם כגלל שכתבתי את הספר או כגלל שאני סטורנס לאלקטרוניקה. מה זה חכמז אני מתנגר לשיפוט לפי מימד מסויים". שיתנגד. אמא, דוקטור יעל זיו, ממהרת לשיעור

כאוניברסיטה. מי שהמציא את התיאור "נפררים כחמימות" בטח ראה בעיני רותו מודל כמו זה של ורוד ואמו כשהם אומרים שלום זה לזו. "הצורים שלי ואני חברים טוכים מאוד. אני אוהב להתייעץ איתב, הם אנשים חכמים שכיף לדבר איתם. כבד בגיל שש לא ריברו איתי רק על סוכריות. החשוב ביותר – אדבה, או כדורים", הנה הוא שוב משחיל אותם לשיתה "אני לא יודע אם כל התודים אוהבים את הילדים שלהם אני קיבלתי המון אהבה ותרגשתי את זה".

הוא מרבר על שוויון ועצמאות בין החודים, ניתר ולחוד, כאישיות וגם ליד הכיור עם הכלים. זה נשמע כמו תאור איראלי מתוך איזה מדריך ססיכולוני. "אני מאוד אוהב את שני הורי, ותושב שיש כי תישלונת שלהם. אני לא דומה לאחד יותר מאשר לשני, שני הצדרים שלוכים כי וזה יתרון גדול. את הצד היותר אנליטי קיבלתי מאבא, ואמא היא יותר בעניין של קשרים". לך תשאל אחר כזה את כי הוא אוהב יותר. את אבא או את אמא.

יש אנשים, בטבניון למשל, שלא מאמינים שחור של התרצאות הוא דרור של הספר. יש סשרו שאלו אותו כמה כאלה. דווקא מתאים לו. הוא בבלל לצ בטוח שהוא רוצה שכולם ידעו על נפש המשורו שחבוייה אצלו אי שם כפנים. לכן הוא די מהסס בעניין השירים. אם לפרסם, זאת אומרת. כמעט כמו ברציון. הביא את המחברות שבתוכן פיסות נייך קטנות שפימנו איזה שירים כדאי להראות, אבל לקה הרבה זמן עד שהתרצה וקרא מתוכן ועוד יותר עד שהראה מסש.

עם הספר היה לו יותר קל, כי עד לפני שכתב היד נשלח להוצאת הספרים כבר שמעו עליו וקראו אותו די תרבה אנשים, כסרנאות של אמא "היה לי יותר קל להינתק ממנו. אני כבר לא רואה אותו כשייך לי. כאילו הוא התפרסם עוד לפני שיצא לאור. לפני שהספר הופיע נורא חשבתי מה זה יעשה לי לראות אותו בחנות. היום אני לא רואה אותו כסלי, די כמעט כמו לראות בחנות עוד ספר שאני מביר. ה לצ גרם לשינוי גדול כחיי. אני ממשיך ללמוד הנדסת אלקטרוניקה". אבל הוא שמח מחדש ככל פעם שמישהו מראה לו את הקשע התשוב בעיניו בסמר...

סופר, משורר, חציכהנדים. מה אתה - צעיר, מוכשר, יצירתי, גאון, ימהדתוארו "כן, וה נשמע טוב".

אורית הראל

יורנספר 71 "אני בעד להגיע להסכמה עם הערכים - לא בגלל שהם צורקים או לא צודקים, זה לא משנה, אלא

לילדים שלי אין עתיד. אני רוצה מדינה שלי, אבל עם

שום אני חצה מדינה פלשתינית שתחיה כשלום עם דוגמאות כמו בבחים הראשונים של תל־אביב ובנתים ישאל. כי מדינה כלי שלום – מה זה שוחה אתם יש ערביים ישנים בירושלים, יפו, לוד. ות מדינה כלי שלום. זה שווה"ז

אפילו לידדן והא לא יכול לצאת אלא דוך עוה, פן הוא נחשב לעזתי. שכניו משכם וג'נין יכולים לחצות את הגשרים. הוא – פלים כמותם – חייב לעשות זאת דוך עזה ומצרים. "אנחנו כוג כ' בתוך כוג ה אא מסכם את מצבו.

היום עולמן של יוסוף מתחיל כבית מספר 12 מוצה ומסתיים כבית מספר 138. יותר ממאה בתים מצרעה ויוסוף שוב מחייך את חיובו הציני: "שלנוז ש פתאום שלנה זה מכפר סמוך. לנו אין אדמות, אין

דוא אומר, נראה שמח בחלקו. "אני עצמאי. מה שאני עושה זה אמנות, או טוב לי". הוא חיבר שתי דירות טרנספר והרי לכם בית לו, לאשתו ולשמונת ילדיו. אתרייכן חיבר עוד שתי דירות והנה בית התרושת למירצפות של פחמה. "יכולתי לקתת עוד דירות", הוא מספר, מצביע על עשרות

ידומני". אתמד סעיד מייצר שם מירצפות צכעוניות,

אחמר סעיר נולר כלוד. "אני מסתדר בכל מקום",

כאלה שכבר לא רואים היום יותר, מירצפות עם

הדירות הנטושות שמסביב. "אכל בשכיל מה אני צריך את זה? יכולתי לקחת שורה שלמה, שתי שורות, אכל ישים. עולם קסן וחלול. ההרים מסביב יפים, ערר שב אני לא צריך". כשעובה משפחתו את לור היה אחמר סעיר בן שבע. היום אמו מתגוררת עימו בפחמה. הוא צכר, אלא

יפוף עלימן וילדי תכפר: "אתם יש לכם מדינה בלי שלום. זה שווה"ו

ושש. אנתנו כאנו מעוה. כן, יפה פה, יפים ההרים מביב, אבל זה לא שלנו".

כתרך משתקים כמה ילדים. מגרש המשחקים שחלקת הפתמפר "יש"ע" הקימה במסגרת תכנון עיר הפליסים, סנור ומנודר בפניהם. כדי למנוע אסון, הם מבירים. כבית המערבי של פחמה מתגוררת מרים סלים נאמר, וקנה עיוורת וערירית, מקרה־המעד של שמה. כעלה נפשר, פיצויים ופנסיה ממקום עכודתו רישראל לא קיבלה, לה אין משפתה ומשפחת בעלה – ופתנודות בענו – מתנברת לה. פליטי פתמה תומכים בה היא כוכה כל העת ודכריה מבולבלים. מי יעוור לה, היא שואלת, פודשת ידיה בתחינה.

חומר אוומר, כן 18 בערך, עומר כחוץ, מביט למחוה העצוב ועיניו כבריות. הוא סיים תיכון בג'נין ועובד שם כבניין. מימיו לא היה בתלאביב או בחיפה. אין לו ומן או השק לנקר שם עולמו הם התרים מסביב והעיר הגדולה נשבילו היא נינין. מוחמר אחמר, פחמאי. אף פעם לא השליך אבנים ואין בכוונתו לעשות ואת. "פתמה היא פקום קטן", הוא מסבקי. "העתידי", הוא מחייך חיוך עצוב. שתור משתנור.

> STATE OF "כל תויים דבו תושך". זוי היעדים או הערבים?

"של כולם כולנו מוכנים". מחמר אחמר, זקן כן 18. "נכון, אני מרבר כמו וש", הוא מסקים. "הספקתי ללמוד שבל החיים כאלה"ו רוא אומר בשקם

העולם שלך קצה קנון, לא? שוב חיוך. "או מה תשבת"ו ודא שואל ושונה

ביציאה מפחמה – כמו מיקסם שווא – מין איוור תעשייה קטן איזור התעשייה של "עיר הטרנספר

לילדים שלי. אני רוצה מרינה שלי. פלשתינית, אכל שתחיה כשלום עם

יוסוף סלימן: "אין

פה עתיד. גם לא

מה, את בריחתם מלור. "כולם מסכיב כרתו, יפו ברחה,

רק לוד לא ברחה", הוא נזכר. "היו שם איזה 20 אלף

תושבים. אבל באו מיפו, מהכפרים מסכיב, ופתאום

הייבו 120 אלף. רק ברירה שלנו היו 24 נפשות. כשלור

מפנה מבטו לההרים, כמו פונה אל מתפרע נעלם,

"זרקתו יופי. עכשיו צריך הפסקה. עשית רעש, כל

העולם מסתכל עליךז עכשיו תפסיק ותגיר בשקט מה

מובאים כאן בתרגום תופשי: "ביקרתם בפחמה, ראיתם

מקום כזה קטן, מוזר, לא כפר ולא עיר. אכל ראיתם

אשה זקנה־מסכנה כלי עזרה של השלטונות, רק אנחנו

מחזיקים אותה. וראיתם מקום כלי חשמל, כלי ביוב,

בלי בית־ספר. ראיתם צעירים בלי עתיר, ראיתם

אנשים כלי מרינה. אז מה כל-כך קשה לכם להבין את

הפלשתינית. פחמה, עיר מקלט כשולי חשומרון, היא

תוכתה לכך שהטרנספר – נס אם באותה ארץ, על

אותה ארמה – אינו רעיון שנולר בעצם חימים האלו.

כבר היו דברים מעולם. מי שרוצה ללמור עוד על

הטרנספר המאורגן הראשון ותוצאותיו, יסע לפחמה

וישוטט כין מאה הכחים הריקים. בכניסה ישנוש גם אח

נימר סאהר אחמה. עיוור, עכר נאחר בנייה בתל־אכיב.

לפני 15 שנה עמר ליר סורגים או משחו בוה באחר

תבנית. מישהו התחיל להלחים משתו. נימר פאהר

אחמר זוכר פיצוץ, ומאז הוא עוור. פיצויים: מה פתאום, אמרו לו שוח "מן אללה". וחיום הוא גר

בפתמה. לא, הוא לא כא מעוד, בטרנספר. הוא מקומי

שמצא בית ריק תכנס לגור בו מה החברל בינו לבין העיוורת מרים סלים נאסר העניה חסרת כלו הוא נולר

אכל פחמה אינה רק שיעור בתולרות הבעייה

המרירות שהצטברה פה בשטחים"ז

כאן, היא רס הועכרה לכאן.

ואשתו, פוז, מוסיפה בלתש, בערבית, ורבריה

אתמד עייף מהמתומות בשטחים. "זרקת אכן", הוא

נפלה ברחנו לעזה, וכך התגלגלנו לפחמה".

מהמרים עליו ברוחב קופה. גיוס כוחות כמו גבריאלוב וצרי צרפתי, טובי הנגנים בארץ לצרכי ההקלטה, מעיד על הרחת הפוטנציאל של מזר לפופולאריות מקיר לקיר. הוא לא יכתוב מלים לשירים שלו, אכל הוא ילחין אותם. הוא לא יחתור אל המשבצות המאכלסות את שלום חגור, שלמה ארצי, יהודית רביץ. הנוער שרץ אחרי "משינה", לא ישתולל בהופעות שלו. אכל יש להניה שכני כל הגילים ימצאו בו מנוח. מקור שמחה פשוטה. מיקי גבריאלוב אומר: "הקהל של ירדנה ארוי וצפרה חזה יאהב אותו". לא בטוח שרק הקהל הוה.

ביצוע מתחכם.

עמוס לבב

אני ועשב שאפחר".

Binetio 54

(משך מעמוד 44)

מזר, מסתכר, נכון עכשיו ללמוד. הוא מנין שעשה כמה שניאות בשנים שחלפו, בזכו זמן וכסף. ועכשיו הוא מרצין. מקשיב לשלמה צח, שהיה ליריר קרוב. אחרי נישושים הדריים בני ארבע שנים, הוא מתמסר לצח, שהתמחה בכניית כוכבי ארוויזיון. מזר מבצע הוראות של גבריאלוב, משנה תפיסות שירה, שכמעט התקבעו אצלו. הוא מפתיע בכישורים שלא נורעו אצלו ער כה. בתקליט הוא מנגן בסקסופון ומפוחית פה. הוא יודע לתת עוצמה בכסף הצליל של הסקסופון וערינות דקה בבכי של המפוחית. גבריאלוב: רוא לא עקשן כמו זמרים אחרים שאני מכיר. הוא לא יורע הכי טוב".

לקראת הקריירת מפסיק הזמר המתכנר לישון עד הצהריים, לעופף ללונדון כרי להפקיר בחנויות יוקרתיות 5000 דולאך תמורת בגרים, לרקוד בריסקוטקים עד הכוקר, לשכת בבתי קפר. חייו עדיין חסרי דאגה, אלא שנוספה להם איזו אחריות. זמן קצר לפני ההופעה בטקס מלכות היופי גילה רחש לוואי על סרט הפליייבק שלו. הוא נסע מהר למשרר ההפקה כדי לעשות הקלטה נקיה. ההתעקכות שלו על תאום הכאלאנס לפני הופעה היא חלק ממוסיקאליות רודפת

ההברל בין מזר לומרים פרפקציוניסטים אחרים מצוי ברגע שכו מסתכר שהכאלאגס לא בסרר. שזה מה שיש, ועם זה צריך לשיר. במקום שאחרים מסרכים לעלות על הכמה, או מועיפים פנים כל הערב, מזר עולה לכמה ומכסה בקולו השתלטני על הצפצופים

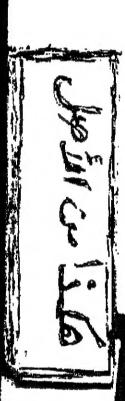
המוסדות הסוכבים אותו, "הר ארצי" ושלמה צת. בשיר "חמורה", שבתקליט החרש, מכצבצים רמזיו של

הוא עולה לכמה אחרי יוסי ברק, זאור צלופני סגול נידלק על פניו. "לא מוותר", הוא שר מתוך התקליט הקודם. חוסר הוויתור שלו אינו כסאתיסטי. יש קלילות בתגועות שלו על הבמה וכרעב שלו להצלחה. הוא מסוגל לומר "אני מכסוט מעצמי", כלי מכוכה, הרא יכול להציץ בתמונה שלו ולהגיר: "אני אוהב איך שאני בראה פרוע כאן". והאמירות האלה נשמעות חכיכות, נטולות יומרה, חפות כמו מלים של תינוק שבע. כשהאור צובע בוורוך את הלבוש השתור האלגנטרפוי שלו, והוא מתמסר ל"כמו שאת", זועק "אך בשתיקה שלך הערב אין לי דבר", הקהל מפסיק פטפוט קטן. בקירבת הכמה משעינה מישהי ראש על כתף גכרית. רבים אינם יודעים עריין שתוא יכול להגיע יותר רחוק מ"אני חוזר הביתה", ועם זאת לא להתרווק יותר צדי. משהוא שר על במילה רקרנית הבטן הא נכר כרסתן ורוקד ביריים פרושות מול הכמה מור מחייר אליו, בלי ליפול שטוף זיעה על צווארו.

בדרך חורה: לתליאביב, הלילה בחוץ ערפילי. ומור ממריץ בנהג הצכאי השתקן, שירהיר את הטרנויט.

זיורון, אתה לא ממחד מכלום? נעוצר מלעיסת מסטיק, מחויך מעוד בריחה של יוסו ברק חיושב לצידו: "אם יורקו אותי מצוק גבות.

תלמה אדמוו 55 មាជខ្មងលៃ

שאני מרוקני

משיב את טובת המדינה עד כדי כך שהוא מוכן לסכן את מעמרו במרכז. מוזר האז אבל שטרית לא יכול היה להתאםק יותר אחרי ההתנפלות של דור לוי ואריאל שרון על יצחק שמיר והעוכרה שאיש לא התייצב לשן ראש הממשלה, בשעה שניסה לרמוז כמה מילים

ם שטרית לא יכול להתייצב לימין שמיר. לשמאלו אולי כן. לרעתו הוא מרבר בשמם של חברי מרכו רבים מאר וח"כים שהוא אינו רשאי לחשוף אותם, המכירים בתומרת המצב ובצורך ליאם מהלך של שלום. עיקרו של דבר, אומר מאיר שמרות - צריך לעשות משהו, לפעול לקדם את

"יש מה למכור למלך חוסיין", מבטיח שטרית. למה הוא מתכווןז לפשרה טריטוריאליתז זו הלא הכנית המערך. שטרית לא יאמר "פשרה! מיטוריאלית" פו ימצא עצמו הולך בדרכם של קודמיו לעפו מהתנועה. את התכנית שלו הוא יכנים תחת קשריה החמה של אוסובומיה, אם כי התוצאה יכולה צום קיצונים ומוכנים . כעד החזורת כל סיני לו ביו: דבי ניבסון, נ'ודי ווטלי ארקבי הקת שנה, לקדת ישובינו. למרות זאת מאיר שטרית מוטרד. הזא קרת ישובינו. למרות זאת מאיר שטרית מוטרד. הזא שישר קו, מעגל את הקצוות החרים.

אף אחד מהפוליטיקאים לא אומר את מה שהוא חושב באמת. במערכת ההתבטאויות של פוליטיקאים, נכנסים הרכה שיקולים של מה כדאי לי ואיך זה ישפיע על מעמרי בבחירות הקרובות"

"העולם הערבי חי בטעות מוחלטת. אילו הערכים קילו את תכנית האוטונומיה של קמפידיוויד, היינו הוס מומן המש שנים אחרי סיום המו"מ על עתיר הקבע של יו"ש, אולי היינו במצב של איש תחת גפנו ותות מאנתו. הם הפסירו כי עברו עשר שנים והיחסים המירו. הערבים טועים תפיסת המערכת הסוליטית אל ישראל. מצרים ויררן שועות. המנהיגים שלהן שרימים את מנהיגי הליכוד בראשות ראש הממשלה יצוק שמיר ומשכחים את המערך ואת ממלא מקום ואש הממשלה שמעון פרס. הם מחמיצים, כיוון אהליבוד יכול לעשות שלום בקונטנסום לאומי ולעוד יכול להוביל למלחמה בקונסנסוס לאומיי.

מה הליבוד יבול להציע להוסייוי יראש הממשלה שמיר הומין את המלך חוסיין לפ"מ ישיר. אילו נענח להומנה, היה מתחיל תהליך שביל לססכם שלום, לשמיר יש מה להציע לחוסיין. ומא היה מקבל משהו",

מה הוא היה מקבלו אי אפשר להגיד לפני משא ומתן. ישראל לא יכלה להחזיר את יהודה ושומרון, אבל גם לא יכולה לסמר,

מרוע לא למפח את השמחיםד אני לא יכול להסכים שיהיו בישראל עוד מיליון. ושי ערכים אורחי מרינת ישיאל. יעמרו כפנינו שתי אושרותו שום יהיו אזרחים שווי זכויות שמצביעים

מאיר שטרית: "אני לא יכול להסכים שיהיו בישראל עוד מיליון וחצי ערבים אזרחי מדינה ישראל"

ומסוגלים לשלוח לכנסת 40-50 ח"כים; או יצירת מצב של היעדר זכויות לערבים, מציאות שהיא בלתי נסבלת מבחינתנו. כדילמה הזו אני מעריף מרינה דמוקרטית יהודית. לכן ישראל יכולה לתת יותר ממה שהציעה ב־1979. יותר סמכויות לממשל עצמאי. לתת להם חבל ארוך. אנחנו לא צריכים לחשוש מכלום כל עוד צה"ל חולש על הירדן. אם בעקבות האוטוגומיה נעבור תקופת ביניים של שלום, גכנס למו"מ על העתיד ואין לי ספק שיגיעו לפתרון כזה או אחר. אני לא בטוח שהפלשתינים רוצים קשר עם ירדן או מצרים".

הם רוצים מדינה? מכחינתם זו שאיפה לאומית מבחינתגו רבר

שאנחנו לא יכולים להסכים לו. מי שרוצה שלום שיחיה כשלום". אז מה ערשים? "מי שחושב שנוכל להמשיך במצב הנוכחי ביו"ש

לאורך זמן – חי על הירה. המערכת לא תוכל להמשיך... לתפקד כך. להחזיק כוחות גדולים ולרתק הרבה מילואים. לפגוע באימונים של הצבא ובהכנות למלחמה הכאה. אני לא נגר לירות במפידי סדר צריך להשלים סדר, כשיהיה שקט ואז לחפש כל פתרוף.

"כן, אכל לא פשרה טריטוריאלית נוסח המערד, אלא אוטונומיה. שמיר התחיל במהלך מריני של חיפוש דרך לשלום ואני המום מהתגובות בתוך תנועת חרות. כאילו הוא זקוק לקבלות על לאומיותו ועל אהבת הארץ שלו ולא המכקרים אותו. כמקום שהליכור יתן לשמיר גיבוי למהלך מדיני שראש הממשלה יזם, אתה מוצא אותו מותקף וזה בעיני חמור מאר. שמיר נאלץ לסגת והרושם שנוצר קשה ביותר. יש מניעים של בחירות פנימיות בחרות וכל אחר רוצה להצטייר סופריקיצוני הענין הזה לא הזלך".

עוברה שהוח וצלף? יהיו התמודדויות במרכז התגועה חה לא הולך. לא לדוד לוי ולא לשרון. מתר נמצא עצמגו מתמודים בקיצוניות עם התחיה ועם כהנא. בקיצוניות הם יותר טוכים מאתנו".

מה פורה במרכז התנועה? "הסמנים חימנים של המרכו הם המנהיגים – אז מי שתושב אחרת לא מרשה לעצמו להתבטא. מרכו חרות היום לא יותר קיצוני מהמרכו שהצביע בער הסכם השלום עם מצרים. אם מישהו היה מעו י במרכז בער החזרת סיני לפני בוא סאראת, היו זורקים אותו אולי מחרות. ראה זה פלא: בגין החזיר את כל סיני כולל כל הישובים ומרכז חרות הגביע כשביל זה

ברוב גרול" או מה המחרץ

אנשים פוחרים להגיד את סה שחם חושבים לאור תקרימים תקרימים של הרצאת אנשים מהתנועה וייצמן, ארוח נאור, משה עמירב, תנועת חרות שנתה בחרות, אמל הוצאות עשתה יחסי ציבור רעים לתנועה מישוש כל אמשרות לקידום השלום". בלי לדוואמץ" אתח מוחוד

"אני הולך על הגבול. צ'יץ' עבר את הגבול ולדעתי היה צריך לעזוב את הליכור. אני רוצה ארץ־ישראל גרולה, אבל המצב כיום מסובך. אני לא רוצה טרנספר, כמו כמה מידידי הטובים ולא רוצה לספה את יהודה ושומרון. הפתרון הוא אוטונומיה. מרוע תקפו את אהור אולמרט כשהציע אוטונומיה חריצרדיתו אנחנו צריכים לחפש פתרון. אם אנשים לא מבינים את זה – אז יש לנו בעיה רצינית. האנשים בתרות לא חיים בשקט עם הבעיה. זה מציק לח"כים של חרות. למי שחי עם הרגליים על הקרקע. נכון שיש חבר'ה ששום רבר לא מעניין אותם. מציעים טרנספר. מיכאל דקל, מאיר כהן־אבירוב".

"אני מודה. כרגע גם אני משתתף במשחק. לא בכל הדברים אני מעז להגיד את מה שאני חושכ"

ואתה חי אתם באותה מפלגה? "אני דורש סוכלנות לרעותי ואני צריך להיות סובלני לדעות של אחרים. ו'כוטינסקי היה מתהפך בקברו למשמע רעיון הטרנספר". מהו גבול המובלנות שלך?

"כשמישהו יכוא עם הצעה לספח את יו"ש למדינת ישראל – אני אצביע נגר. כמקרה כזה לא יהיה איכפת לי המחיר. שווה להיות פוליטיקאי, בתנאי שאתה עומר על עקרונות חוך סיכוז עצמר. הרבה ואשבים שכראי בכל מקרה ללכת בתלם. בענין שינוי שיטת הבחירות, שהוא עקרוני בשכילי, הצכעתי נגר הסיעה. איימתי להצביע נגר תקציב המרינה כששר האוצר אז יורם ארידור רצה להוריד את סעיף תהיל"ה מהתקציב. בגין קרא לי אליו ולחק. הצבעתי בער . התקציב רק אחרי שטעיף תהיל'ה לא קוצק".

בנושא השנווים, אתה זחירו

"כי זהו חומר נפץ פוליטי. לאך אחד אין פתרון ככים, אבל סצה הפתרון תוא בהתחלת תהליך מדיני, צריך לחפש כל סדק בשביל לתגיע לשלום ואני לא מפחר להכנס לשום הסרר. לרעתי מרכז חרות לא קיצוני. בסולם של ז עד 10, מירת הקצוניות של המרכז היא ל-6. לא יותר. במרכן הרות חברים הרבה תושבי איזורי פיתוח ומצוקה שלא גדלו עם תפיסת עולם מגובשת מהבית ומצאו בחרות בית שנותן סיכוי למשתלב. הם פתוחים לרעיונות. לא נעולים".

נהוג לחשום שיוצאי ארצות ערב קיצונים

הקיצוניות האנטרערנית לא מוכרת בערות המורח שחיו עם ערבים. עוברה היא שנגד הסכם השלום עם מצרים לא הצביעו כני־עדות המורח, יצחק שמיר, משה ארוס, רב שילנסקי ואחרים, אנחגו יורעים שלהיכנס למרמ עם ערבים אסור מעמרת חולשה, לכן כשהוציאה אותם. דעותיהם לא היו קונות מהלכים אני מציע הפעלת כוח רב להשלטת סדר ואחר כד

57 Kiaeaio

קומפקטים וקלטו

שים לבו המחיר המכוקש חייב להופיע במודעה, הקודעה עד 10 מילים בלבד, אל תשכח להוטיף למודעה את מספר העלפון שלו

גם אלוהים לא רוצה בי

ינגה מוכנה להיפגש עם אורי במשרר. גם לא בכית קפה מפחדת מכני־אדם. אם אפשר כמקום שיהיו כן שניהם בלבד. דרישה מוזרה שעלה בקול עבה, כבר במקצת, שעלה ממנו חוסר תקווה. זעקת יאוש שאורי לא יכול לסרב לה. הומין אותה אליו הביתה. לפנות ערב. לגליה סיפר כי הגברת איננה מוכנה אפילו לפרט מרוע היא רוצה להיפנש איתו. גליה חייכה אל מול חולשתו של אורי, ערךידין נוקשה שיודע להתמודד עם חוזים נוקשים, לחקור בתקיפות ערים על הרוכן וכאשר עולה מתוך הטלפון שוועתה של אשה הוא נכנע.

גליה פתחה. אחריכך, כשניסתה לתאר את פניה של האשה שנכנסה לדירה, זכרה בעיקר את התוסם הגדול ואת הפה התבוסתני. שפתיים פגיעות. חלשות. אשה כעורה, אבל גרוע מכך, היא יודעת שהיא פכוערת. כאשר שאל אותה אורי במהלך השיחה, "מרוע את אף־פעם לא מחייכת", הניחה יד להסתיר את פיה ואמרה "אמרו לי שאני מכוערת כשאני

חולצה אפורה המרגישה את רזונו של הגוף. מכנסיים שחורים, ו'אקט רק. לא ניראת כאחת הגיטניקיות, שחליפת הג'ינס הזרוסה שלהן עולה 450 שקל, אלא אתת שבאמת לוכשת בגדים דלים משום שאין ידה משגת.

חשה איינוחות. כל מה שהיא משיגה, הוא בכמיה. כופה את עצמה. גם על אורי. "פשום אמרתי שאני כאה ולך לא היתה ברירה". אורי למד כי השיחה קלת הדעת שכיקש לנהל עם הגכרת הרצינית הזו, תחטיא את מטרתה. אין לה תוש הומור. הוא לא הבין אפילו

אינסליגנטית. הבינה נשקפת משתי עיניים שחורות גדולות. כשאורי התמיא לה עליהן, מנסה לנטל עצמה "בסך הכל איפרתי אותן לפנישה".

הבין שהשיחה תתנהל למקוטעין. טורתת להסביר מרוע כיקשה להיפגש. חיכתה שאורי יחלץ ממנה את

אוריה הצוואה אמורה לרבר בשמח מעכר לקבר. להוקיע, אחרי שהיא כבר לא תהיה בהחיים, את למני חצי שנה זה תיה בגרול. אני יודעת שעכשיו הפעם הכאה תהיה סופית. הרגשתי שאני מוכרחה לובר עם מישתו. משום שאני לא יודעת מתי זה יהיה. מה, מהתיים או בעור הורש, אני חייבת להעלות את חברים על הנייר, אחרת – לא יירעו לא רק שחייהי אלא שאני אשה שנושאת עלבון עמוק".

לפתע צעקה. צעקה אתת. חרה. הצעקה ריחפה אפילו בקגיימירה של מוסרות. גיל שש זה גיל שבו בחדר משוטטת אטיאט כמהפשת מקום לנחות עליו. זוכרים היטב היטב. מצאתי בית שיש בו חמישה ילדים. אחר כך השתתקה. מניחה יד על פיה כנדהמת. "אני מאו שנולדתי נולדו עור ארכעה. כולם התאחרו בנסיון חושבת שאני האשה היחידה שנורקה מהבית, מיד לא להניח לי להיכנס. כאילו אני תזכורת לכגידה לאחר שנולדה ואת כל חייה השקיעה בנסיון לפצות איומה ועצם נוכחותי משמשת תזכורת לבגירה שלא את ההורים על העלבון הנורא שעשו לה".

בניגוד להזנחה של בגדיה או של פניה. יורעת שהיא שיום אחר הם יבואו אלי ויכקשו סליחה. אני חייבת את שולטת במלים, אף על פי כן ההיסוס הארור חונק אותה. "אני כת שניה במשפחה של שישה ילרים. לפני שנולדתי ברתה אמא מהבית. כאשר חזרה להתפיים עם 🤇 של רינה גכנסו. כני 16 הנהנים מעצם העובדה שהם אבא, היתה בחודש החמישי להריונה. אני מאמינה, שארם יכול לשמוע רברים המתרחשים סביבו גם כשהוא עדיין כרחם אמו. עוברה. אני זוכרת מצויין את הצעקות. את המריבה האיומה כין אמא לאבא. את האשמה שאני בת של גבר אחר. את הבכי של אמא. את נסיונה שלה לחזור ולהיאחז באבא. ואתרכך, את לעולם לא תהיה ברבור מטום שהיא לא בקעה מביצה הכניעה האיומה ואת הקשר המחריד שקשרו שניהם. של ברבורים. שמעתי אותם מתפייסים במחיר גורלי. עוד כשהייתי ברחם אמי שמעתי את ההסכם המחריר כין אמא לאכא לפיו, כדי שאמא תחזור הכיתה היא חייבת למסור

אותי למוסר. אבא לעולם לא יגדל בכיתו ממזר". מעבר לדלת הנעולה עלה צחוקה של רינה. מתגלגל, חם כיין הנמזג בכוסות. אורי חש אי נוחות. הצחוק העיר על ילדה הגדלה כבית חם, מרשה לעצמה להתענג על אמא קשובה, אב נבון. בית כסוח. אם האשה שמעה את הצחוק זאת אורי לא ידע.

"ביום שנולדתי מסרו אותי למוסר. מקץ שנה אירע משהו שאני זוכרת מצויין, אל תגיר לי שילר בן חמישית כבית משותף בירושלים. ברגע של יאוש,

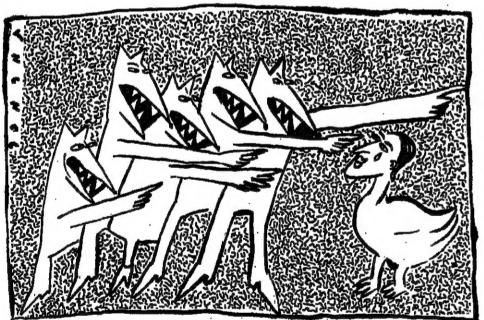
יכלו לעמוד בפניה. אבא היכה אותי מכות רצח. החזירו אותי למוסר. עזבתי את הכית ביריעה שכל חיי אנסה להבין למה דווקא אני, מכל הילדים למה דווקא אני? למה ארורים שכמותם מצליחים לגדל חמישה ילרים ככת 30. מרברת בעברית מטופתת, העומדת אילו ילדה את הם מגרשים. מאו התחיל לרדוף אותי ההסבר הזה, בלעריו פשוט אני לא יכולה..."

מעבר לדלת הנעולה שמעו קולות. כמה מיריריה צעירים כל כך והעולם עוד מפתיע, מלא חלומות.

בגיל זו, למר אורי, ניסתה שוב לחוור הביתה. הפעם עמרו האחים כחומה בצורה. לא. הם לא יתנו לה לחזור. היא לא אחותם והוריהם אינם הוריה. היא לא הברווזון המכוער משום שהיא פשוט לא שייכת.

"האח הככור היכה אותי. אמר לי בפשטות, כנראה אלוהים גזר עליר לשלם את המחיר של שלמות המשפחה שלנו. זו לא היתה בחירה שלך אכל אין לך כרירה. אין לך מה לעשות כאן. לעולם אל תחזרי יותר. זה לא הבית שלך ואנחנו לא האחים

עמידר סידר לה דירה של שני חדרים. קומה

תברים, כשצילצלתי לך למשרד בתשע בבושר, לא שנה לא זוכר. אם הוא ילד מוסרות אם מטפלות בו התליטה לפנות אל הכתובת היחירה שנה היא רצויה. ישתי כל הלילה. בדרך כלל אני מתעורות רק ב־12 תמיד נשים זרות. אם אף פעם לא צוחקים אליו, הוא ללכת אל האלוהים. "יש לי כלכ כשם פוני. אותו בוקר מפתח זכרון עמוס השואף אל שעה לידתו ממש. אני קניתי בקכוק ויסקי פוררתי את מאה כדורי השינה. זוכרת את התמונה. זוג עמר לאמץ אותי. לגבי זה היה פתח תקודה. לצאת מהמוסר. למצוא בית. הזרים, אבא יוכל לרדת אם ירצה ולא ימות מרעב. שלושה ימים ואמא הסכימו לחתום. אני זוכרת כדיוק איך הם עמדו היתה הדירה פתוחה. שלושה ימים ידר פוני ועלה רוצה לכתוב צוואה. לא, אין לה רכוש להשאיר בחדר מחוץ לבית שלנו. ההורים המאמצים עמרו במדרגות מחפש אוכל כפחי האשפה. יושב מולי נבוכים, אבא נכנס פנימה, אינני יורעת מה התרחש ומיילל מרה. שלושה ימים היתה דלת הרירה פתוחה שם, אבל כשחזר הוא גזר את דיני. מסרב לממוד את לרוותו ואף אתר, אף אתר מחשכנים לא נכנס לראות האנשים שמנעו בה. לפני חצי שנה נסיתי להתאבר. הילדה לאימוץ. באוחם ימים החוק לא איפשר כנראה מה קרה. אף אחד. התעוררתי וראיתי את פוני יושב נסחי עוד היבה פעמים. אבל או עשיתי את זה בקפן. לבית המשפט להכריה הורים לנחק לנצה את הקשר מולי מתבונן כי בעיניו החומות העצובות. מלקק אותו עם ילדם, למרות שהם זגתו אותו".

עיניה השחורות הגדולות נראו כשני פיות 'וגיליתי שאמילו אלוחים לא רוצה בי". פעורים צועקים. לא יכול להשתחרר מהחרגשה שהעיניים דיברו אליו והקול בקע מתוכן. "מאו נגור עלי לחיות ילרה מוסדות בגיל שש ביקשו מוכנוסר להחויר אותי להורים הייתי כנראה ילודה בעייתית

בלשונו החמה. התעוררתי אחרי שלושת ימים...

59 Bineain

תחזית לשבוע שבין 25 ל־31 במארס

(11 במארס עד 19 באפריל) הערב, שכן יש אנשים המנסים לפעול בנודאות מה עמדתכם. לעומת זאה, נוסף לפני שאתם מהחילים לפעול; מוטב נגדכם מאחורי הקלעים. זה זמן טוב לשיר - תשאבו נחת רב מפעילויות של שעות - לחכות. עם ואת, יש לכם עתה מספיק אות וכרסיסייאשראי. כדאי להדביק עכ" – שיו פנישות עם טוכנים, עם מורים ועם – בתחום תרומנטי העניינים פורתים.

(20 באפריל עד 20 במאי)

(23 ביולי עד 22 באוגוסט) שמועות רבות מסחובבות סביבכם חשי בוע. לא כל מה שתשמעו – וכון. לעומת זאת, זת זמן טוב לחת ביטוי לרעיונותי־ כם. ביקורים אצל שכנים וטיולים בחיק מעילויות מאחורי הקלעים יסייעו לכם ות. תטבע יסבו לכם הנאת. צפויות גם חדי בתחום העסקים. שוח טובות.

21 ביוני עד 22 ביולי)

(23 בארגוסט עד 22 בספטמבר) ים יעלו ימה, וגם קניית חפצים מיוחדים. לים.

(בדצמבר עד 19 בינואר) (23 בטפטמבר עד 22 באוקטובר) חשבוע תצטרכו לחיות זהירים בשעות ביחסים עם מישהו קרוב, אינכם יודעים בבעיה הקשורת לעבודת הודקקו למידע עדיין יש צורך בשיחות מעמיקות בין אוהבים כדי לבור בעיות שטום ומתו.

חות עם בנקאים בנושא משכנתאות, הלון" הפואי ומתחביבים. כדאי גם לקבוע עכ" פרוייקטים אחרים שישמחו אתכם. גם בוע מתחוק בטחונכם העצמי, אך לא כדי אי להיות תוקפניים מדי. זה זמן להתחלה

כתחום חביתי יתיו חשבוע בעיות שתצי טרכו לחתמודד איתן, אך בראש פולם תעדיפניות צריך לחיות ניצול הזדמנויות טובות בתחום חקריירה, תוך הטתייעות במגע האישי. זה זמן טוב לשלב עסקים עם בילויים.

(19 בפברואר עד 20 במארס)

שימו דגש חזק על שהייה בצותא. השי

(23 באוקטובר עד 21 בנובמבר) (20 בינואר עד 18 בפברואר) חשכל הישר וכושר האגוזנת המדוייק נטייתכם לחלום בחקיץ עלולת לשבש את שלכם בתחום היצירת יציבו אתכם בעם־ כושר הריכוז שלכם בעבורה, אך יש חש" דה לה אתם שואבים. בנישות עם יועצים בוע דברים שמאוד מסעירים אתכם מב" וסוכנים יחיו מועילות במיוחד. התחום חינה שכליה, ותוכלו להקדיש להם זמן. הרומנטי משנשנ עכשיו, וכן גם שותפוי־

(22 בנובמבר עד 21 בדצמבר) פוויים ומוויות צריכים עכשיו לחיות מצו" חשבוע יחית עליכם לחיותר בעניינים מי- אתם מתקשים לחבהיר בעייה מטוימה מאמציכם בתחום הקריירה ישתלמו עתה אותיים בתחום הרומנטיקה – יש לכם נוסיים. מוטב לא לחשוף את הקלפים. ביחסים עם חבר טוב, אך היהוו מחוזמו ימה, אך אין זה זמן טוב לחשקעות ולמי נטיח לרחף. עם זאת, כדאי לשים דגש על לעומת זאת, במישור הביתי העניינים ית־ ויות בתתום הרומנטי. כדאי לחדניש עויי שורבויות פינוטיוה. עליכם לתתמקד עכ: חזירה החברתית. בשעות הערב יהיו רני נהלו כשורה, וכדאי לקכל החלטות בתי נים תקשורים בילדים ואת חיי החברת. גם שיו בעשיית כספים. שיחות בארבע עיני עים יפים בין חברים. זה זמן טוב לטיוי חום זה. עלולה להתגלע עכשיו מחלוקת תחביבים ועיסוקים של שנות חפואי ייהוו בין שותפים.

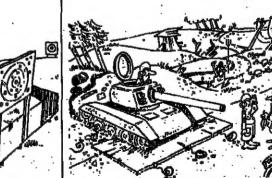

יהית או "בער הדורות" או "הלם העתיד"

ממך לנשוף תוך הבלון...

812**231**0 60

אַתַהַבֶּרָוְי הַבְּרִיאָה לָחוּש אָת הָעֶצֶב

'הָתְנמודֵד בָּמוֹף.

למשה נוּטַנטג

וּלְסַקשׁיךּ אָת סַיֶּיף, וּלְנַאי (נּלְמַד כַּלְנוּ

אַתָּה נְמְצָא בִּפְעִילוּיוֹת רַבּוֹת אַחַר

מעקרים ומרגיש לחוץ. אחד הקבימה

בּשְבוּעַ. בְּלוֹמָר, הִיא מַסְכִּימָת אָתְּוִי

מָתְעַאָש עַדִיוָז נַשָּׁח לְפָעל כּעֲצַת אַמְדְּ

לָתְקוּפָה שֶל כְּחָדְשִיִם. אִם גַּם לְאַחַר

תְּקוֹנְהָה זוֹ לֹא מָחוּש בְּנוֹת – תַּעַקָּה אֶת

סגושא מַּחָדָש לְשִׁיחָת עָם אִמְף. עַד אַז

הַנְף מְקַנֵים אֶת הַפְּסוּק: "גָפָש בְּרִיאָת

נא לשלם על גבי גלויה – לפי

קרשים מכל מפרק. כל מפרק שחבה

שׁרֵשׁ (הַצְּמִית עָלִים מְהַנָּת שָתִיל הַדָש.

אַרְשָׁר לְנִתִּק אוֹתוֹ מֶסוּבְעוֹל וְלְשְׁתֹּל.

קף שעל פזור הורעים לא צריף להעיק

אָכֶל תּוֹרְשָׁה זוֹ תּוֹרְשָה. התוּת קַבּל

מהוריו, שַקּבְּלוּ מָהוֹרֵיהָם, שַקּבְּלוּ

מהוביקם. את התכונה ליצור ורעים.

התורת הָיָה פָּעַם תוּת־בָּר בַּאָמֶרִיקְה.

(תַּכְלִיאוּ) (תַּתְּקַבֶּּל מִין חָדָש. מדּוֹמֶח

לְזָה שָאָנוּ מָבְירִים. הַתּוּת מָכִין הָמוֹן

העניק סעמה לפרי נושא הזרעים (קוֹרְאִים לְפָרי כָּוָה צָנְכָה) אָת התְּכוּנוֹת

שָּיִּמְשְׁכוּ צְפָּרִים לְנַקֵּר בּוֹ:

ורעים ועירים. כדי להפיצם לפרחקים

אָת הצֶּבֶע הָאָדֹם ממוֹשֵׁן צְפֶּרִים, אֶת

סָרִים ולמְרוֹת שֶׁלְצָפָּרִים חוּש רֵים מְנֵוּן

אוֹ לֹא קַיָּם) (אָת הָעַסִיסִיוּת. הַצְּבַּרִים

מְנַקּרוֹת בַּתּוּתִים וּכוֹלְעוֹת אוֹתָם.

שֶׁבּ עִרָבְּבוּ הַחַקְלָאִים שְנֵי מִינִים

ולקרוץ על סאמת. חבי התפוצח

מָקַדֶּנָת בְּדָנָן יִצוּר טֹשְׁתִילִים.

בְּגוּף בְּרִיא" – וּבְהַצְלְּחָהו

מְבְתָּבִים לְמָדוֹר לוֹחֵץ לִי

שַיַש לָהָקל עָלֶיף, אָז מדוּע אַתָּה

שֶׁתַּפְּחַית אָת לְמוּד הָאוֹרְגָן לְפַעַם אַסֵת

ד" בניסן חשם"וז (ב'ון 357 (2) עורכת: בח דורה

לוחץ לי

לְדָנִי מֶהַבְּקְעָה

קבר נפער ושתה – למרות שהנף בוֹאָב מְאֹר אַתָּח מוֹצָא עַצְמְף מְעַוֹּחָק עם הכרים, צוחק ונחנה. אַקּח שואַל

דני, קאַב הוא עוון שבּאַב. כֶּל אַחַד מאתנו מניב על סקאב בדרף אַקרת. אָטָד שׁוֹקע בְּעָצֶב אֵינְסוֹפִי וְהַשָּׁנִי לוֹמֶד לְחִיוֹת עָם הַכְּאַב. אָנְחְנוּ מְנּלִים שפרידות קימות בחיינה, ואם לא נלמד לסייף ולסמשיף את חיינו כסדרם פשוט לא יְהָיֶה לָהָם טעם. מְצָאתָ

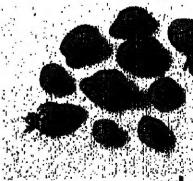
הַכָּּתֹבֶת: "מִעָרִיב לִילְדִים" "הַמֶּדוֹר לוחץ לי" קרליבף 2 ת"א. תות השורת שיוי למשפחת מכפורת קאד – משפטת מוּלְדְיִים. בּמִשְׁבְּחָה: אַן התפות. אוָס, פְּטְל, שְקַד, שְׁזִיף עוד (עוד. וחו עשב ומוף, בעל נְּבְעוֹלִים זוֹחָלִים עַל הָאָדְמָה וּמָבָּים:

גבע חובב מבע

תוּת־שָּׁדֶה מְרָמַת־הַשָּׂרוֹן

בשולי הכנישים בשרון, וכעקור בְּאוֹוֹר רָמָת סְשְׁרוֹן, מָצְבִים בְּנָמִים אַלֶּוֹת דוכנים עם ספרי הופלא – תוחישוה. אַנת-מַשְּׁבֶּת וָכָה בְּכַפָּח מַסְנוֹת מָן סשָבע: צוּרָה וּמְלָאָת, רֵים נֶסָדְר וְטַעֵם

מדוע קדאי לצמח הנמוף, המשתרע על הָאַדְמָה, לְעָמֵל וּלְחָכִין לְנוּ פְּרִי

gipenio 62

בְּתָאָבוֹף 🌑 צילום: שפואל רחפני

הורעים הפצפונים מצפים בקלפה קשה. הם עוברים במערכת העבול בלי ַּסְפָּגע- וְכַאָשֶׁר מַצְּפור עַמָּה לְמֵרְטַקו ומפרישה לשלשת (צואה), מוכנים כתובת מדוייקת, רחוב_ סוָרָעִים לְוַבֹּט רְחוֹק מַמְּוּקוֹם חִוּצְרָם. וכאשר אנו ווללים מעדני תות בשפונת ושופת ווכר שפרי גרקעדו מוָה נוֹצֵר כְּדִי שֶׁהַצְּפֶּרִים יָמִיצוּ אַת הַרְעִים. אָנוּ לא מְפִיצִים אוֹתָם, אַזְי רוֹאָנִים לְהָפִיץ וּלְהַרְבּוֹת אַת תות־השְּׁדָה על־יְדִי יִצוּר שְׁתִילִים.

עמוס בר

של דובוני 'כפת לי בחנויות הפופ ומכשירי הכתיבה.

משתעשעים הַמְּלָה הַמְשֻׁתֶּבֶּת מלאו את משבצות המשבץ בּוּהָאַם להודרות. ואת"כ נסו למצוא עוד מלה המהחנות לאותו מלים ומשחחת מָאָזָו: 1. תָבֶּר הַוּבְתָרִים בַּמְדִינָה 4. ַלַּחָלֶמָה. 6. שָאַינֶם נְּרִיאִים. 8. מַשְּקָח מְּאַנְּוִי.2. בּוֹ קוֹרְאִים. 3. יָרֵחָ. 5. מְתַּחַת לַחַפָּת נֶהַבָּוִ הַבַּחוּר לְכָוָה. 7. קבוצת מְלָים הַמָבְּיעָה דְּבֶר מָה. לאסר שַּתָּמּלָאוּ אַת חַמַּשְבַּץ נַפָּלִים תַּשְבֵּץ הַמְּלָה המָבָאָשוֹת, מִצְאוּ גַּם אָת הַבּּלָה סַמּּתְשַבֶּרֶת לָאוֹמָן מְּלִים וּמְשָּקָּפֶּת הַמְשֻׁתֶּנֶת בין הפותוים יונול מעתק צבעווי מאַן: 3. מֶלֶף יִשְׂרָאֵל. 4. לא רְעִים. 6. טוב לטנון ואביה. מְאַנְוּ: וֹ. וַמְּר יִשְׂרְאַלִי. 2. צָמֶד. 5. הֹיוֹם חזוכים בפרסום בתגרלת פעריב לילרים פים חידת הכדורו ערבה אלימלך, קיבוץ אילם מונים בחנולת "מעריב לילרים" מיונו 29/1/86 תשחר, ד.ו.ג.ע. מיקוד 12200 - זכת בדפי

חשבץ האגק: שלמה בן־שושן, שדרות סעתק צבעוניים. רוטשילד 10ב' חיפת 35151 - זכח בטעתק משבץ הקרון: אברחמי יחזקאל, הוב קוק 5 הזוכים בפרסות כחגרלת מעריב לילדים פיום שכונת התינצים - זכה במעתק צבעוני.

אוור־ וכה במערוק צבעוני.

בודים 59374 " וכה כספר שעשועי תרווים. תווכים בפרקים בתגרלת מעריב לילרים פיום

ישובית מאלף ועד... כף: קרן מילמן, כצולפון B תשבק הלטאת: רוזוצויג ישראל, קדושי קחיר - תשבק המכונית: בטי הינדי, קשאני ל חלאביג 66176 " זכתה בסט גירים צבעתי.

2, בתיים 59385 " זכה בסט גירים צבעוני.

מעריב לילדים – פלפום בעיא שמחים להעניק לכם 1,000 פרסים

רובוני 'כפת לי

כל מבקר בסרט דובוני כפת לי בארץ הפלאות. ושאי להשתתף בהגרלת הפרסים. מלא ושלח את התלוש חמצ"ב, בצירוף כרטים הכניסה לקולוע,

השלם את המשפט: מדינת ישראל בת..

מלפוט – החברה שהביאה לישראל את דובוני 'כפת לי. מוצרים משגעים

״גַּם אֲנִי הָנַיתִי נֶלֶד״

שר החנוך וָהָתַּרְבּוּת, הַנְּשִּׁיא לְשֶׁעֶכֶר יִצְחָק נְבוֹן:

מַּבְּרוֹן הָטָוְק שֶׁלִּי מְתְקוּמַת הַיוֹתִי ַ הַלְמִיד הָיָה חמִבְתון הָראשוֹן שֶׁלֹי. זָה קיָה מַבְּחָן בָּקְרִיאָה, בִּהְיוֹתִי בָּן 6. אַבָּא לָקָח אוֹתִי יָד בְּיָד לְבֵית־מָדְרָש ״דּוֹרֵש ציוֹן" בְּעִירַנוּ יְרוּשָלִים, וְנְכְנַסְנוּ שְׁנִינוּ למקטן קַנְּלָה אַצֶל תָכָם נְבְזוֹן. הוּא פָתַח אָת מּפְדּוּר בְּאֹפֶן מְקְרִי, הַצְבָּיע על פסוקי "אָנָא בְּכֹחַ נְדוּלַת יָבִינְף" –

(אָמֶר: "קַרָא". הַסְתַּבְּלְתִּי עַל הָאוֹתִיּוֹת וּבִּמְקוֹם "אָנָא בָּכֹח", קַרָאתִי "אָנָא בְּכֹחָף", משום שלא ידעתי שאת הפתח שָׁפָּטָת הַרוֹי יֵש לְהָנוֹת לְפְנֵי הַ־רוֹי עַצְמָה, בְּנָנּוּד לְשָׁאָר בְּלְלֵי הַהַנְיָה.

סָבֶם נְבָיוֹון מְתַקַן לִי: "אָנָּא בְּכֹחַ". נאַני ַמְתָעַקּשׁ: "אָנָא בְּכֹּחָוּ". אף שלא קראתי את "אנא בכח" לָרָאוּי אָלָא דְּוָלָןא לֻוֹרָאוֹנִי "אָנָא נְּכַּסְוּ״. הַתְּקָבֶּלְתִּי. בִּית הַמְּדְרָשׁ, אֲנִי ווֹכַר, נַצֶּב בָּרְתוֹב בַאב״ד וַהַיָה מוֹסֶד מָיָּטָד בָּמִינוֹ, בְּעַקָּר מְשׁוּם שָׁהְיוּ בּוֹ

מורים קנרדים ואַשְׁבְּנְוִים נֶם־יַחַד, כַּלְם פסישוב סישן. ספוונג סוה סיה או מאד לַמְדְנוּ אָוֹ מִר8 בָּבֹּקָר עַד 5 ארוה"צ, ום למודים אָרֹך, עָם אַיווֹ הַפְּטָקת עַּתַרִים. כָּל אָסֶד הַבִּיא אַתּוֹ בְּרִיבִים לאַנַסת הּצָּהַרִיִם לֶאֵכֹל בּהַפְּסְקָה. אָת בּרְבֶּת הַפְּּנוֹן בַּרַכְנוּ יַחַד, וְאָם נוֹרְנרוּ לפּעָמִים 10 דְּקוֹת, הַן הָיו לְדֵשׁ

בָּעָצומו שָל מִשְׂחַק הַכּיּונָגְלּ. כְּדִי הַהַּלְמִיד הַזָה יַעָלְב בּנָּאִי. היום אִישׁ־בָּמָה מְמָּרְסָם. דְמִיוֹנוֹ הַבּוֹרָה הַקצִיא ספורים לְאַין סוֹף. אַן זְכוֹד לִי בְּמְיַחָד הַּסְפור על מִפְּלֶצֶת וּשְׁמָה וּוֹנְגִיר – יִצוּר מוּוְר שֶׁאָביו אַרָיָה (אַמּוֹ אָשָׁה. וֹאת אוֹמֶרֶת, אַרְיֶה בְּגַשׁ אִשְׁה והם התחתנו ונולד להם בן ושמו ניוּנְגיֻר. הוא הָיָה שִׁיא הַגְבוּרָה. לא הָיָה דָּבָר שְׁנָעֱלֶם מְמֶנוּ וְלֹא דְּבָר בִּלְתִּי

וןכור לי שפעם ונמר מעין ספור עלילות ג׳ונג׳ר בפי בנאי באותו יום. ישבנו מַרָתָּקִים וְרְצִינוּ עוֹד. וּכְשֶׁלֹא עֶלָה בְּדַעָתוֹ סְפוּר נוֹסְף, בְּשׁוּט הַכִּינוּ

> המורים עצמם נהגו או בשיטת הפבות, צביטות, חָבְטוֹת בְּאָגְרוֹפִים וּכְמַקֵּל, מְרִיטַת אָזְנֵיִם וּלְחָיַיִם. הַבּּל הָיָה מָתָר. פַּעַם, בְּשֶׁנְפָנְשְׁתִּי שְׁנִים רְבּוֹת לְאַחַר מִבּן עִם יִשְׂרָאַל מַיסָר. מוֹכְ״ל הַהַּקְּהַרְּוּת, הַתְּּבֶּרֶר שָׁנָם הוּא לְמַד בְּ״דוֹרָשׁ צִיּוֹך״, וְשָׁאַל אָם קְבַּלְתִּי מִבּוֹת במוהו. הִתְבֶּרֵר שָׁהַמְּבּוֹת לֹא הַפְּרִיעוּ

> > לְשְׁנֵינוּ לְהְיוֹת לְמָה שֶׁהַנֵּנוּ. בַּתְּקוּפָה הַהִּיא זְכוּרוֹת לִי שְׁהַי מָרִידוֹת. פַּעַם, בְּשֶׁהַכְרִיחוּ אוֹתָנוּ בְּבֵית השַבֶּר לְנַלֵּס אָת הְרֹאשׁ עַד כְּדִי קְרַחַת מִסְפָּר אָמֵס, אָנִי הָלֹכְהַי לַפַּבְּר וְאָמִרְהִי בְּלַאַדְינוֹ: "נוּמָרוֹ אַּנְאַ", כְּלוֹמֵר: קָרְחַת מִסְפָּר אָסָד. כַּלְם מָחוּ וְשָׁאַלוּ לְמָּה נְבוֹן יש לו מט׳ ו, וּלְכֶל הֹשְׁאָר אָנְּס.

אַיבְשָׁהוּ יָצְאוֹנִי מְנָה. בפעם השניה מרדתי בשקייתי בּוּ 10, בְּט״וּ בִּשְׁבָט. בְּביה״ם הַּשְּׁמוּף, בֵּית סַפֶּר לֶמֶל, הָיוּ נוֹהָנִים לָצֵאת לְנְטִיעוֹת. שַאַלְהָי אָת הַמּוֹרֶה מִדּוּע אָנְחָנוּ לֹא נצא, אָבֶל דְבָר לֹא עָזַר. לְבָּפּוֹף אִרְגּוְתִּי קבוצה שֶׁל תַּלְמִידִים וְהָלֹבְנוּ לְלֶמֶל. וּמָשֶׁם יָצָאנוּ אָתָּם לְבֵית הַבֶּּרָם לְנְטִיעוֹת. לְמְּחָרַת נֶעֶנְשְׁנוּ וְלֹא הוֹעִילָה

שענחנו, שְּבְּשוּ הבל הָלְבְנוּ לְטִעת

עַצִּים בְּאַדְמָת הָאָרָץ. מְבֵּין הַפּוֹרִים אָנִי זוֹכֵר אָת עָוֹרָא צְּיוֹן מְלַמֶּד, כֵּיוֹם פְּרוֹמֶסוֹר בְּנָמְלָאוֹת ווַזְּתוּ פְּרֶס יִשְׂרָאֵל לְתַלְמִהָּר. וְכֵּן אָת אָדוֹן בֹּהַן ואַדון אַנְּסִי, וְאָת אָדוֹן פִישֶׁר. שֶׁאָמְרוּ עֶלֶיו שֶׁהוּא חוֹזֶר בָּתְשׁוּבָה. אָצְלוֹ הָיְתָה תוֹפְעָה מְעַנְינָת: כָּל יוֹם רְאשׁוֹן הוּא קָּיָה בָּא לְבִיה"ס חָבוּשׁ תַּחֲבּשׁוֹת. הָתְבֶּרֵר שֶּהָאִיש חָיָה הוֹלַזְּד בָּל שַבְּת לְמִנְרַש״הַפּוֹעֵל״ בְּסִוּהַדְרַיָּה, וּנְרָנְס

שַׂחָקֶנְי שְתַּי הַקְבוּצוֹת התְנְפָּלוֹ עַלִיוּ והפליאו בו מכותיהם. כון היה כמעט בְּבֶל שַבָּח, וְאָנַחְנוּ הַיִּלֶדִים יָדענוּ בְּיוֹם ראשון בַּבּקָר, לְנִי הַתַּחְבּשוֹת עֱל אָדוֹן פִּישֶר, אם וְעֻרוּ מִשְּׁחָק בְשַבָּת בְּסַנְהָדְרִיָּה, אוֹ לא. אַיזֶה יָלֶד הָיִיתִיז הְייתִי בּוִשְׁן וְתְרוּץ.

אָני זוֹכֵר שֶׁהָיָה לְנוּ שְם מוֹרַה לִעַבְּדִית. אָדוֹן גוֹלְדְשְטֵין, שֶאָהַב אוֹתִי יוֹתַר מִדִּי, ודוקא מפני משא אַהַבָּחוֹ שְׁהָה נַּפְשִׁי לֶעְבָּר, עד שֶנּאַלַצְתִי לִעִוב אָת בַּית־הַפַּפֶר. הוּא הָיָה קוֹרַא בְּקוֹל רְם

ָּהָאֹוָן שֶׁלִּי. וּכְשָׁוַּתְבָּקּשְנוּ לִלְמֹד בָּעַל כָּי אַת שִירָת דְבוֹרָה, הָיִיתִי אַני צְריֹרְ לְדָקָלָם אוֹתָה, וְגָם לְדָקָלָם שִירִים שֵׁל בְּיַאלִיק. תּוּא לֹא יָדע בּיצֵד לְפַנֵּק אוֹתִי וָהָיִיתִי מָקוֹר לְקּוְאָה, שֻׁמְּמֶּוָה כָּל כְּזִי סבלתי, עד שהתלטתי בסוף כתה ז׳ שֶאִינֵנִי נִשְאָר לְכִתָּה ח׳ וְהָלַכְתִּי לְסַיֵם בַּתָּה ח׳ בְּתַחְכְּמוֹנִי, לְמְרוֹת שָאָכִי רְצְה

דּוָקָא שָאַלַף לִישִיכָת "פּוֹרָת יוֹקף". בְּשֶׁנְמֶרְתִּי אָת בָּאָה ח׳ נְבְּתַח הַתִּיכּוֹן שֶלְיֵד הָאוּנִיבֶּרְסִיטָה (בִּשְנֵת תּרצ״ו, 1936) וּלְמוּלִי הַצְּעְרַבְּתִּי לְמִחְוּוֹר ָּהָרָאשון שֶל בּיה"ס.

הָצַנִישוּ אוֹתִי עַל לֹא עָול בְּכְבָּי. וְאָנִי חָלִיתִי לְמֶשֶׁן שָבועוֹת מִכֶּן שֶׁחָשָדוּ בִּי לשָׁוָא. אַחַד הַתַּלְמִידִים הַשְּׁמִיעַ צִּיּוּץ מַצְחֵיק שֶעוֹרֵר מְבוּכְה וּמְהוּמְה בַּכְּתָּה. וָהַמּוֹרָה הָּחָלִיט שָאַת זֶה עְשָׂה וְבוֹן. קמורה צבט וסובב בּלְחָיֵי, והוֹצִיא אוֹתִי מַהַכְּהָּנָה. אָנִי כָּל כָּדְּ נִפְּנַעְתִּי שַנְעֲשִׂיתִי מָנָּה חוֹלָה לְכַמָּה שְבוּעוֹת. אַחַרִי שָנִים, כְּשֶנְתְמָגֵיתִי נְשִּׁיא הַמְדינְה בָּאוּ עַסְקָנִים יְרוּשָלְמִיִים לְבָרָךְ אוֹתִי

שֶבּיוְתַיַם נַעֲשָׂה לְבָכִיר בָּעִירְיָה. סְפַּרְתִי לוֹ אָת הַפּּעֻשֶׂה שֶׁכָּפּוּבָן לֹא הָיָה זְכוּר לוֹ בְּלֶל, וְגַלִּיתִי שָאַבָּא כָּל כָּוְ נוְעַם עַל הפניעה בִּכְבוֹדִי, עַד שֶׁהָחֵלִיט לְחָרֹג מְשֶׁלְוְתוֹ וּלְהָנִיעַ עִם מַקֵּל לְבִית הּסְבָּר כְּדֵי לְהַפָּרָע מָן הַמּוֹרֶה. מַןלוֹ הַטוֹב שָּׁחַק לוֹ אָז, שֶׁתוּא לְנָמְרֵי בְּמִקְּרָה לֹא נְמֶצֶא בָּאוֹתָה שְעָה בְּבֵית הַפַּנָּר... 🌑

לָהַנְּסִיק אוֹתוֹ וְלָמְוֹע חִלּוּל שַבָּת.

אַת הַהַבּוּרִים שָלִי וְאָמֵר לַתַּלְמִידִים: ״רְאוּ אַין כּוֹתְכִים״ וְגַם מְלְעַף אָת

מְקְרָה אֶתֶד שֶאָני זוֹכֵר בַּמְיַחָד מַתְּקוּפַת הַיוֹתִי חַלְמִיד הָיָה בַּאֲשֶׁר

וּבֵינִיקָם סָיָה גָם הַמּוֹרָה הַהוּא,

מה הולך

הַבְּגַרָת לֹא מאַכְזֶבֶת בַּלְנוּ מַבָּירִים אֶת בְּנֶרֶת שֶל חַבּיקְנִיקִים

וְשֶׁל הַשִּׁירִים. אָבֶל הַבּנֶנֶת הִיא גֹּם הַפִּיִם הוֹרְמִים כָּאָשֶר אָנוּ פּוֹתְחים אָת הַבָּנֵו בבית בירושלים, בּתול־אָבִיב ואָסְלוּ בּנגב. זאת בָּאָמְצֶעוּת "מוֹבִיל הַפִּיִם הָאַרְצִי". המורים אַלִינוּ אָת מִי הּבְּנֶרֶת כִּמְעַט

בְּעוֹנֶת חַתֹּרֶף, כָּאֲשֶׁר מֵיִם רְבִּים ווֹרְמִים אֶל הַכָּגָרֶת, מִשְׁתַּמְשִׁים בַּ״מּוֹבִילִ״ כְדִי לְסַחֲדִיר מָיִם לְתוֹוֵי הָאָדְמָה. כְּדִי לְסִּצְשִׁיר אָת מֶי־חֶתְּחוֹם וֹאַלוּ הָם הַמֵּיִם הַנְּמָצְאִים מְּמָחָת לְפְנֵי הַקּרָאָע וְאוֹחָם שוֹאָבִים עַל

זוֹכְרִים אֶת הַתְּמוּנוֹת הָעַצוֹכוֹת,

שֶׁרְאִינוּ לָפְנֵי קַצָּת יותר מִשְׁנָה. שֵׁל כְּנֶרַת מִתְכָּוָצֶת, חוֹפִים יְבָשִים וְדְיָנים עַצוּבִים: אָז שָמַעְנוּ שַמְבָּלֵס מִי הַכְּנֵרָת יורד. לְמָה הכונהו זוחי מדידת פני הכנית לפי גבה פְּנֵי הַיָּם הָתִיכון. הַכְּנֵּרָת וְמוּכָה בְּהַרְבָּה מְנֹבָה פְּנֵי הַיָּם. כָּאָשֶׁר הַתְנַבְּשָה הַכְּנֵּרְת הָיא הָיִתָה נְמוּכָה בְ־212 מֶעֶר מִגֹבָה פְּנִי סוֶם. וְחָנָה שְּׁתֵּי עוֹנוֹת נְשׁוֹמוֹת מְאֹד הביאו לֶכֶך שְּפְּסָלֵס הַבְּנֶרָת עָלָה. בְּלוֹמֵר. הָיא נְּדְלָה וְנָדְלָה וְהַיוֹם גֹבָה פְּנִי הַמֵּיִם הוא כָ־209 מֶּטְרִים מְתַּחָת לְפְנִי הַנָּם. משאבות המים של "המוביל" החדירו מַיִם רַבִּים לָאָנָמִים מְלָאכוּתִיִּים, שֶׁוּבְנוּ בְּמְיַחֶד לְצֹרֶן אָנירַת מֵיִם, וְכֵן לְמִאָנָים שֶל מֵי־תָהוֹם. אַדְּ הַנְּשְׁמִים צָדִיוִ יוֹרְדִים ונסלי סנליל וסנולו מביאים יום יום לכנורת מים רבים, עד שאפלו קימת סַבְּנָה שֶׁל הַצְּנָה בַּחוֹפִים.

לְיַד קַבּוּץ דְּנְנְיָה נְבְנָה סֶבְר שֶׁתַּבְּקִידוֹ לַעצר אָת פִי הּכָּגַרָת שֻלא ״יִבְרְחר״ ליַרְדּן, אָלָא יִוְרְמוּ ל״מּוֹבִיל״. עַכְשְיוּ, כְּדִי לְמְנֹעָ הָצְּבְּה, נְפְתַּח הַקֶּבֶר וּמִי הַכְּנָרָת מְנָחֶם רָהָט | זוֹרְמִים לַצַּרְדִּי, המבִיא אוֹחָם לְיָם הַּמֶּלַת. דחל שי

לְמְשְׁחָקִים אוֹ לְסְבּוּרִים מָבִּי אָחַד כוכב שביט פרק (25) כתב וצייר אורי פינק. 63 BIDEDID